Erle Stanley Gardner

Případ zvědavé novomanželky

Obsah

KAPITOLA PRVNÍ
KAPITOLA DRUHÁ
KAPITOLA TŘETÍ
KAPITOLA ČTVRTÁ
KAPITOLA PÁTÁ
KAPITOLA ŠESTÁ
KAPITOLA SEDMÁ
KAPITOLA OSMÁ
KAPITOLA DEVÁTÁ
KAPITOLA DESÁTÁ
KAPITOLA JEDENÁCTÁ
KAPITOLA DVANÁCTÁ
KAPITOLA TŘINÁCTÁ
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ
KAPITOLA PATNÁCTÁ
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ
KAPITOLA OSMNÁCTÁ
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA PRVNÍ

Žena byla nervózní. Chvíli pohlížela advokátovi upřeně do očí, ale potom jimi uhnula ke stěnám obloženým knihami, jako když si zvíře prohlíží mříže své klece.

„Posaďte se, prosím," vyzval ji Perry Mason.

Prohlížel si ji s neskrývanou, bedlivou pozorností, jak si navykl po letech zkoumání temných zákoutí lidských myslí, a to nejen svědků, ale i klientů.

„Přišla jsem k vám kvůli své přítelkyni," hlesla.

„Ano?" zareagoval Perry Mason bezbarvě.

„Zmizel totiž manžel mé přítelkyně," pokračovala. „Nemýlím-li se, pro takové případy existuje výraz ‚legální smrť?"

Perry Mason jí nedal přímou odpověď.

„Jmenujete se Helena Crockerová?" zeptal se.

„Ano."

„Kolik je vám let?" zajímal se Mason najednou.

Chvíli zaváhala.

„Sedmadvacet," odpověděla.

„Mé sekretářce připadalo, že jste novomanželka," pokračoval advokát.

Rozpačitě se ve velkém koženém křesle zavrtěla.

„Nemluvme, prosím, o mně. Na mém jménu ani na mém věku přece nezáleží. Řekla jsem vám, že jsem tu kvůli své přítelkyni. Nemusíte vědět, kdo jsem já. Berte mě prostě jako poslíčka. Zaplaceno dostanete, a v hotovosti."

„Moje sekretářka se obvykle nemýlí," pokračoval Mason. „Měla nezvratný dojem, že jste se nedávno vdala."

„Z čeho tak, proboha, usoudila?"

„Z toho, jak jste si hrála se svým snubním prstýnkem, jako by pro vás byl něčím novým."

Helena Crockerová promluvila naléhavým tónem jako někdo, kdo odříkává proslov nabiflovaný nazpaměť.

„Muž mé přítelkyně letěl letadlem. Stalo se to už před mnoha lety. Nevím, kde přesně k tomu došlo, ale prý někde nad jezerem. Byla mlha. Pilot se zřejmě snažil sestoupit nad hladinu, ale narazil na ni, ještě než si uvědomil, co se děje. Letadlo sice slyšel jeden rybář, ale vidět je nemohl. Říkal, že mu podle zvuku připadalo, jako by letadlo bylo jen pár metrů nad vodou."

„Jste novomanželka?" zeptal se Perry Mason.

„Ne!" odsekla rychle a rozhořčeně.

„Jste si jistá, že letadlo ztroskotalo?" vyptával se Mason.

„Ano, našly se nějaké trosky. Myslím, že to byla část, které se říká plovák - mnoho toho o letadlech nevím. Našli tělo jednoho z cestujících. Nikdy ale neobjevili tělo pilota ani ostatních tří cestujících."

„Jak dlouho jste vdaná?" chtěl vědět advokát.

„Prosím pěkně, mě z toho vynechte. Už jsem vám vysvětlila, pane Masone, že se snažím získat informaci pro svoji přítelkyni."

„Předpokládám, že byla ve hře nějaká životní pojistka," usuzoval Mason, „kterou pojišťovna odmítá proplatit, dokud se nenalezne tělo?"

„Ano."

„A vy si přejete, abych tu pojistku získal?"

„Částečně."

„A co ještě?"

„Moji přítelkyni by zajímalo, jestli má právo znovu se provdat."

„Jak je to dlouho, co její muž zmizel?“

„Asi sedm let, možná o něco déle.“

„A od té doby o sobě nedal její muž nikomu vědět?“

„Ne, samozřejmě že ne. Je mrtvý... Ale pokud jde o ten rozvod.“

„Jaký rozvod?“ zajímal se advokát.

Nervózně se zasmála.

„Obávám se, že zapřahám vůz před koně,“ poznamenala. „Ta žena se chce znovu provdat. Někdo jí řekl, že pokud nebylo tělo jejího muže nalezeno, musí se nechat rozvést. Zdá se mi to hloupé. Její muž je přece mrtvý. Je hloupé chtít se rozvést s mrtvým člověkem. Řekněte mi, mohla by se znovu vdát, aniž by se rozvedla?“

„Od zmizení už uplynulo sedm let?u

„Ano.“

„Jste si tím jistá?“

„Ano. Teď je to už víc než sedm let..., ale nebylo to tolik, když...“ Její hlas pomalu zmlkl.

„Když co?“ zajímal se Mason.

„Když poprvé potkala muže, se kterým teď chodí,“ dopověděla Helena Crockerová nepřesvědčivě.

Perry Mason si ji bezděky upřeně a klidně měřil a zamyšleně ji hodnotil.

Helena Crockerová nebyla žádná krasavice. Pleť měla malinko nažloutlou, ústa trošku moc široká a rty příliš plné. Ale měla pěknou postavu a jiskrné oči. Celkem vzato nebylo nepříjemné se na ni dívat.

Snášela jeho zkoumavý pohled klidně, jen v očích se jí objevilo kus vzdoru.

„Ještě něco chtěla vaše přítelkyně vědět?“ zeptal se Perry Mason,

„Ano. Ráda by totiž věděla čistě ze zvědavosti - ale opravdu z pouhé zvědavosti -„

„Co by ráda věděla ze zvědavosti?“ chtěl slyšet Mason.

„Ráda by věděla, čemu vy právníci říkáte corpus delicti.“

Perry Mason zpozorněl a nastraženě vyčkával. Upřeně se na ni zahleděl studeným pohledem a zeptal se: „Co by o tom ráda věděla?“

„Chtěla by vědět, jestli je pravda, že ať existuje proti nějaké osobě jakýkoli důkaz, nemohou ji obvinit z vraždy, pokud se nenajde tělo. Je to pravda?“

„A ona by tohle ráda věděla, jen aby ukojila svoji zvědavost?“ zajímal se Perry Mason.

„Ano.“

„To znamená, že tahle vaše přítelkyně,“ pokračoval Perry Mason nemilosrdně a s neutuchající vytrvalostí, „považuje za nutné vytáhnout na světlo tělo svého mrtvého muže, aby mohla získat pojistku a byla volná, aby se mohla znovu vdát, ale zároveň musí tělo utajovat, aby nebyla obviněna z vraždy. Je to tak?“

Helena Crockerová se vymrštila z křesla jako po elektrickém šoku.

„Ne, samozřejmě že ne!“ prohlásila. „Tak to vůbec není.

Chtěla tu poslední věc vědět jen z čisté zvědavosti. Četla totiž nějakou knížku.“

Oči Perryho Masona se opovržlivě usmívaly. Choval se najednou jako velký hafan, který se natolik sníží, že si pár minut hraje a skotačí se štěnětem, a když se nabaží té nesmyslné zábavy, odkráčí do stinného kouta a dává štěněti jasně najevo, že mu může být ukradené.

Odstrčil otáčecí židli, vstal a shlížel na Helenu Crockero-vou s trpělivým úsměvem.

„Tak dobrá,“ řekl, „povězte své přítelkyni, že jestli chce, abych jí její otázky zodpověděl, může si schůzku se mnou domluvit u mé sekretářky. Rád si s ní o těch otázkách pohovořím.“

Tvář Heleny Crockerové zaplavilo zoufalství.

„Ale já jsem její přítelkyně,“ protestovala divoce. „Poslala mě, abych to zjistila. Ona sama přijít nemůže. Předám jí vaši informaci, pokud mi ji poskytnete.“

Oči Perryho Masona se nepřestávaly usmívat. V jeho chování se mísilo pohrdání s pobavením.

„Kdepak,“ odporoval. „To není správný způsob, jak dostat právní informaci k sluchu klienta. Povězte jí, ať mě přijde navštívit, a já si s ní pohovořím.“

Helena Crockerová měla sice něco na jazyku, ale pak se po jediném rychlém nádechu zajíkla a neřekla nic.

Advokát přešel kancelář, otočil klikou u dveří do chodby a podržel je otevřené.

„Můžete odejít tudy,“ řekl.

Bezvýrazným obličejem připomínal hráče pokeru, který chce přimět blafujícího protihráče, aby odkryl karty. Jeho výraz se ale náhle změnil, když kolem něho Helena Crockerová se zdviženou bradou a stisknutými rty prošustila otevřenými dveřmi do chodby a odsekla jen: „Jak myslíte.“

Perry Mason čekal ve dveřích, jestli se neotočí, ale ani se neohlédla. Její kramflíčky klapaly chodbou rychlými, nervózními kroky. Výtah, který jel dolů, zachytil její signál takřka hned, jakmile zmáčkla palcem tlačítko.

Když se dveře zdviže s bouchnutím zavřely a výtah mizel nehlučně z dohledu, byla k Perrymu Masonovi stále ještě otočená zády.

KAPITOLA DRUHÁ

Della Streetová, sekretářka Perryho Masona, k němu zvedla tázavé zrak, když otevřel dveře ze své soukromé kanceláře. Vzala automaticky do ruky tužku a sáhla po deníku, kam zaznamenávala jména a adresy návštěvníků, kolik času v kanceláři strávili a jaký honorář zaplatili.

V jejích očích se zračila otázka.

Oči její tváři dominovaly. Byly bystré, neuhýbavé a neza-strašené - byly to oči, které pronikají hluboko pod povrch věcí.

Advokát čelil jejich tichému, zkoumavému pohledu a vysvětloval: „Dal jsem jí možnost, aby kápla božskou, ale ona to neudělala."

„V čem byl problém?"

„Zkusila to na mě se starou fintou o nějaké tajemné přítelkyni, která potřebuje určitou informaci. Položila mi několik otázek. Kdybych jí byl na ně odpověděl, byla by odešla a pokusila se uplatnit právo na základě mé informace v situaci, která jí nahání hrůzu. A to by mělo děsivé následky."

„Měla strach?"

„Ano, měla."

Mezi Dellou Streetovou a Perrym Masonem bylo ono zvláštní pouto, jaké vzniká mezi osobami opačného pohlaví, které spolu tráví mnoho let při náročné práci, jež může být úspěšná pouze při dokonalé a usilovné koordinaci.

Všechny osobní vztahy se podřizují splnění úkolu, čímž se vytváří kvalitnější vzájemný vztah, než je ten, o který se dva lidé uvědoměle snaží.

„A co dál?" zeptala se Della Streetová s tužkou stále ještě přichystanou nad deníkem.

„Udělal jsem tedy té komedii přítrž," odpověděl Mason, „a řekl jsem jí, že bude lepší, když své přítelkyni poradí, aby si se mnou sjednala schůzku. Počítal jsem, že ji to vyvede z míry a poví mi, o co jde. Obvykle to tak dopadne. Ale ona to neudělala. Vyplula z kanceláře a cestou k výtahu se ani jednou neohlédla. Oblafla mě."

Della Streetová si malovala tužkou bezmyšlenkovitě nějaké vzory v pravém rohu prázdné stránky.

„Řekla vám, že se nedávno provdala?"

„Ne, vůbec to nepřipustila."

Della Streetová přitakala hlavou s tichým důrazem.

„Je novomanželka, na to můžete vzít jed."

Mason si přehodil pravou nohu přes roh jejího pracovního stolu, vyndal z kapsy cigaretové pouzdro, vytáhl si cigaretu a poznamenal, málem jako by přemýšlel nahlas: „Neměl jsem to udělat."

„Co jste neměl udělat?" zeptala se Della.

„To, co jsem udělal," dumal. „Co mi dává právo sedět si tam s tím nadřazeným svatouškovským postojem a očekávat, že vyklopí všechno naprosto cizímu člověku? Lidé ke mně přicházejí, když jsou v úzkých. Mají starosti a jsou ustrašení. Obracejí se ke mně o radu. Jsem pro ně naprosto cizí člověk. Potřebují pomoc. Chudáci, člověk se jim nemůže divit, že se uchylují k výmluvám. Mohl jsem pro ni projevit větší porozumění, aby se uvolnila, a až bych získal její důvěru a odhalil její tajemství, mohl jsem jí ulehčit v jejím trápení. Ale já byl netrpělivý. Pokusil jsem se ji donutit, aby promluvila, a ona teď odešla.

Zranil jsem její hrdost. Poznala, že jsem její lživé výmluvy prokoukl. Věděla, že se jí vskrytu posmívám, a tak potom už s pravdou ven nevyšla. Při jejím vyhraněném charakteru a značné sebeúctě jí její hrdost nedala. Hledala u mě pomoc, když pomoc potřebovala. Tím, že jsem jí pomoc odmítl, zradil jsem své poslání. Porušil jsem pravidla hry."

Della Streetová natáhla ruku k cigaretovému pouzdru.

„Dejte mi taky jednu," řekla.

Advokát jí bezmyšlenkovitě podal pouzdro. Jejich vzájemný vztah nevyžadoval od Perryho Masona žádnou omluvu za to, že si sám vzal cigaretu, aniž nabídl cigaretové pouzdro předem jí. Na druhé straně ona jako sekretářka se nemusela nejprve dovolovat, zda smí v úředních hodinách kouřit.

V jiných, formálnějších advokátních kancelářích, kde se dbá víc na metodu práce než na výsledky, by byla sekretářka určitě stála na oko před svým zaměstnavatelem v pozoru, bylo by to však jen pouhé tenké a falešné pozlátko zakrývající tichý výsměch a naprostý nedostatek respektu. Ale Perry Mason se specializoval na procesní právo, převážně trestní právo. Podstatné pro něho byly výsledky. Klienti k němu přicházeli, protože museli. Nešlo o opakovanou práci. Člověka většinou nezatknou pro vraždu častěji než jednou za život. Mason si byl vědom, že jeho praxe se musí neustále opírat o nové klienty, a ne o ty, kteří byli už jednou zproštěni viny. A proto řídil svoji kancelář bez veškeré okázalosti a konvencí. Dělal, co se mu zlíbilo, pokud se mu to hodilo do krámu. Měl dostatek schopností, aby mohl konvence přezírat.

Advokát se sekretářkou si zapálili své cigarety jednou sirkou.

„Obrátí se na nějakého jiného advokáta, šéfe," utěšovala ho Della Streetová.

Perry Mason zavrtěl pomalu a odmítavě hlavou.

„Ba ne," odporoval. „Ztratila k sobě důvěru. Nacvičila si pečlivě tu pohádku o své přítelkyni. Jen pánbůh ví, kolikrát si ji procvičovala. Pravděpodobně toho té noci moc nenaspala. Nechala si náš rozhovor stokrát proběhnout hlavou. Naplánovala si, že pro něj zvolí metodu určité ledabylosti. Chtěla se pokusit pohovořit nonšalantně. Mohla se vyjadřovat mlhavě o jménech, datech a místech, protože jí je poněkud mlhavě prý vylíčila její ‚přítelkyně'.

Když tam tak minulou noc ležela, aniž zamhouřila oko, pohlížela do tmy a převracela si tu situaci stále znovu v mysli zastřené starostí. Připadalo jí to celé jako výborný plán. Domnívala se, že tak může získat požadovanou právnickou informaci, aniž odkryje své karty. Jenže já její podvůdek odhalil s bezohlednou a samozřejmou lehkostí a ona k sobě ztratila důvěru. Chudák holka! Přišla mě požádat o pomoc a já jsem jí pomoc neposkytl."

„Napíšu, že palmáre je vyrovnáno její zálohou," navrhla Della Streetová a udělala si poznámku v deníku.

„Zálohou?" opakoval Mason nechápavě. „Nemáme přece žádnou zálohu, ani žádné palmáre."

Oči Delly Streetové se na něho dívaly ustaraně. Zavrtěla vážně hlavou.

„Je mi líto, šéfe, ale ona tu nechala zálohu. Ptala jsem se jí na jméno a adresu a na důvod její návštěvy. Řekla, že potřebuje nějakou radu, a já jsem ji upozornila, aby nezapomněla, že bude muset zaplatit palmáre. Dopálila se, otevřela kabelku, vytáhla padesátidolarovou bankovku a řekla mi, abych ji považovala za zálohu."

Z Masonova hlasu bylo patrné, jak je sám na sebe roztrpčený.

„Chudák malá," řekl pomalu. „A já ji nechal odejít."

Della Streetová vklouzla soucitně svojí rukou do jeho. Prsty - ty prsty, které byly zocelené tlučením do psacího stroje - se sevřely v projevu tichého porozumění.

Za mléčným sklem výplně vnějších dveří se objevila něčí silueta. Cvakla klika.

Mohl to být nějaký klient s důležitým případem a v tom, že Perry Mason neudělal sebemenší pokus, aby zaujal jinou pozici, se projevovalo nad slunce jasněji, jakým způsobem vede svoji kancelář a žije svůj život. Della Streetová sice rychle svoji ruku odtáhla, ale Perry Mason si dál hověl jedním bokem na rohu jejího stolu, pokuřoval cigaretu a upíral ke dveřím pohled, ve kterém nebylo příliš srdečnosti.

Dveře se rozlétly. Paul Drake, vedoucí Drakeovy detektivní agentury, civěl na Masona a Dellu Streetovou vystouplýma bezvýraznýma očima, z nichž nezmizel ani na chvíli výraz šprýmovného humoru, kterým Drake s úspěchem maskoval a skrýval bystrou inteligenci uplatňovanou v běžném životě.

„Ahoj mládeži," zahlaholil. „Nenašla by se tu pro mě ještě nějaká fuška?"

Perry Mason se přiměl k neveselému ušklíbnutí.

„Ty jeden hamoune! Copak jsem nezaměstnával posledních pár měsíců pilně celou tvoji detektivní agenturu? A tobě je to ještě málo!"

Detektiv poodstoupil od dveří a zaklapl je za sebou.

„Neodešla odtud asi před šesti nebo sedmi minutami taková jedna buchtička v hnědém s černýma jiskrnýma očima, Perry?" zeptal se.

Perry Mason sklouzl z psacího stolu, otočil se a stoupl si s rozkročenýma nohama a vzpřímenými zády přímo před detektiva.

„Tak ven s tím!" spustil.

„Odešla, nebo neodešla?"

„Odešla."

Detektiv přikývl.

„Považuj to ode mne za speciální službičku. Vidíš, jaké má výhody, když udržuješ přátelské styky s detektivní agenturou, která má kancelář ve stejné budově jako..."

„Přestaň šaškovat a vyklop, co máš," obořil se na něho Mason.

Paul Drake mluvil zastřeným, bezvýrazným hlasem. Mohl být rozhlasovým hlasatelem, který vrčí jednotvárně seznam burzovních údajů a je mu naprosto lhostejné, že jeho slova přinášejí jedněm jeho posluchačům finanční nezávislost a druhým ekonomickou pohromu.

„Vyjdu takhle ze svý kanceláře o poschodí níž," začal, „a najednou slyším, jak spěchají dolů po schodech z tohohle poschodí nohy nějakýho mužskýho. Utíká rychle až do mého poschodí a potom najednou zapomene, že má naspěch. Hasí si to k výtahu, zapálí si cigaretu a hlídá ukazatel. Když podle ukazatele vidí, že kabina zastavila ve tvém poschodí, zmáčkne knoflík dolů. Samozřejmě, že tatáž kabina zastaví i jemu. Je v ní jen jedna cestující - asi šestadvacetiletá či sedmadvacetiletá žena oblečená v hnědém kostýmu. Má pěknou figuru, plné rty a jiskrné hnědé oči. Pokud jde o její pleť, není co opěvovat. Žena je nervózní a má trochu rozšířené chřípí, jako kdyby byla utíkala. Vypadá vyděšeně."

„Měls snad dalekohled a rentgen?" přerušil Mason Drakea.

„To všechno jsem samozřejmě nezjistil na první pohled," vysvětloval detektiv. „Když jsem uslyšel, jak se ten chlap žene po schodech, a potom jsem viděl, že sotva byl u mě v chodbě, hasil si to k výtahu, přišlo mi jako dobrý nápad sjet dolů společně s ním. Co kdybych si tím u tebe tak vykoledoval další práci?"

Masonovy oči se dívaly přísně. Vyfukoval nozdrami dým.

„Pokračuj," vyzval Drakea.

„Mně se to jeví tak," protahoval líně detektiv, „že ji ten chlápek sledoval. Šel za tou buchtou k tvé kanceláři a potom čekal na chodbě, až vyjde ven. Asi stál nahoře u schodů, aby nebyl na očích. Když slyšel, že se tvé dveře otevřely a ta buchta odchází, ještě se rychle přesvědčil, že je to opravdu ona a nikdo jiný. Potom upaloval po schodech na chodbu o poschodí níž a pustil se k výtahu, aby chytil stejnou kabinu jako ona."

Mason mávl netrpělivě rukou. „Strč si ty podrobnosti za klobouk a přejdi k jádru věci."

„Nebyl jsem si jistý, jestli vyšla z tvé kanceláře, Perry," pokračoval detektiv. „Kdybych to byl věděl na beton, byl bych si s tím víc pohrál. Jak věci vypadaly, zdálo se mi, že bych měl zjistit, o co kráčí. A tak když vyšli na ulici, šel jsem kus cesty za nimi. Ten chlap ji nesporně sledoval. Ale nějak mi nepřipadal na profesionálního špeha. Byl především příliš nervózní. Víš dobře, že dobrý anděl je vycvičený, aby nikdy nedal najevo překvapení. Ať se děje co se děje, nikdy neznervózní a neběží se schovat.

Asi v půli bloku od naší budovy se naše děvenka najednou obrátila. Ten mužský za ní zpanikařil a rozběhl se do jednoho domovního vchodu. Já jsem mířil dál k ní.“

„Myslíš, že některého z vás vyčmuchala?“ zeptal se Mason hlasem, ve kterém se nesporně projevoval narůstající zájem.

„Ne, neměla o naší existenci ani potuchy. Buď si uvědomila, že se tě na něco zapomněla zeptat, nebo si něco rozmyslela. Ani o mě nezavadila pohledem, když spěchala kolem mě. Prostě se otočila a šla směrem ke mně. Vůbec si nevšimla toho chlapa, co stál v domovních dveřích a snažil se vypadat nenápadně, jenže čím víc se snažil, tím na sebe víc upozorňoval.“

„A co bylo pak?“ vyptával se Mason.

„Ušla asi patnáct až dvacet kroků a potom se zastavila. Zřejmě jednala z nějakého náhlého popudu, když se otočila, aby se vrátila. Jenže sotva se vydala zpátky, rozsvítilo se jí najednou v hlavě. Chovala se, jako by se něčeho bála. Chtěla jít zpátky, ale netroufala si, anebo jí v tom bránila její hrdost. Nevím, co se stalo, ale...“

„To je v pořádku, o tom vím všechno já,“ řekl Mason. „Čekal jsem, že se otočí a vrátí se, ještě než nastoupila do výtahu. Ale neudělala to. Asi se k tomu prostě neodhodlala.“

Drake přikývl.

„Víš, chvíli tam jen tak okouněla,“ poznamenal, „a potom se zase otočila a vydala se znovu dál ulicí. Měla svěšená ramena a vypadala, jako by byla ztratila posledního přítelíčka na světě. Znovu kolem mě přešla, aniž mě viděla. Zastavil jsem se a zapaloval si cigaretu. Nevšimla si toho chlapa, který tvrdnul v domovním vchodu. Zřejmě nečekala, že by ji někdo sledoval.“

„Co udělal ten chlap?“ zeptal se advokát.

„Když prošla kolem něho, vystoupil z domovního vchodu a pustil se zase za ní.“

„A cos udělal ty?“

„Nechtěl jsem, aby to vypadalo jako nějaké procesí. Usoudil jsem, že jestli vyšla z tvé kanceláře a někdo ji sleduje, rád bys o tom věděl. Jenže jsem si nebyl jistý, že z tvé kanceláře vyšla, a kromě toho mě čeká práce, a tak jsem si řekl, že ti dám jen echo a nechám to být.“

Mason přimhouřil oči.

„Samozřejmě, že bys toho chlapa poznal, kdybys ho znovu viděl - toho, co ji sledoval?“

„Jasně. Nevypadá nejhůř - je mu asi dvaatřicet nebo třiatřicet let, má světlé vlasy a oblečený byl v tvídovém obleku. Nic bych za to nedal, že je tak trochu sukničkář, aspoň podle toho, jak se v těch šatech nesl. Ruce měl namanikýrované s čerstvě vyleštěnými nehty. Nechal se u holiče oholit a udělat si masáž. Šířil kolem sebe tu zvláštní vůni oficíny a na obličeji mu ještě ulpíval pudr. Chlap se většinou po holení nepudruje, a když už, tak si nanáší pudr rukama. Holič mu ho napleská na pleť ručníkem a nevetře ho dovnitř.“

Perry Mason se zadumaně mračil.

„Svým způsobem je mojí klientkou, Paule,“ řekl. „Přišla se sem se mnou poradit, ale potom dostala strach a neudělala to. Děkuju za informaci. Jestli z toho něco bude, dám ti vědět.“

Detektiv se vydal ke dveřím, ale ještě se zastavil, aby se na ně přes rameno zazubil.

„Nechtěli byste se vy dva aspoň tady v přední kanceláři přestat držet za ručičky a tvářit se jako dvě neviňátka, když se otevřou dveře?“ halekal. „Co kdybych byl klient. Nač máte, propánakrále, soukromou kancelář?“

KAPITOLA TŘETÍ

Perry Mason shlížel zakaboněně do zrudlé tváře Delly Streetové.

„Jak mohl vědět, že jsem vás držela za ruku?“ podivovala se. „Přece jsem ruku odtáhla, ještě než otevřel dveře...“

„Vystřelil jen naslepo,“ odpověděl jí Mason roztržitě. „Asi si všiml nějakého zvláštního výrazu ve vašem obličeji... Dello, dám tomu děvčeti šanci. Postavím se za ni. Jestliže jsme od ní přijali zálohu, dotáhneme to do konce.“

„Ale to nejde. Nevíte přece, co od vás chtěla.“

Perry Mason zachmuřeně přikývl: „To nevadí, ale byla rozhodně v úzkých. Spojím se s ní, abych zjistil, o co jde, a potom jí buď vrátím zálohu, nebo jí pomůžu. Kde bydlí?“

Della Streetová vytáhla z kartotéky list žlutého papíru.

„Jmenuje se Helena Crockerová,“ řekla. „Má adresu East Pelton Avenue 496 a telefonní číslo Drenton 68942.“

Aniž čekala na jakýkoli Masonův pokyn, získala Della zastrčením kolíku linku a už vytáčela číslo. Ve sluchátku se ozvaly jakési zvuky, nad kterými se Della Streetová zamračila.

„Drenton 68942,“ řekla.

Ve sluchátku to znovu zapraskalo. Po chvilce ticha promluvila Della Streetová do mluvítka: „Zjišťuji telefonní číslo registrované pod jménem Crockerová. Iniciálami křestního jména si nejsem jistá. Dříve to bylo číslo Drenton šest osm devět čtyři dva. To číslo bylo zrušeno, ale původně bylo vedeno pod tímto jménem.“

Ve sluchátku se zase cosi ozvalo. Della Streetová řekla: „Adresa je Pelton Avenue čtyři sta devadesát šest. Co máte v seznamu na této adrese?... Děkuji vám mnohokrát. Asi jde o chybné číslo.“

Odložila sluchátko na vidlici, a když vytáhla kolík, zavrtěla na Perryho Masona hlavou.

„Drenton šest osm devět čtyři dva bylo v seznamu vedeno pod jménem Tucker a linka byla zrušena už víc než před měsícem. Číslo domu čtyři sta devadesát šest na East Pelton Avenue neexistuje. Pelton Avenue je dlouhá jen dva bloky. Nejvyšší číslo tam je dvě stě devadesát osm.“

Mason otevřel prudce dveře do své soukromé kanceláře a přes rameno ještě utrousil: „Jistě se s námi nějak spojí. Zapomněla, že tu nechala zálohu. Až se ozve, ať je to kdykoli, postarejte se, abych měl možnost s ní mluvit.“

Prošel dveřmi a zadíval se vztekle na velké kožené křeslo, ve kterém mladá žena seděla, když mu vyprávěla tu báchorku. Světlo proudící z okna se zatřpytilo na něčem kovovém. Mason se zastavil, aby se lépe podíval, a potom se vydal ke křeslu a sklonil se nad ním. Mezi polštáři ležela zapadlá hnědá kabelka, ze které vykukoval jen uzávěr. Perry Mason kabelku vytáhl. Byla jako cent. Zamyšlené ji potěžkával v ruce a potom se otočil a otevřel prudce dveře.

„Pojďte sem, Dello,“ zavolal. „A vezměte si s sebou blok. Naše návštěvnice tu zapomněla kabelku a já ji chci otevřít. Potřebuj u, abyste při tom pořídila seznam všeho uvnitř.“

Della beze slova poslechla. Přispěchala s blokem a tužkou a projevila svoji praktičnost, když hned vysunula postranní desku psacího stolu a potom si rozevřela blok a čekala s přichystanou tužkou.

„Jeden bílý kapesníček s krajkovou obrubou,“ hlásil Perry Mason.

Tužka se rozlétla po stránkách v roztodivných klikyhácích.

„Jedna automatická pistole značky Colt, ráže dvaatřicet, číslo tři osm devět čtyři šest dva jedna.“

Della Streetová se podívala nahoru na právníka udiveným pohledem, aniž ovšem přestala tužkou klouzat po stránkách bloku.

Hlas Perryho Masona monotónně a mechanicky pokračoval.

„Plný zásobník nábojů do automatické pistole s originálními střelami s ocelovým pláštěm. Jeden náboj je v nábojové komoře zbraně. Hlaveň se zdá čistá. Žádný zápach střelného prachu není patrný.“

Mason vrátil zásobník zpět do zbraně, vyhozený náboj zasunul opět do nábojové komory, zbraň zajistil a drmolil dál, stále stejně monotónně: „Peněženka na drobné se sto padesáti dvěma dolary a šedesáti pěti centy. Lahvička s tabletami nadepsaná ‚Ipral‘. Hnědé rukavice, rtěnka, pudřenka, telegram na jméno Montaineovi, East Pelton Avenue 128. Telegram zní: ‚Očekávám konečnou odpověď dnes nejpozději v pět hodin. - (podpis) Gregory.‘ Balíček cigaret značky Spud, balíček sirek s vytištěnou reklamou ‚Kavárna U zlatého orla, West Forty-third Street 25‘.“

Hlas Perryho Masona přestal monotónně drmolit soupis věcí. Mason obrátil kabelku nad psacím stolem vzhůru nohama a poklepal prsty na její spodek.

„Zdá se, že je to všechno,“ poznamenal.

Della Streetová zvedla oči od svého bloku.

„Propánakrále,“ divila se, „na co potřebuje ta holka zbraň?“

„Na co potřebuje kdokoli jiný zbraň?“ opáčil Perry Mason a vytáhl kapesník, aby setřel ze zbraně veškeré otisky prstů, které na ní případně mohly ulpět. Potom spustil revolver do kabelky a sbíral prsty zabalenými v kapesníku ostatní předměty a jeden po druhém je leštil, než je spustil do kabelky. Telegram chvíli podržel v ruce a potom si ho zastrčil do kapsy.

„Dello,“ požádal ji, „jestli se vrátí, postarejte se, ať na mě počká. Půjdu teď ven.“

„Jak dlouho budete pryč, šéfe?“

„Ještě nevím, ale když se nevrátím do hodiny, tak vám zavolám.“

„Co když nepočká?“

„Přimějte ji, ať počká. Namluvte jí, co chcete. Můžete jí třeba i říct, že mě mrzí, jak jsem se k ní choval. To děvče je v nesnázích. Obrátila se ke mně o pomoc. Bojím se hlavně toho, že se třeba nemusí vrátit.“

Strčil si kabelku do postranní kapsy saka, stáhl si klobouk do čela a vydal se ke dveřím. Jeho kroky duněly chodbou. Zmáčkl ukazováčkem knoflík na přivolání výtahu, zastavil sjíždějící kabinu a u chodníku zamával na taxi.

„East Pelton Avenue sto dvacet osm,“ řekl.

Pohodlně se opřel do polstrování, a když se taxík kolébal kupředu, zavřel oči, založil si paže na hrudi a tak odpočíval asi dvacet minut, dokud taxík nedojel na East Pelton Avenue.

„Počkejte tady,“ požádal řidiče, když auto zabočilo k obrubníku.

Mason se rychle pustil po cementové cestičce, vystoupil po třech schodech na plošinu před vchodem a zmáčkl energicky palcem zvonek.

Když uslyšel, jak se ke dveřím blíží kroky, vytáhl z kapsy telegram a složil ho tak, aby bylo okénkem z průsvitného papíru na obálce vidět jméno a adresu.

Dveře se otevřely. Mladá žena s unavenýma očima si Masona měřila bezvýrazným pohledem.

„Telegram pro Montaineovy,“ hlásil Perry Mason a držel přitom telegram v ruce.

Žena sklopila oči k adrese a přikývla.

„Budete mi to muset podepsat,“ upozornil ji Mason.

Upřela na něho zvědavý pohled, ve kterém ještě nebyla ani špetka podezření.

„Vy nejste běžný poslíček,“ poznamenala, když se její pohled svezl z Masona na taxík, který čekal u chodníku.

„Jsem vedoucí pobočky,“ vysvětloval. „Řekl jsem si, že doručím telegram rychleji než poslíček, protože mám stejně kvůli něčemu jinému cestu kolem.“

Vyndal z kapsy blok, vytáhl tužku a podal je mladé ženě.

„Podepište se na vrchní lince.“

Napsala „Montaineová“ a blok mu vrátila.

„Moment,“ zarazil ji Mason. „Jste vy paní Montaineová?“

Chvilku zaváhala a potom odpověděla. „Přijímám vzkazy pro Montaineovy.“

Perry Mason ukázal na blok.

„To ale musíte pod jménem ‚Montaineová‘ uvést ještě vlastní jméno.“

„To jsem nikdy dřív nemusela.“

„Je mi líto,“ omlouval se, „ale poslíčci někdy těmhle věcem nerozumějí. Ovšem já jsem vedoucí pobočky.“

Stáhla nataženou ruku s blokem, chvilku otálela a potom napsala „Nell Brinleyová“ pod předchozí podpis „Montaineová“.

„A teď bych s vámi rád mluvil,“ řekl Perry Mason, když mu vracela blok s tužkou.

Zastrčil si telegram zpět do postranní kapsy, ještě než po něm mohla chňapnout prsty a vytrhnout mu ho z ruky.

Stála tam ve vchodu s očima plnýma podezření a strachu.

„Půjdu dovnitř,“ ohlásil jí Mason.

Měla nenalíčený obličej a na sobě jen domácí šaty a pantofle. Celá tvář až po rty jí zbledla.

Perry Mason prošel kolem ní a vydal se chodbou k obývacímu pokoji, kam vstoupil s klidnou sebedůvěrou, usadil se do křesla a přehodil si nohu přes nohu.

Nell Brinleyová se postavila do dveří a sledovala Masona, jako by měla nejen strach do pokoje vstoupit, ale také nechat mu ho samotnému napospas.

„Pojďte přece dovnitř a posaďte se,“ vyzval ji Mason.

Několik vteřin tiše váhala a potom se k němu vydala.

„Kdo si myslíte, že jste?“ zeptala se hlasem rozechvělým strachem, i když se snažila, aby dala najevo své rozhořčení.

Mason promluvil s pochmurným důrazem.

„Chci se o paní Montaineové něco dozvědět. Povězte mi, co přesně o ní víte.“

„Nevím o ní nic.“

„Podepisujete ale jejím jménem telegramy.“

„Ne. Považovala jsem vlastně jméno Montaineovi za omyl. Sama čekám telegram a myslela jsem, že to musí být ten můj. Chtěla jsem si ho přečíst, a kdyby nebyl pro mě, byla bych vám ho vrátila.“

Mason se pohrdavě zasmál. „Vymyslete si něco chytřejšího.“

„To není nutné,“ odsekla. „Říkám vám pravdu.“

Mason vytáhl telegram z kapsy a rozložil si ho na koleni.

„Tenhle telegram sem došel v devět hodin a padesát tři minut dnes dopoledne. Vy jste podepsala jeho příjem a doručila jste ho dál.“

„Nic takového jsem neudělala.“

„Záznamy ukazují, že jste jeho příjem podepsala.“

„Je podepsaný ‚Montaineová‘,“ konstatovala.

„Ale stejným rukopisem jako v tomhle bloku,“ trval na svém Mason, „kam jsem vás sám viděl napsat ‚Montaineová‘ a pod tím jménem teprve podpis - Nell Brinleyová. To je nejspíš vaše jméno?“

„Ano.“

„Poslechněte,“ začal Mason, „jsem přítel osoby, které je tenhle telegram adresován.“

„Vždyť ani nevíte, jestli je určený panu Montaineovi, nebo jeho paní.“

„Jeho paní,“ střelil Mason od boku, aniž z ní spustil oči.

„Když jste její přítel, proč se s ní nespojíte?“

„Právě o to se pokouším,“

„Jako její přítel jistě víte, kde ji hledat.“

„Chci ji najít s vaší pomocí,“ prohlásil Mason umíněně.

„Já o ní nic nevím.“

„Předala jste jí přece tenhle telegram.“

„Nepředala.“

„Nezbývá mi tedy, než abych odhalil svou pravou totožnost,“ prohlásil Perry Mason. „Jsem detektiv a pracuju pro telegrafní společnost. Máme stížnosti, že telegramy přebírají a čtou neoprávněné osoby. Pravděpodobně si neuvědomujete, že se jedná podle zákonů našeho státu o trestný čin. Musím vás požádat, abyste se oblékla a odebrala se se mnou k vyšetřování do kanceláře okresního státního zástupce.“

Prudce zalapala po dechu.

„Ne, ne!“ ohrazovala se. „Jednám v zastoupení Rhody a telegram jsem jí odevzdala.“

„A proč nemůže Rhoda přijímat telegramy u sebe doma?“

„Prostě nemůže.“

„A proč ne?“

„Kdybyste Rhodu znal, věděl byste proč.“

„Myslíte kvůli jejímu manželovi? Vdané ženy by neměly mít tajemství před svými muži - tím spíš, když jsou čerstvé novomanželky.“

„Tak tohle víte!“

„Co?“

„Že je novomanželka.“

„Samozřejmě,“ odpověděl Mason se smíchem.

Nell Brinleyová sklopila v zamyšlení zrak. Mason mlčel a nechal ji, aby si všechno rozmyslela.

„Vy nejste detektiv z telegrafní společnosti, že ne?“ zeptala se.

„Ne, jsem Rhodin přítel, ale ona to neví.“

Náhle zvedla obočí a rozhodla se: „Povím vám pravdu.“

„To je vždycky ku prospěchu věci,“ zareagoval Mason suše.

„Jsem ošetřovatelka,“ řekla. „Jsme s Rhodou velké přítelkyně. Známe se už léta. Rhoda si přála, aby jí některá pošta a telegramy přicházely dál na tuhle adresu. Před svatbou tu se mnou bydlela. Řekla jsem jí, že mi to nevadí.“

„Kde teď bydlí?“ vyptával se Mason.

Nell Brinleyová zavrtěla hlavou: „Nedala mi svoji adresu.“

Mason se opovržlivě zasmál.

„Ale já vám říkám čistou pravdu,“ bránila se. „Rhoda je největší tajnůstkářka, jakou jsem v životě poznala. Bydlely jsme spolu déle než rok. Hospodařily jsme společně v tomhle malém domku, a přesto neznám člověka, za kterého se provdala, ani nevím, kde bydlí. Vím o něm jen, že se jmenuje Montaine, a víc nic.“

„Znáte jeho křestní jméno?“ zeptal se Mason.

„Ne.“

„Jak víte, že se jmenuje Montaine?“

„Jen podle toho, že si sem Rhoda nechávala posílat telegramy na tohle jméno.“

„Jak se jmenovala za svobodna?“

„Rhoda Lortonová.“

„Jak dlouho je vdaná?“

„Necelý týden.“

„Jak jste jí předala tenhle telegram?“

„Zavolala, jestli tu nemá nějakou poštu. Řekla jsem jí o telegramu a ona si sem pro něj přišla.“

„Jaké máte telefonní číslo?“

„Drenton devět čtyři dva šest osm.“

„Jste zdravotní sestra?“

„Ano.“

„Kvalifikovaná zdravotní sestra?“

„Ano.“

„Povolávají vás k jednotlivým případům?“

„Ano.“

„Kdy jste byla u nějakého případu naposled?“

„Jedna příležitost se mi naskytla včera. Sloužila jsem jako odborná sestra u chirurgického zákroku.“

Mason s úsměvem vstal.

„Myslíte, že Rhoda zase zavolá?“ zeptal se.

„Pravděpodobně ano, ale jisté to není. Je taková strašně divná a tajnůstkářská. Něco ve svém životě skrývá. Nevím, co to je. Nikdy se mi plně nesvěřila.“

„Kdyby zavolala,“ řekl Mason, „vyřiďte jí, že se musí rozhodně vrátit k právníkovi, u kterého byla dnes, že jí potřebuje něco strašně důležitého sdělit. Myslíte, že si ten vzkaz dokážete zapamatovat?“

„Jistě. A co bude s tím telegramem?“ zeptala se s pohledem na Masonovu kapsu. „Byl určen Rhodě.“

„Je to tentýž telegram, který jste jí odevzdala dnes dopoledne,“ řekl.

„Já vím, ale jak jste k němu přišel?“

„To je ovšem profesionální tajemství,“ odpověděl Mason.

„Kdo vlastně jste?“

Mason se na ni záhadně usmál.

„Jsem člověk, který u vás nechává vzkaz pro Rhodu Montaineovou, aby se vrátila k advokátovi, kterého dnes vyhledala.“

Ještě se ho na něco vyptávala a volala za ním, když už odcházel chodbou, ale on za sebou zabouchl domovní dveře. Seběhl rychle ze schodů a spěchal po úzké cementové cestičce k taxíku, kde už mu taxikář otvíral dvířka, aby mohl rychle naskočit.

„Hoďte sebou,“ přikázal mu Mason. „Zabočte za roh a zastavte u prvního místa, kde uvidíte nějaký telefon.“

Nell Brinleyová stála ve dveřích a sledovala, jak se taxík rozjíždí a zahýbá za roh.

Taxikář zabočil k obrubníku před cukrářstvím, na kterém byl emblém veřejného telefonu.

„Stačí to tady?“ zeptal se.

„Prima,“ souhlasil Mason.

Taxík zastavil a Mason se vydal do cukrárny. Vhodil do telefonu minci, přiblížil se ústy co nejblíž k mluvítku z tvrdé gumy, před které ještě nastavil pootevřenou dlaň, aby ztlumil svůj hlas. Udal číslo své kanceláře, a když uslyšel na lince hlas Delly Streetové, řekl: „Vezměte si, Dello, tužku a blok.“

„Jasně.“

„Zavolejte asi tak za dvacet minut Nell Brinleyovou, Drenton devět čtyři dva šest osm. Řekněte jí, že až k ní Rhoda Montaineová přijde, má vám ihned zavolat. Udejte jí nějaké falešné jméno. Řekněte jí, že jí to vzkazuje Gregory.“

„Dobře, šéfe, a co mám dělat, až Rhoda zavolá?“

„Až zavolá, tak jí povězte, kdo jste. Upozorněte ji, že si u mne v kanceláři zapomněla kabelku. Řekněte jí, že ji musím nutně ihned vidět. A ještě tu mám pro vás něco. Projděte povolení k sňatku a zjistěte, jestli nebylo vydáno povolení k sňatku jakémusi Montaineovi a jeho nevěstě Rhodě Lortonové. Ať Paul Drake pošle nějakého svého chlápka taky do vodárenské společnosti, elektrorozvodné společnosti a do plynárenské společnosti, aby tam

zjistil, jestli v poslední době nenapojili něco z toho pro nějakého Montainea. Až zjistíte z povolení k sňatku správné iniciály Montaineových křestních jmen, zkontrolujte u telefonní společnosti, jestli nemá Montaine na své jméno zapojený telefon. Další z Drakeových mužů ať se vrhne na adresy a ať se pokusí z povolení k sňatku vypátrat ženichovu adresu. Ať se taky spojí s někým od Coltových zbraní a pokusí se vysledovat číslo na té zbrani. To číslo máte ve svém bloku. Držte to všechno pod pokličkou. Chci se o té ženě dozvědět co nejvíc.“

„Proč?“ zeptala se Della Streetová. „Stalo se snad něco?“

„Ne,“ odpověděl jí. „Ale stane se, když se s ní nespojím co nejdřív.“

„Zavoláte mi znovu, abych vám řekla, jaké informace jsem získala?“ zeptala se.

„Jistě,“ odpověděl.

„Prima, šéfe.“

Mason zavěsil a vrátil se do taxíku.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Uprostřed mrakodrapů vedle stánku, kde se připravovaly pomerančové nápoje, měl malý stánek také jeden tiskař. V podlouhlém zaskleném rámu byly vystaveny vzorky různých typů tisku. Plakát oznamoval, že tisk na vizitkách a dopisních papírech se zákazníkovi zhotovuje na počkání.

Perry Mason si zamyšleně prohlížel zarámovaný obdélník jako někdo, kdo uvažuje, jestli má nějakou věc koupit, nebo ne.

Muž za krátkým pultíkem se vyklonil dopředu.

„Mohu vám posloužit rychle schnoucím inkoustem," nabízel. „Bude to vypadat jako rytina, ani expert nepozná rozdíl."

„Za kolik?" zeptal se Perry Mason.

Mužův ukazováček potřísněný inkoustem ukázal na ceník vzorků.

Mason vytáhl z kapsy bankovku a označil jednu z vizitek.

„Tahle se mi líbí," řekl. „Napište tam ‚R. W. Montaine, East Pelton Avenue 128'. Do levého rohu dole dejte pojištění a investice'."

„Bude to za pár minutek, jen co si připravím písmo," ujišťoval Masona tiskař, když mu vracel zpátky drobné. „Chtěl byste počkat tady, nebo se vrátíte?"

„Vrátím se," řekl Mason. Přešel ulici a vstoupil do dragstóru, odkud zatelefonoval do kanceláře a dozvěděl se od Delly, že se Rhoda Montaineová prozatím neozvala. Mason se posadil k pultu, upíjel zahloubané mléčný koktejl se sladem a čokoládou a nechal nepozorovaně ubíhat minuty. Za chvíli pak přešel ulici k tiskaři, od kterého převzal štůsek čerstvě natištěných vizitek.

Vrátil se do dragstóru a zavolal znovu do své kanceláře.

„Paul už objevil to povolení k sňatku," hlásila mu Della Streetová. „Jde o jistého Carla W. Montainea. Uvedl adresu Chicago, Illinois. Ale nově byla připojena voda a plyn jakémusi Carl W. Montaineovi v Hawthorne Avenue 2309. Bylo to minulý týden. - Povolení k sňatku říká, že nevěstou je vdova, Rhoda Lortonová. Drake by rád věděl, co si může dovolit, pokud jde o výdaje."

„Vyřiďte mu," instruoval ji Mason, „že si může dovolit, kolik potřebuje, jde mi o dobré výsledky. Vypadá to, že jsem přijal zálohu, abych zastupoval klientku, a tak ji hodlám zastupovat."

„Nemyslíte, že už jste udělal dost, šéfe?" namítla Della Streetová. „Nebyla to přece vaše chyba, vy jste o záloze nevěděl."

„Ba ne," odporoval jí Mason. „Já jsem o té záloze měl vědět. Dovedu každopádně tuhle záležitost do konce."

„Ale ona přece ví, kam má přijít, když by vás potřebovala."

„Jenže nepřijde."

„Ani když ví, že si tu zapomněla kabelku?"

„Ne," ujišťoval ji Mason. „Už měla dost času, aby si vzpomněla, kde ji nechala, ale bojí se vrátit kvůli té zbrani."

„Jsou čtyři pryč," upozornila ho Della Streetová. „Všechny kanceláře budou zavírat, takže Drake už žádné další úřední informace dnes večer neseženе."

„Ví něco o té zbrani?"

„Ještě ne. Ale čeká, že se to dozví před pátou."

„Dobrá," řekl Mason. „Zůstaňte, kde jste, Dello, dokud vás znovu nezavolám. Jestli se to děvče ozve, nepřipusťte, aby nám zase zmizela. Řekněte jí, že známe její pravé jméno a adresu. To ji přiměje, aby přišla."

„Mimochodem," poznamenala Della Streetová, „myslím, že byste měl něco vědět."

„A co?“

„Číslo té Nell Brinleyové, kterou jsem měla zavolat, je Drenton devět čtyři dva šest osm. Číslo, které nám tu nechala Rhoda Montaineová, když byla v kanceláři, abychom ji na ně volali, je Drenton šest osm devět čtyři dva. Ta naše děvenka jen vzala poslední dvě čísla z čísla Nell Brinleyové a dala je na začátek. To znamená, že jistě tohle číslo důvěrně znala, protože ho ze sebe na můj dotaz rovnou vysypala. Musela na té adrese před svatbou bydlet a užívat tenhle telefon.“

Pěny Mason se pobaveně zasmál.

„Šikovná holka,“ pochválil ji. „Zůstaňte, kde jste, dokud se znovu neozvu.“

Zavěsil sluchátko, setřel si z čela pot a vydal se rychlým krokem za roh k hlavnímu úřadu telegrafní společnosti.

Přistoupil k přepážce a sáhl po telegrafním blanketu, vylovil z kapsy tužku, rozložil si vypůjčený telegram na přepážce a zamračil se.

Vzhlédl, aby na sebe upozornil úřednici.

Když k němu přistoupila, vytáhl Mason z kapsy jednu z čerstvě natištěných vizitek.

„Potřeboval bych trochu neobvyklou pomoc,“ řekl.

Slečna si vzala vizitku a s úsměvem přikývla.

„Co pro vás můžeme udělat, pane Montaine?“

„Vidíte, dostal jsem tenhle telegram, ve kterém jde o důležité obchodní jednání, ale ztratil jsem adresu. Pokud vím, vaše společnost požaduje, aby odesilatelé udali kvůli evidenci svoji adresu při každém telegramu, který posílají. Na telegramu je nějaké zašifrované číslo. A tak mě napadlo, jestli byste podle té šifry nemohli nahlédnout do svých záznamů a najít mi adresu odesilatele?“

„Myslím, že to je možné,“ odpověděla slečna a odnesla jak vizitku, tak telegrafickou zprávu dozadu do místnosti.

Perry Mason načmáral telegram na jméno, „Gregory“, aniž ovšem vyplnil adresu: „Důležité nové okolnosti vyžadují odklad na neurčilo. Přijdu vysvětlit osobně.“

Podepsal se pod telegram iniciálami „R. M.“ a čekal, až se úřednice vrátí.

Za necelých pět minut přinesla jméno a adresu odesilatele zaznamenané tužkou na zprávě.

Mason si chvíli záznam prohlížel, přikývl a za „Gregory“ doplnil jméno „Moxley“ a pod to „Colemont Apartments, Norwalk Avenue 316“.

„Tisíceré díky,“ řekl a dodal: „Doručte, prosím, tento telegram.“

„A teď,“ usmála se úřednice, „musím požádat vás, abyste vyplnil svoji adresu vy.“

„Beze všeho,“ řekl a napsal: „R. Montaine, East Pelton Avenue 128.“

Zaplatil za telegram, odešel z telegrafního úřadu a zastavil si taxík.

„Norwalk Avenue 316,“ udal.

Opřel se o polstrování, zapálil si cigaretu a díval se na ubíhající ulice s očima přimhouřenýma v přemýšlení. Než cigaretu dokouřil, zastavil taxík u chodníku.

Obytný dům Colemont Apartments byla rozlehlá patrová budova, která sloužila kdysi zřejmě jako soukromá rezidence. Když se nepočetné bloky domů na Norwalk Avenue změnily v parcely pro honosnou bytovou výstavbu, předělali majitelé rozlehlou rezidenci na čtyři byty. Perry Mason si všiml, že tři z bytů jsou podle všeho neobydlené. Příliv modernějších činžovních domů po obou stranách předělané soukromé rezidence pro ni znamenal pohromu. Zanedlouho ji jistě strhnou, aby se tak uvolnilo místo pro větší činžák.

Mason zmáčkl tlačítko zvonku k bytu B vedle rámečku s kartónovou vizitkou se jménem „Gregory Moxley“

Takřka vzápětí dveře zabzučely a západka se elektricky uvolnila. Advokát do dveří strčil a otevřel je. Před ním se tyčilo dlouhatánské schodiště. Když se vydal po schodech nahoru,

uslyšel v chodbě nějaký pohyb a kývl na pozdrav muži, jehož postava se vynořila nahoře nad schody.

Muži mohlo být tak šestatřicet let, měl bystré, pozorné oči, pohotový úsměv a bodré chování.

Ani v panujícím vedru nebyl jeho oblek sebeméně pomuchlaný a on se v něm uměl nosit. Šířil kolem sebe auru fyzického blahobytu a dobrého bydla.

„Dobré odpoledne," pozdravil. „Obávám se, že se neznáme. Očekával jsem návštěvu, se kterou jsem měl domluvenou schůzku."

„Myslíte asi Rhodu?" zeptal se Perry Mason.

Muž na nepatrný okamžik ztuhl, jako by se obrňoval proti nějaké ráně. Potom zazněla v jeho hlase znovu ona okázalá bodrost.

„Ach tak," řekl. „Takže jsem měl nakonec pravdu. Pojďte dál nahoru a posaďte se. S kým mám tu čest?"

„Mé jméno je Mason."

„Rád vás poznávám, pane Masone."

Rychle napřáhl ruku a stiskl pevně a srdečně pravici Perryho Masona.

„Vy jste pan Moxley?" zeptal se Mason.

„Ano, Gregory Moxley. Jen pojďte dovnitř. Je to ale dnes výheň, co?"

Vešel před Masonem do knihovny a pokynul ke křeslu.

Pokoj byl zařízen pohodlným, i když poněkud staromódním nábytkem. Okna byla dokořán. Naproti se ale tyčila ve vzdálenosti čtyř a půl metru jedna strana moderního činžáku.

Mason se posadil, přehodil si nohu přes nohu a sáhl mechanicky pro své cigaretové pouzdro.

„Ten činžák naproti vám asi ubírá dost vzduchu," poznamenal.

Moxley se zhnuseně zamračil.

„Ubírá mi pořádně jak na soukromí, tak na vzduchu. V takových dnech, jako je dnes, se mi byt rozžhaví jako pec."

Potom se Moxley dobromyslně usmál. Byl to úsměv člověka, který se naučil pohlížet na svět filozoficky a přijímat jeho světlé i stinné stránky.

„Asi nepotrvá dlouho a strhnou i tenhle dům," usoudil Mason, „aby tu postavili jeden z těchhle obrovských činžáků."

„Tomu se nejspíš nedá zabránit," souhlasil Moxley a jeho oči zamyšleně zkoumaly Masonův obličej. „Pokud jde o mě, já tomu nefandím. Mám rád malé činžovní domy, a ne ta monstra, kde pořád čmuchá nějaký správce a kde sice všechno dobře klape, ale v naprosto neosobní atmosféře."

„Jste tu, zdá se, jediný nájemník," pokračoval právník.

Moxley se vesele a nakažlivě zasmál.

„Přišel jste si sem povídat o nemovitostech?" zeptal se.

Mason se k jeho smíchu připojil.

„To sotva," odpověděl.

„Tak proč jste přišel?"

Mason se díval upřeně do mužových ostražitých očí.

„Přišel jsem jako přítel Rhody," vysvětloval.

Moxley přikývl.

„Ano, to jsem předpokládal," řekl. „Nemyslel jsem, že byste..."

Jeho slova přerušilo pronikavé zaječení zvonku, které explodovalo do ticha horkého odpoledne.

Moxley se zamračeně podíval na Masona.

„Má sem za vámi někdo přijít?" zeptal se.

Mason zavrtěl hlavou.

Moxley vypadal nerozhodně. Úsměv na obličeji mu pohasl. Jeho žoviální zdvořilost byla ta tam. Měřil si Masona nevlídným a zamyšleným pohledem a rysy obličeje mu ztvrdly. Vstal z křesla bez jediného slova omluvy a vydal se tiše jako myška ke dveřím, kde si stoupl tak šikovně, aby viděl jak do chodby, tak i na Perryho Masona.

Zvonek se znovu rozezvučel.

Moxley zmáčkl knoflík a vyčkával nehnutě, až bzučák elektricky uvolní západku dveří.

„Kdo je to?“ zvolal hlasem, ve kterém už nebylo ani stopy po srdečné žoviálnosti.

„Nesu telegram,“ ozval se hlas nějakého muže. Po schodech se blížily kroky, potom zašustil papír a kroky se vydaly zase po schodech dolů. Nakonec bouchly domovní dveře.

Moxley se vrátil do pokoje a roztrhl obálku. Rozložil vzkaz, přečetl si ho a vrhl na Perryho Masona podezíravý pohled.

„Je to telegram od Rhody,“ řekl.

„Hm,“ zabručel Perry Mason bez zjevného zájmu.

„Vůbec se tu o vás nezmiňuje.“

„To mě nepřekvapuje,“ poznamenal Mason lhostejně.

„Proč?“

„Protože neví, že jsem sem šel.“

Moxley odhodil veškeré pozlátko bodré přátelskosti. V tvrdých očích se mu objevila ostražitost.

„Jen pokračujte a dopovězte mi to,“ vybídl Masona.

„Jsem její přítel,“ pokračoval Mason.

„To jste mi už říkal.“

„Přišel jsem sem jako její přítel.“

„Ani teď mi neříkáte žádnou novinu.“

„Jsem advokát.“

Moxley se zhluboka nadechl, přešel rychlým a rozhodným krokem pokoj a stoupl si ke stolu s pravou rukou na úchytce od zásuvky.

„Teď konečně z vás něco vypadlo.“

„Myslel jsem si, že by vás to mohlo zajímat,“ soudil Perry Mason. „Proto jsem se tak snažil dát vám jasně najevo, že přicházím jako Rhodin přítel.“

„Teď vám nerozumím.“

„Myslím tím, že jsem sem přišel jako přítel, a ne jako právník. Rhoda si mě nenajala a nemá ani tušení, že jsem tady.“

„A proč jste sem tedy přišel?“

„Výhradně pro ukojení své vlastní zvědavosti.“

„Co chcete?“

„Chci se dozvědět, co vlastně chcete z Rhody vymámit.“

„Na to, že jste pouhý přítel, si pouštíte dost jazyk na špacír,“ konstatoval Moxley, aniž spustil pravou ruku z úchytky od zásuvky stolu.

„Ale jsem ochoten taky trpělivě poslouchat,“ odtušil Mason.

Moxley se pohrdavě zasmál.

„Co vy chcete nebo nechcete a co uděláte, to nemusí být jedno a totéž,“ poznamenal Moxley.

Ten tam byl onen dobrácký hostitel a žoviální brach. Bodré přátelské chování vyprchalo a změnilo se ve studené, ostražité nepřátelství.

„Co kdybych vám pověděl, o co mi jde?“ navrhl Mason.

„Jen povídejte.“

„Jsem advokát. Přihodilo se něco, proč se o Rhodu zajímám. Na důvodu nezáleží. Bohužel se mi nedaří se s ní spojit, ale vím, že vy s ní ve spojení jste. Proto jsem se rozhodl seznámit se s vámi. Rád bych, abyste mi řekl, kde ji najdu.“

„Abyste jí pomohl?“ zeptal se Moxley.

„Ano, abych jí pomohl.“

Moxley bubnoval vytrvale levou rukou o desku stolu. Pravá ruka sice pustila úchytku zásuvky, ale zůstala zřejmě i dál pohotově nastražená.

„Na právníka mluvíte jako hotový blázen.“

Mason pokrčil rameny: „To je možné.“

Moxley se po chvíli zeptal: „Vylila si vám snad Rhoda srdce?“

Perry Mason odpověděl: „Řekl jsem vám čistou pravdu.“

„Neodpověděl jste na moji otázku.“

„Nemusím vám na vaši otázku odpovídat,“ ohradil se Mason. „Jestli mi nehodláte vy nic povědět, povím něco já vám.“

„Tak jen do toho,“ pobídl ho Moxley.

„Rhoda Montaineová je milé děvče,“ začal Mason.

„O tom mě vy nemusíte přesvědčovat,“ odsekl Moxley.

„Chci jí podat pomocnou ruku.“

„To jste mi už říkal.“

„Rhoda se asi před týdnem vdala za Carla W. Montainea.“

„Neříkáte mi nic nového.“

„Než se Rhoda provdala, jmenovala se Lortonová.“

„Pokračujte,“ vyzval ho Moxley.

„Na jejím povolení k sňatku je uvedeno, že je vdova. Její první manžel se jmenoval křestním jménem Gregory.“

„A co dál?“

„Jen mi tak vrtá hlavou,“ ozval se Perry Mason s naprosto bezvýrazným obličejem, „jestli snad není Rhoda na omylu.“

„Není na omylu v čem?“

„V tom, že je vdova. Co když například muž, kterého si původně vzala, není ve skutečnosti mrtev, ale jen se vypařil na dobu sedmi let stanovenou zákonem. Taková lhůta musí uplynout, než se dá předpokládat smrt. I potom je to ovšem pouze předpokládaná smrt. Kdyby se její muž znovu vynořil živ a zdráv, byl by pořád ještě jejím manželem.“

Z Moxleyho očí teď sršelo nepřátelství.

„Zdá se, že toho víte na pouhého přítele dost,“ poznamenal.

Oči Perryho Masona byly plné rozhodnosti.

„A každým okamžikem se dozvídám víc,“ opáčil.

„Ještě se musíte v lecčems poučit.“

„V čempak?“

„Například v tom, že nemáte strkat nos do věcí, které se vás netýkají.“

Vtom začal s mechanickou pravidelností a neodbytnou naléhavostí zvonit telefon. Moxley si olízl špičkou jazyka rty, několik vteřin váhal a potom obešel ostražitě Masona, aby se dostal k telefonu. Zvedl sluchátko levou rukou a přiložil si je k uchu s prsteníkem a malíčkem přitisknutými ke gumovému mluvítku, které si dal k ústům.

„Co je?“ zeptal se.

Ze sluchátka se ozývaly skřípavé kovové zvuky.

„Teď ne,“ řekl Moxley. „Mám návštěvu... Povídám ti teď ne... Právě ty bys měla vědět, kdo je ta návštěva... Říkám, že bys měla. Nebudu nikoho jmenovat, ale měla by sis udělat vlastní závěry... Je to právník. Jmenuje se Mason.“

Perry Mason vyskočil.

„Jestli je to Rhoda, rád bych s ní mluvil,“ naléhal.

Pokročil k telefonujícímu muži.

Moxleyho obličej se zkřivil vztekem. Zaťal pravou ruku v pěst a zařval: „Ani hnout!“

Mason k němu mířil dál. Moxley popadl telefonní přístroj do pravé ruky a se sluchátkem v levé ruce začal zavěšovat.

„Rhodo!“ zavolal Perry Mason hlasitě. „Zatelefonujte ke mně do kanceláře!“

Moxley praštil sluchátkem do vidlice. Obličej se mu zkřivil nenávistnou grimasou.

„Hrom do vás!“ rozčiloval se. „Nemáte právo strkat do téhle záležitosti nos!“

Mason pokrčil rameny a se slovy - „už jsem vám řekl, co jsem chtěl“ - si nasadil klobouk, otočil se k Moxleymu zády a vydal se pomalu dolů po dlouhém schodišti.

Moxley vyšel nad schody a díval se s tichým nepřátelstvím za širokými rameny odcházejícího advokáta.

Mason za sebou zabouchl domovní dveře, nastoupil do svého taxíku a popojel o tři bloky dál k dragstóru, odkud zatelefonoval Delle Streetové.

„Něco nového?“ zajímal se.

„Ano,“ odpověděla. „Vypátrali jsme nějaké staré záznamy o Rhodě Montaineové. Jmenovala se Rhoda Lortonová a byla provdaná za Gregoryho Lortona, který zemřel v únoru devatenáct set dvacet devět na zápal plic. Ošetřoval ho jakýsi doktor Claude Millsap. Ten také podepsal úmrtní list.“

„Kde bydlí doktor Millsap?“

„V Teresia Apartments, Beechwood Street 1928.“

„Ještě něco?“ zeptal se Mason.

„Zjistili jsme také původ té zbraně, kterou měla Rhoda v kabelce.“

„A na co jste přišli?“

„Zbraň zakoupil Claud Millsap, který udal jako svoji adresu Beechwood Street 1928.“

Perry Mason tiše hvízdl.

„Ještě něco?“ zeptal se.

„To je prozatím všechno. Drake chce vědět, nakolik se tomu má věnovat.“

„Všechno ostatní může počkat,“ řekl Mason. „Ale potřebuju, aby zjistil co nejvíc o jistém muži. Jmenuje se Gregory Moxley a bydlí v Colemont Apartments, Norwalk Avenue 316.“

„Chcete, aby dal Moxleyho sledovat?“

„Ne,“ odpověděl Mason. „To nebude třeba. Dokonce by to nebylo vůbec vhodné, protože je to pěkně nedůtklivý patron a nevím ani přesně, jak do tohohle případu vlastně zapadá.“

Hlas Delly Streetové prozrazoval její obavy.

„Poslechněte, šéfe,“ varovala ho, „nezaplétáte se náhodou trochu moc do té šlamastyky?“

Perry Mason nasadil opět dobromyslný, lehkovážný tón:

„Bavím se jako nikdy, Dello,“ řekl. „A odpracovávám si svoji zálohu.“

„To je tedy fakt!“ odsekla.

KAPITOLA PÁTÁ

Perry Mason přešel v dragstóru od telefonu k pultu a zeptal se: „Co to je Ipral?“

Prodavač si ho chvilku prohlížel.

„Hypnotikum.“

„Co to je hypnotikum?“

„Určitý druh sedativa. Navozuje spánek, při kterém si člověk klidně odpočine, aniž je omámený. Při správných dávkách nedochází k žádným vedlejším účinkům.“

„Mohl by působit jako droga a někoho úplně vyřadit?“

„Rozhodně ne - alespoň při správném dávkování. Jak jsem už řekl, přípravek vyvolává přirozený, klidný a hluboký spánek. Mohu vám...?“

Mason však už s pokývnutím na pozdrav od pultu odcházel. „Díky,“ řekl ještě.

Vyšel z dragstóru s optimistickým pohvizdováním. Taxikář vyskočil na chodník, aby mu otevřel dvířka vozu.

„Kam to bude?“ zeptal se.

Perry Mason se zamyšleně mračil, jako by v mysli zvažoval, který ze dvou možných plánů jednání má zvolit.

O tři bloky dál zabočilo do ulice Norwalk Avenue auto, které řízlo zatáčku s takovou razancí, že se karosérie na pérech pořádně vychýlila.

Mason stočil k autu upřený pohled, stejně jako vzápětí i taxikář.

„Ten to tedy pálí,“ poznamenal taxikář.

„Za volantem je žena,“ upřesnil Mason.

Mason najednou sestoupil z chodníku do vozovky a zdvihl ruku. Chevrolet si to zasvištěl k obrubníku. Brzdy skřípěly a pneumatiky kvílely. K Perrymu Masonovi upírala zardělou tvář Rhoda Montaineová. Auto ještě poskočilo a pak zůstalo nehybně stát.

Právník pronesl svá první slova s takovou samozřejmostí, jako by ji byl očekával. „Máte u mě svoji kabelku,“ řekl.

„Já vím,“ odpověděla mu. „Zjistila jsem to, sotva jsem ušla půl bloku od vaší kanceláře. Už jsem se pro ni vracela, když jsem si to rozmyslela. Usoudila jsem, že ji jistě otevřete a budete se mě na tisíce věcí vyptávat, a mně se nechtělo vám odpovídat. Co jste dělal u Gregoryho?“

Perry Mason se obrátil k taxikáři.

„Už vás nebudu potřebovat, příteli,“ oznámil mu.

Když si taxikář bral od Masona podávanou bankovku, prohlížel si ženu v kupé a v hlavě se mu honily zmatené dohady. Mason otevřel energicky dvířka kupé, usadil se vedle Rhody Montaineové a zaculil se na ni.

„Nezlobte se, ale já netušil, že jste nám dala zálohu. Sotva jsem to zjistil, udělal jsem, co jsem mohl, abych vám pomohl.“

V černých očích, které se do něho zabodávaly, se jí blýskalo rozhořčením.

„Tak vy mi tedy podle vás pomáháte, když jste tak vletěl na Gregoryho?“

Přikývl.

„Uvědomujete si, co jste tím způsobil za malér?“ vyčetla mu roztrpčeně. „Sotva jsem zjistila, že jste u něho, skočila jsem do auta a hnala jsem si to sem, jak nejrychleji jsem mohla. Teď jste tedy nasadil všemu korunu. Pěkně jste to zavařil.“

„Proč jste nedodržela schůzku v pět hodin?“ zeptal se.

„Protože jsem se nemohla rozhodnout. Zatelefonovala jsem mu, že teď bude muset nějakou dobu počkat.“

„Jak dlouho?“

„Hezky dlouho.“

„Co vlastně od vás chce?“ zajímal se Perry Mason.

„Do toho vám nic není.“

Právník si ji zamyšleně prohlížel a potom poznamenal: „Ale právě to byla jedna z věcí, se kterou jste se mi chtěla svěřit, když jste za mnou přišla do kanceláře. Proč mi to tedy nechcete povědět teď?“

„Nebyla bych vám to pověděla.“

„Ale byla, jen kdybych nebyl zranil vaši hrdost.“

„Jenže vy jste ji zranil!“

Mason se zasmál.

„Podívejte se,“ řekl. „Nebudeme si přece házet jeden druhému klacky pod nohy. Honím se za vámi celý den.“

„Nejspíš jste moji kabelku prošacoval.“

„Samozřejmě, skrz naskrz,“ přiznal. „A navíc jsem vám šlohl váš telegram a šel jsem s ním za Nellou Brinleyovou, a taky jsem pověřil celou hordu detektivů, aby se vrhli do práce a sehnali mi všechno, co se sehnat dá.“

„A zjistil jste něco?“

„Zjistil jsem toho fůru,“ ujistil ji. „Kdo je doktor Millsap?“

Zalapala údivem po dechu.

„Jeden přítel,“ vysvětlovala vágně.

„Zná ho váš manžel?“

„Ne.“

Mason pokrčil významně rameny.

„Jak jste se o něm dozvěděl vy?“ zeptala se po chvilce.

„To víte, pustil jsem se vehementně do práce,“ odpověděl jí. „Pokoušel jsem se přijít na způsob, jak vám pomoct,“

„Nepomůžete mi ničím jiným, než když mi poskytnete tu jedinou informaci a potom mě necháte na pokoji.“

„Jakou jedinou informaci chcete vědět?“

„Jestli se předpokládá o člověku, který zmizí na sedm let, že je mrtvý.“

„Za některých okolností tomu tak je, ano. V některých případech je to sedm let a v jiných pět.“

Viditelně jí spadl těžký kámen ze srdce.

„To znamená, že by byl sňatek, uzavřený později, legální?“

V Masonově tváři se zračil soucit, když pomalu zavrtěl hlavou.

„Nerad vás zklamu, paní Montaineová,“ řekl. „Ale právě že jde jenom o předpoklad smrti. Jestli je Gregory Moxley ve skutečnosti Gregory Lorton, váš první manžel, který se vynořil živý a zdravý, je vaše manželství s Carlem Montainem možno prohlásit za neplatné.“

Oči, kterými se na něho podívala, jí potemněly utrpením a pomalu se naplnily slzami. Rty se jí chvěly.

„Tolik ho miluju,“ přiznala se prostě.

Perry Mason jí položil ruku na rameno a pohladil ji, aby ji tak uklidnil. Bylo to spontánní gesto mužského ochránce.

„Vyprávějte mi o něm,“ vyzval ji.

„Vy byste to nepochopil,“ protestovala. „Žádný muž to nemůže pochopit. Já sama to taky těžko chápu. Ošetřovala jsem ho, když byl nemocný. Fetoval a jeho rodina by byla umřela hanbou, kdyby se to byla dozvěděla. Víte, jsem graduovaná ošetřovatelka - vlastně jsem byla.“

„Pokračujte a nic nevynechávejte,“ pobídl ji Mason.

„O svém manželství s Gregorym se mi ani nechce mluvit,“ řekla s rozechvělými rty. „Byla to hrůza. Přihodilo se to, když jsem byla ještě mladá, nevinná a citlivá holka. Gregory

byl přitažlivý a o devět let starší než já. Varovali mě před ním, jenže já to považovala jen za pustou žárlivost a závist. Dovedl se chovat vybraně a blazeovaně a přesně na to takové holky letí.“

„Vypravujme dál,“ pobídl ji Mason, když se odmlčela.

„Měla jsem našetřeno trochu peněz a on mi je sebral a zmizel.“

Mason přimhouřil oči.

„Vy jste mu ty peníze dala, nebo vám je ukradl?“

„Ukradl mi je. Dala jsem mu je na nákup nějakých akcií. Namluvil mi, že se mu naskytla nějaká bezvadná možnost, jak odkoupit od jednoho přítele, který se dostal do finančních nesnází, nějaké cenné papíry, a já jsem mu na to ty peníze dala. Odkráčel a nikdy se už nevrátil. Do smrti nezapomenu na příchuť jeho posledního polibku těsně před tím, než pláchnul se všemi mými penězi.“

„Ohlásila jste to policii?“ zeptal se Mason.

Zavrtěla hlavou. „To s penězi jsem jim nehlásila. Bála jsem se tehdy, že se mu něco stalo, a tak jsem požádala policii, aby prověřila nahlášená neštěstí, a taky jsem obtelefonovala snad všechny nemocnice. Trvalo mi dlouho, než mi došlo, jak to ve skutečnosti je. Byla jsem zoufalá.“

„Proč ho nenecháte zavřít?“ zeptal se Mason.

„Netroufám si.“

„Proč?“

„To vám nemůžu prozradit.“

„Proč mi to nemůžete prozradit?“

„Je to něco, co si netroufám prozradit nikomu. Div mě to nedohnalo k sebevraždě.“

„A proto nosíte tu zbraň?“

„Ne.“

„Chtěla jste zabít Moxleyho?“

Mlčela.

„Proto jste se mě vyptávala na corpus delicti?“ zajímal se Mason.

Mlčela dál.

Mason jí zmáčkl prstem rameno.

„Poslouchejte mě dobře,“ řekl. „Máte toho spoustu na srdci. Potřebujete se někomu vypovídat. Já vám pomůžu, jen mi musíte říct pravdu, ale nepřikrášlenou.“

„To nejde, je to hrůza. Netroufla bych si povědět vám pravdu!“

„Váš manžel o něčem z toho ví?“ vyptával se Mason.

„Proboha, to ne! Kdybyste věděl, z jaké pochází rodiny, ani byste se neptal.“

„Tak z jaké pochází rodiny?“

„Slyšel jste někdy o C. Phillipu Montaineovi z Chicaga?“

„Ne, kdo to má být?“

„Je to ukrutný boháč - takový ten snobský náfuka, který sahá svým rodem až někam k revoluci, však to znáte. Carl je jeho syn. C. Phillipu Montaineovi jsem trnem v oku. Starý pán mě sice nikdy neviděl, ale šokuje ho sám fakt, že si jeho synáček vzal ošetřovatelku.“

„Setkala jste se s otcem třeba někdy po svatbě?“ zeptal se Mason.

„Ne, ale viděla jsem jeho dopisy Carlovi.“

„Věděl ještě před svatbou, že si vás Carl vezme?“

„Ne, utekli jsme spolu a vzali se.“

„A Carl je pod silným otcovým vlivem?“ vyptával se Mason.

Horlivě přikývla.

„Musel byste Carla znát, abyste tomu porozuměl. Je slaboch - mentálně i morálně - je to ještě následek bývalé drogové závislosti. Víte, chybí mu silná vůle.“ Zarděla se, když si uvědomila, co říká. „Časem s ním bude všechno v pořádku. Však víte, jak drogy na člověka

působí.“ A pak nervózně pokračovala: „Teď se dá ještě snadno ovlivnit. Je neurotický a strašně přecitlivělý.“

„Velice přesně dovedete vystihnout všechny jeho charakterové nedostatky,“ uvažoval Mason zamyšleně, „a přesto ho milujete?“

„Miluju ho nade všechno na světě,“ řekla. „A jednou z něho udělám chlapa. Potřebuje k tomu jen dost času a někoho silného, o koho se opře. Musel byste pochopit, čím jsem prošla, než jsem si připustila, jak ho miluju a proč. Po svém prvním manželství jsem prožila příšerné roky. Byla bych nejradši ze všeho spáchala sebevraždu, kdybych k tomu měla dost odvahy.

To první manželství ve mně něco zabilo. Už nikdy nebudu schopna poskytnout žádnému muži tolik lásky, jakou bych byla mohla zahrnout svého prvního manžela. Ale o podobný sňatek už rozhodně nestojím. Myslím, že teď je v mé lásce hodně mateřského citu. Tenkrát poprvé, to jsem se zamilovala do jakési iluze. Toužila jsem po muži, ke kterému bych mohla vzhlížet, kterého bych zbožňovala - však víte,“ odmlčela se.

Perry Mason se zeptal: „A cení si váš manžel lásky takového druhu?“

„Jak se to vezme,“ odpověděla. „Je zvyklý podrobovat se svému otci. Vtloukli mu do hlavy, že dvě hlavní věci v životě jsou jméno a postavení jeho rodiny. Hodí se mu proplouvat životem na bedrech mrtvých předků. Podle něho je rodina vším. Je to u něho přímo jakási posedlost.“

„Teď už se konečně něčeho dobíráme,“ liboval si Mason. „Povídáte mi o svých problémech a hned se cítíte líp.“

Zavrtěla rychle a nesouhlasně hlavou.

„Kdepak,“ řekla. „Všechno vám stejně povědět nemůžu, i kdybyste byl sebesoucitnější. Chtěla jsem se koneckonců jen dozvědět, jestli je moje manželství s Carlem legální. Jestli legální je, snesu dál všechno, ale jestli může Carl jen tak odejít a opustit mě, nebo jestli mi ho jeho otec může vzít, zlomí mi to srdce.“

„Jestli patří k lidem, kteří by od vás dokázali odejít a opustit vás,“ řekl Mason pomalu, „nemyslíte, že na něho plýtváte svou láskou zbytečně?“

„Přesně tohle jsem si chtěla ujasnit,“ odpověděla. „Miluju ho právě proto, že k takovým lidem patří a že mě proto potřebuje. Je slaboch a možná právě to je jeden z důvodů mé lásky k němu. Už jsem se nabažila silných, cílevědomých a přitažlivých mužů, kteří mi dovedou jen poplést hlavu. A já nechci, aby mi někdo pletl hlavu. Možná, že ze mne mluví neukojený mateřský komplex, nebo jsem snad jen tak praštěná - já nevím. Nedovedu to vysvětlit. Ale přesně takhle to cítím. Jak můžete vysvětlit své pocity - jen víte, že tu jsou.“

„Co přede mnou skrýváte?“ zeptal se Perry Mason.

„Něco strašného,“ odpověděla mu.

„Prozradíte mi to?“

„Ne.“

„Byla byste mi to prozradila, kdybych byl projevil větší pochopení, když jste za mnou přišla do kanceláře?“

„Propánakrále, samozřejmě že ne,“ vykřikla. „Nikdy jsem vám nechtěla povědět ani tolik, co jsem vám pověděla teď. Byla jsem přesvědčená, že se necháte nachytat na tu moji povídačku o přítelkyni, která potřebuje právnickou radu. Zkoušela jsem si to před zrcadlem. Procvičovala jsem si to snad stokrát. Věděla jsem zcela přesně, co vám řeknu a co řeknete vy mně. Jenže vy jste hned prokoukl, že lžu, a já dostala strach. V životě jsem neměla tak nahnáno, jako když jsem odcházela z vaší kanceláře. Měla jsem takový strach, že jsem sjela dolů výtahem a ušla asi půl bloku, než jsem zjistila, že jsem u vás zapomněla kabelku. Byl to pro mě hrozný šok, ale netroufla jsem si pak už vrátit se pro ni. Sice jsem se otočila a vydala se zpátky, ale nesnesla jsem pomyšlení, že bych se vám měla podívat do očí. A tak jsem se rozhodla, že to musí počkat až po tom.“

„Až po čem?“ chtěl vědět Mason.

„Až se z téhle bryndy nějakým způsobem dostanu.“

Soucitně se na ni podíval a řekl jen: „Přál bych si, abyste na mé pohlížela jinak než doposud. - Váš muž zmizel. Vdala jste se v dobré víře, až když jste byla přesvědčená, že je mrtvý. Nikdo vás z toho nemůže vinit. Můžete se přece s Gregorym rozvést a provdat se znovu za Carla Montainea.“

Mrkala, aby zahnala slzy, ale rty měla pevné.

„Vy nechápete, jaký Carl je,“ řekla. „Jestli není tohle manželství v pořádku, nemohu se nikdy rozvést a vzít si Carla znovu.“

„Ani kdybyste se pokusila o rozvod v Mexiku?“ zeptal se Mason.

„Ani tak.“

Chvilku mlčeli.

„Svěříte se mi?“ zeptal se advokát.

Zavrtěla hlavou.

„Tak mi alespoň slibte jednu věc,“ navrhl.

„A co?“

„Že hned ráno zajdete ke mně do kanceláře. Vyspěte se na to a uvidíte, jestli se zítra nebudete na věc dívat jinak.“

„Ale vy to nechápete,“ bránila se. „Vy ničemu...“ A potom se zatvářila velice rozhodně a v očích jí lišácky zajiskřilo.

„Dobrá, já vám to tedy slíbím,“ řekla.

„Teď byste mě mohla zavézt ke mně do kanceláře,“ navrhl jí Mason.

„Ne, to nejde,“ protestovala. „Musím se vrátit k manželovi, bude mě už čekat. Jen mě hrozně navztekalo, když jsem se dozvěděla, že jste šel za Gregorym. Neměla jsem ani tušení, co se může stát. Proto jsem tak rychle vypadla z domova, abych se pokusila vás najít. Ale teď už musím domů.“

Mason přikývl. Jeho taxikář ještě čekal u chodníku, protože doufal, že se dočká rita za cestu zpátky do města, a protože věděl ze zkušenosti, že i když muž nastoupí do vozu nějaké ženy, neznamená to ještě, že zase nevystoupí.

Perry Mason si odjistil dvířka Rhodina vozu.

„Tak tedy zítra ráno v devět?“ zeptal se.

„Radši v půl desáté,“ navrhla.

Mason souhlasně přikývl a konejšivě se na ni usmál.

„Zítra zjistíte, že vám nepřijde zatěžko mi o tom povědět,“ ujišťoval ji. „Už jste mi toho řekla dost, takže mi můžete povědět i zbytek. Stejně si už dokážu skoro všechno domyslet.“

Smutně se na něho podívala, ale potom jí oči zase ztvrdly.

„V půl desáté,“ řekla a trochu nervózně se zasmála.

Když za sebou Mason zabouchl dvířka, trhla Rhoda řadicí pákou a vůz nabral se zavrčením rychlost.

Mason kývl na taxikáře.

„Takže to přece jenom zbylo na vás, odvézt mě zpátky, příteli.“

Taxikář se odvrátil, aby skryl úsměv.

„V pořádku, šéfe,“ řekl.

KAPITOLA ŠESTÁ

Perry Mason vyšel z garáže, kde si nechával auto, a vydal se pěšky do své kanceláře o půl bloku dál. Kamelot na rohu ulice vytáhl rychle z podpaží jedny noviny a přehnul je na polovinu.

„Čtěte a žasněte!“ vykřikoval. „Zasadila mu ránu a on zemřel. Vše se dočtete u nás.u

Mason si koupil noviny, rozložil je, ale mrkl se jen na nadpis, který vévodil celé horní části strany.

„PŮLNOČNÍ NÁVŠTĚVA ZABILA PODVODNÍKA“ Sňatkový podvodník pravděpodobně ubit ženou

Mason noviny složil a vmísil se do proudu chodců, kteří se hrnuli ke vchodu do mrakodrapu. Když vstoupil do přeplněného výtahu, dotkl se někdo jeho paže.

„Dobré jitro, pane advokáte,“ ozvalo se. „Už jste o tom četl?“

Perry Mason zavrtěl hlavou.

„Většinou černou kroniku nečtu. Znám ji příliš dobře z první ruky.“

„V tom svém posledním případu jste si vymyslel překrásnou fintu, pane advokáte.“

Mason poděkoval mechanickým úsměvem. Když teď muž prolomil konverzační ledy, začínala se u něho projevovat ona typická upovídanost, kterou dobře zná každý, na koho se upírají zraky veřejnosti, upovídanost, jejímž cílem není ani tolik vyslovit nějakou myšlenku, ale využít možnosti blýsknout se ledabyle touto konverzací před přáteli se slovy: „Zrovna nedávno jsem o tom mluvil s Perrym Masonem a navrhl jsem mu...“

„Díky,“ zamumlal Mason, když výtah zastavil v jeho poschodí.

„Víte, co bych udělal já, pane advokáte, kdybych měl tenhle případ na starost? Nejdřív bych...“

Mason nemohl vědět, jestli se s tím chlapíkem třeba jednou nesetká v porotě jako s porotcem, až se už jemu samotnému tahle konverzace dávno vykouří z hlavy, a tak se srdečně usmíval, ještě když už dveře výtahu veškeré chlapíkovy návrhy uťaly, ale jakmile se potom hbitým krokem vydal chodbou a otevřel si dveře své kanceláře, rozlil se mu po tváři pocit úlevy.

Della Streetová na něho hleděla ponuře a usouzené.

„Viděl jste to, šéfe?“ zeptala se.

Povytáhl obočí.

Ukázala na noviny pod jeho paží.

„Jen titulky,“ odpověděl jí. „Někdo oddělal jakéhosi sňatkového podvodníka. Byl to snad někdo, koho jsme znali?“

Tvář Delly Streetové byla výmluvnější než jakákoli slova.

Perry Mason se vydal dál do své soukromé kanceláře, rozložil si noviny na psacím stole a přečetl si tuto zprávu:

„Zatímco obyvatelé domu Bellaire Apartments na Norwalk Avenue 308 telefonovali dnes v pozdních nočních hodinách horečně na policii, šestatřicetiletý Gregory Moxley v bytě v domě Colemont Apartments na Norwalk Avenue 316 umíral na podlaze po úderech do hlavy, které mu zasadil neznámý útočník, a není dokonce vyloučeno, že útočnice.

Policie přijala telefonickou zprávu ve 2 hodiny 27 minut Předala ji rádiem vozu 62 s policisty Harrym Exterem a Bobem Milionem, kteří se rychle rozjeli k domu Colemont Apartments, kde vyrazili dveře bytu B v horním poschodí a našli Gregory ho Moxley ho sice ještě živého, ale v bezvědomí. Obyvatel bytu byl zcela oblečen, ačkoli v posteli zjevně spal. Ležel obličejem na podlaze a rukama se zarýval do koberce. Nedaleko se povaloval železný pohrabáč a podle krvavých skvrn se dá jasně vyvodit, že ho pachatel užil k zasazení nejméně jedné strašné rány, která oběti rozdrtila lebku.

Policisté přivolali rychle rádiem sanitku, Moxley však zemřel po cestě do nemocnice, aniž nabyl vědomí.

Na policejním ředitelství identifikovala policie mrtvého jako Gregoryho Careyho alias Gregoryho Lortona, notorického sňatkového podvodníka, jehož činnost je policii dobře známa. Jeho oblíbenou metodou bylo okouzlit nějakou vcelku přitažlivou mladou pracující ženu, ne žádnou nápadnou krasavici, která však měla našetřeno trochu peněz. Moxley se pak pod nějakým přijatým jménem začal své oběti dvořit. Pro jeho uhlazené chování, příjemný zevnějšek, dobře ušité šaty a hbitý jazyk se zeny stávaly snadno kořistí tohoto prohnaného šejdíře a obvykle to dopadlo tak, že od nich vylákal jejich peníze na údajné ‚investice'.

Nebylo-li zbytí, neváhal tento sňatkový podvodník podstoupit pod jedním z mnoha falešných jmen i svatební obřad. Policie se domnívá, ze se možná takto oženil s celou řadou mladých zen a ze mnoho z nich to třeba ani neohlásilo, když posléze zmizel.

Z výpovědi pana Benjamina Crandalla, majitele řetězu benzínových čerpadel, který bydlí se svojí zenou v bytě v domě Bellaire Apartments 269, se zdá, ze útočníkem mohla být i žena. Mezi jejich bytem a bytem, který obýval zavražděný v domě Colemont Apartments na sever od nich, není větší vzdálenost než šest nebo sedm metru vzdušnou čarou. Protože byla velice teplá noc, měly oba byty okna dokořán.

Někdy během noci probudilo pana Crandalla i jeho zenu neodbytné zvonění telefonu. Slyšeli Moxleyho hlas, jak někoho žádá, aby měl ještě nějakou chvilku strpení.

Ani pan Crandall, ani jeho žena nedokážou určit, kdy přesně k onomu rozhovoru došlo, vědí jen, že muselo být po půlnoci, protože šli spát teprve za deset minut dvanáct, a že bylo pravděpodobně před druhou v noci, protože Moxley někomu na druhém konci drátu říkal, že má schůzku s Rhodou ve dvě hodiny a že mu Rhoda nepochybně přinese takovou částku peněz, aby mohl víc než bohatě splnit své závazky.

Oba, jak pan Crandall, tak jeho žena, si pamatují jméno Rhoda. Pan Crandall se domnívá, že padlo i nějaké příjmení té ženy, a nevylučuje, že mohlo jít o nějaké cizí jméno končící na ayeri nebo ane Začátek jména vyslovil prý Moxley příliš rychle, takže ho pan Crandall jasně neslyšel.

Po tomto telefonickém rozhovoru se pan Crandall i jeho žena rozhořčovali, že je někdo takhle ruší, a dohadovali se, jestli nemají zavřít okno. Ale nakonec neudělali nic a jak pan Crandall řekl policii: , Začínal jsem podřimovat a vlastně jsem už napůl spal, když jsem zaslechl z Moxleyho bytu rozhovor. Ozýval se odtud nějaký hádavý mužský hlas. Potom bylo slyšet něco snad jako úder a pak žuchnuti, jak něco spadlo.

Během této doby i přesně ve chvíli, kdy jsem zaslechl onen úder, nepřestával ječet v Moxley ho bytě zvonek, jako by se někdo snažily aby mu Moxley otevřel domovní dveře. Znovu jsem usnul, ale tentokrát mě probudila moje žena, která trvala na tom, abych zavolal policii. Sel jsem k oknu a podíval se k Moxley ho bytu. Viděl jsem, ze se tam svítí, a v nástěnném zrcadle jsem spatřil nohy muže, který evidentně ležel na zemi. Sel jsem k telefonu a zavolal policii. To bylo přibližně ve dvě hodiny dvacet pět minut.'

Paní Crandallová tvrdí, že poté, co ji probudilo zvonění telefonu v Moxleyho bytě, už neusnula, slyšela telefonický rozhovor, ve kterém byla řeč o nějaké ženě a padlo přitom jméno Rhoda. Potom prý ležela a jen podřimovala, takže byla napůl vzhůru a napůl spala. Zaslechla prý z Moxleyho bytu tiché hlasy a potom nějakou ženu, podle všeho spíš mladší, která něco rychle drmolila. Nato se ozval hlasitě Moxleyho hněvivý hlas a potom bylo slyšet zvuk, který podle paní Crandallové musel být úder, po něm následovalo žuchnuti, jak něco spadlo na podlahu, a pak všechno ztichlo. Těsně před tím, než uslyšela úder, rozezvučel se neodbytně zvonek v Moxleyho bytě a nepřestával zvonit, jako by na něm někdo držel prst, zvonil v dlouhých intervalech a potom po malé chvilce zvonil znovu. Paní Crandallová tvrdí, že to zvonění pokračovalo ještě několik minut po onom úderu, a podle jejího mínění byl člověk, který zvonil, vpuštěn dovnitř, protože pak slyšela z bytu šepot a zvuk jakoby tiše

zavíraných dveří a posléze už nastalo nadobro ticho. Ležela asi patnáct nebo dvacet minut a snažila se znovu usnout, ale potom vzbudila manžela, protože měla dojem, že by se měla uvědomit policie, a navrhla mužovi, ať se sám přesvědčí.

Policie má velice spolehlivý důkaz vrahovy totožnosti. Žena, která vstoupila do Moxleyho bytu a která Moxleymu bud sama zasadila úder, jenž způsobil jeho smrt, nebo byla alespoň při tom, když ho někdo jiný mlátil, upustila z rukou v rukavičkách kožené pouzdro na klíče, v němž byly kromě klíče od visacího zámku, o kterém je policie přesvědčená, že se jím zamykají dveře nějaké soukromé garáže, také klíče od dvířek dvou aut. Podle znaku těchto klíčů policie s jistotou určila, že jedním autem je chevrolet a druhým plymouth. Ted proto kontroluje registrované automobily a pořizuje si seznam lidí, kteří vlastní oba vozy, jak chevrolet, tak plymouth, a kromě toho podnikla policie kroky k identifikaci zmíněného klíče od garáže. Na základě skutečnosti, že žena měla zřejmě přístup k oběma vozům, jde podle policie pravděpodobně o vdanou ženu, jejíž manžel si vydržuje pro potřebu rodiny dvě auta. Snímky klíčů, přinášíme na straně 3.

Jelikož se na smrtící zbrani nenašly otisky prstů, soudí policie, že ji držela v rukou žena, která měla rukavice. Policisty trochu mate fakt, že se nenašly na smrtící zbrani ani na klice od dveří žádné otisky prstů. Domnívá se však, že v tomto případě mají otisky prstů jen druhotný význam v porovnání s jasnou totožností tajemného návštěvníka, kterou poskytuje klíč od visacího zámku zapomenutý v pokoji.

Z Moxleyho policejního záznamu vyplývá, že jeho pravé jméno je Gregory Carey a že byl 15. září 7929 odsouzen na čtyři roky do Saň Quentinu za...

(Pokračování na straně 2, odstavec 1).“

Perry Mason právě otáčel noviny na stranu 2, když na dveře jeho soukromé kanceláře zaklepala jen pro formu Della Streetová, vklouzla tiše dovnitř a pečlivě za sebou zavřela.

Perry Mason vzhlédl zamračeně od novin.

„V přední kanceláři je její muž,“ řekla.

„Montaine?“ podivil se Mason.

Přikývla.

Perry Mason přimhouřil zamyšleně oči.

„Vytáhla jste z něho aspoň přibližně, co si přeje, Dello?“

„Ne. Prohlásil, že potřebuje mluvit s vámi a že to je otázka života a smrti.“

„Pokoušel se zjistit, jestli tu včera byla jeho žena?“

„Ne.“

„Jaký na vás dělá dojem?“

„Je nervózní,“ řekla Della Streetová. „A bledý jako smrtka. Pod očima má tmavé kruhy. Dnes ráno se neoholil a límeček u krku má pomuchlaný, jako by se byl potil.“

„Jak vypadá, Dello?“

„Je to menší člověk s útlou postavou. Má na sobě drahý oblek, ale neumí ho nosit. Ústa má slabošská. Připadá mi, že by mohl být o rok až o dva mladší než ona. Asi by dovedl být pěkný protiva, kdyby nebyl tolik vystrašený. Ještě není dost starý, aby nabyl potřebnou sebejistotu, nebo aby si byl jist okolním světem.“

Perry Mason se usmál.

„Jednou si vás, Dello, posadím vedle sebe, až budu vybírat porotu. Doposud jste nikdy nešlápla vedle.“

„Už toho o něm víte dost?“ zeptala se.

„Prakticky skoro všechno,“ přitakal právník. „Myslíte, že ho tam můžeme nechat čekat, než si dočtu ten novinový článek?“

Rychle zavrtěla hlavou.

„Proto jsem za vámi přišla. Je hrozně netrpělivý. Nedivila bych se, kdyby z kanceláře odešel, když ho necháte čekat.“

Mason neochotně složil noviny a hodil je do zásuvky psacího stolu.

„Ať tedy vejde," řekl.

Della Streetová otevřela dveře a přidržela je.

„Pan Mason vás očekává, pane Montaine."

Do kanceláře vstoupil rychlým, neklidným krokem mladík trochu podprůměrné výšky, přešel k psacímu stolu Perryho Masona a vyčkával mlčky, dokud za sebou Della Streetová nezavře dveře. Potom ze sebe vychrlil vodopád slov, jako když dítě drmolí básničku.

„Jmenuji se Carl W. Montaine. Jsem syn C. Phillipa Montainea, chicagského multimilionáře. Možná jste o něm slyšel."

Právník zavrtěl hlavou.

„Viděl jste ranní noviny?" zeptal se Montaine.

„Mrkl jsem se jen na titulky," odpověděl Mason. „Neměl jsem možnost přečíst si noviny důkladně. Posaďte se, prosím."

Montaine přešel k velkému koženému křeslu, sedl si na samý jeho krajíček a předklonil se. Do čela mu spadl chomáč vlasů, který si netrpělivým gestem sčesal dlaní zpátky.

„Četl jste o té vraždě?"

Perry Mason svraštil obočí, jako by si chtěl vybavit v mysli nějakou nejasnou vzpomínku.

„Ano. Všiml jsem si titulků. Proč?"

Montaine si poposedl dokonce ještě blíž ke kraji křesla, takže to málem vypadalo, že snad sklouzne na zem.

„Z té vraždy bude obviněna moje žena," prohlásil.

„A udělala to?"

„Jistěže ne."

Mason si zkoumavě mladého muže prohlížel.

„Nemohla to udělat," odpověděl Montaine energicky. „Není něčeho takového schopná. Ale je do toho nějak zapletená. Ví, kdo to udělal. A jestli to neví, má alespoň podezření. Myslím, že to ví a že dotyčného člověka kryje. Sloužila mu celou dobu jako nástroj. Jestliže se nám nepodaří ji zachránit, dostane ji ten člověk do situace, kdy ji už nezachrání ani sám pánbůh.

Teď se snaží ho krýt a on se schovává za její sukně. Bude lhát na jeho obranu a on ji do toho bude namáčet čím dál tím víc. Musíte ji zachránit."

„K té vraždě došlo asi ve dvě hodiny v noci," připomněl mu Mason. „Copak vaše žena v tu dobu nebyla doma?"

„Ne, nebyla."

„Jak to víte?"

„To je dlouhá historie. Musel bych začít od začátku."

Mason promluvil rozhodným a úsečným tónem.

„Tak tedy začněte," poručil mu. „Posaďte se pohodlně v křesle a uvolněte se. Začněte s tím vyprávěním úplně od začátku."

Montaine se posunul do hlubin koženého křesla a zase zabrousil rukou k čelu tím nervózním, rychlým gestem, kterým si uhlazoval zpátky vlasy. Hnědé zarudlé oči se upíraly na Masonův obličej podobným pohledem, jakým se mohou upírat oči zmrzačeného psa na veterináře.

„Tak do toho," vyzval ho Mason.

„Jmenuji se Carl W. Montaine. Jsem synem C. Phillipa Montainea, chicagského multimilionáře."

„To už jste mi říkal," upozornil ho právník.

„Dokončil jsem základní studium na vysoké škole," řekl Montaine. „Otec si přál, abych se věnoval obchodu, ale já se chtěl porozhlédnout po světě. Rok jsem cestoval. Potom jsem přijel sem. Byl jsem hodně nervózní. Dostal jsem akutní zánět slepého střeva a musel jsem se

podrobit neodkladně operaci. Otec byl velice zaneprázdněn nějakými finančními transakcemi, ve kterých šlo o tisíce dolarů, a proto sem nemohl přijet. Šel jsem do nemocnice Sunnyside, kde mi poskytli nejlepší lékařskou péči, jaká se dá penězi zaplatit. O to se otec postaral. Měl jsem ve dne v noci sestru jen pro sebe. Noční sestra se jmenovala Lortonová - Rhoda Lortonová.“

Montaine se významné odmlčel, jako by ta slova měla Perrymu Masonovi něco určitého naznačit.

„Pokračujte, prosím,“ pobídl ho právník.

Montaine se zabořil lokty do kožených opěradel křesla a posunul se opět víc dopředu.

„Oženil jsem se s ní,“ vyhrkl.

Choval se při tom, jako by se přiznával k nějakému zločinu.

„Rozumím,“ poznamenal Mason, jako kdyby svatba se zdravotními sestrami patřila k normální proceduře při rekonvalescenci všech pacientů.

Montaine si znovu poposedl na samý krajíček křesla a uhladil si nazpátek vlasy.

„Dovedete si představit, jak asi bylo mému otci,“ řekl. „Jsem jediné dítě. Na mně záleží pokračování rodu Montaineových. A já si vzal zdravotní sestru.“

„Co je špatného na sňatku se zdravotní sestrou?“ zeptal se právník.

„Nic. Vy mi nerozumíte. Pokouším se vysvětlit vám to ze zorného úhlu svého otce.“

„Proč se zatěžujete zorným úhlem svého otce?“

„Protože je to důležité.“

„Dobrá. Tak povídejte dál.“

„Můj otec dostane najednou z ničeho nic telegram, že jsem se oženil s Rhodou Lortonovou, sestrou, která byla najatá, aby mě ošetřovala.“

„Vy jste mu neoznámil předem, že se s ní chcete oženit?“

„Málem jsem to nevěděl ani sám. Byl to jeden z takových těch náhlých popudů.“

„Proč jste se s ní nezasnoubil a neoznámil mu to?“

„Protože by byl měl spoustu námitek. Nasadil by proti tomu všechny páky. A já ještě nikdy v životě po ničem tak netoužil jako oženit se s ní. Věděl jsem, že kdybych mu oznámil předem, k čemu se chystám, nikdy by se mi to nepodařilo. Byl by mi zastavil příděl peněz, nařídil by mi, abych se vrátil domů, byl by udělal všechno na světě.“

„Pokračujte, prosím,“ vybídl ho Mason.

„A tak jsem si ji tedy vzal. Otci jsem poslal telegram. Zachoval se velice hezky. Pořád ho sice ještě zaměstnávala ta obchodní transakce, o které jsem se zmínil, takže nemohl sám odjet, ale chtěl, abychom ho přijeli navštívit my do Chicaga. Jenže Rhodě se tak nahonem nechtělo. Chtěla ještě chvilku počkat.“

„A tak jste nejeli.“

„Ne, nejeli,“

„To se asi vašemu otci nelíbilo.“

„Ne, nemyslím, že by se mu to líbilo.“

„Ale vy jste mi chtěl povídat taky něco o nějaké vraždě,“ pobídl ho Mason.

„Máte tady v kanceláři ranní noviny?“

Mason otevřel zásuvku psacího stolu a vyndal z ní noviny, které četl, když mu Della Streetová oznámila příchod Carla Montainea.

„Nalistujte si, prosím, stranu tři,“ řekl Montaine.

Mason nalistoval v novinách třetí stranu. Uprostřed ní byla fotografie klíče ve skutečné velikosti. Pod obrázkem stálo: „Ztratil tento klíč vrah?“

Montaine vytáhl z kapsy kožené pouzdro na klíče, odpojil z něho jeden klíč a podal ho Perrymu Masonovi.

„Srovnejte si je,“ řekl.

Mason nad fotografií nejdřív klíč jen podržel, a když ho potom přiložil na rub papíru a obkreslil ho tužkou, pomalu přikývl.

„Jak to, že ten klíč máte vy?“ zeptal se. „Vyrozuměl jsem, že ho má policie.“

Montaine zavrtěl hlavou a vysvětloval: „Tenhle klíč nemá. To je můj klíč. Ten na tom obrázku je klíč mé ženy. Jak já, tak ona máme duplikáty od garáže i od obou vozů. To ona své klíče upustila, když...“ Jeho hlas pomalu zmlkl.

Otevřel kožené pouzdro a rozložil klíče na stole, aby označil, který je který.

„Tenhle klíč je od dvířek chevroletu kupé a tenhle od sedanu plymouth. Žena jezdí obvykle v chevroletu a já v sedanu. Ale někdy si to zaměníme, a aby to bylo jednodušší, máme jeden i druhý duplikáty obou klíčů od dvířek, zatímco klíčky od zapalování necháváme přímo v zámku uvnitř.“

„Mluvil jste se svojí ženou, než jste sem šel? Ví, že mě žádáte o radu?“

„Ne.“

„Proč?“

„Nevím, jak vám to mám přesně vysvětlit, abyste mě pochopil.“

„A já nevím, jak bych mohl pochopit něco, co mi nevysvětlíte.“

„Musel bych začít úplně od začátku a povědět vám celou tu historii.“

„Já myslel, že přesně to děláte.“

„Snažím se o to.“

„Tak jen do toho.“

„Má žena se mě pokusila omámit.“

„Co že se pokusila?“

„Pokusila se mě omámit.“

„Poslyšte, kde je teď vaše žena?“

„Doma.“

„Ví, že o tomhle víte?“

Montaine zavrtěl hlavou.

„Tak už vyklopte, co se stalo,“ vyzval ho Mason netrpělivě.

„Musím začít svým návratem z nemocnice. Ne, fakticky to všechno začalo ještě dřív. Cítil jsem se hrozně nervózní, a tak jsem začal užívat něco, co jsem považoval za sedati-vum. Nevěděl jsem, že jde o návykovou látku. Ale ukázalo se, že byla návyková. Moje žena mě upozornila, že ji musím přestat užívat. Opatřila mi jakýsi Ipral a ten mi dávala. Tvrdila, že mi pomůže, abych se vyléčil.“

„Co je to Ipral?“

„Je to hypnotikum. Aspoň tak tomu říkají.“

„Co je to hypnotikum? Je návykové?“

„Ne, není návykové. Léčí se jím nervozita a nespavost. Po dvou tabletách usnete, a když se ráno probudíte, necítíte se jako praštěný.“

„Berete ten Ipral pořád?“

„Ne, samozřejmě že ne. Užíval jsem ho přece jen proto, abych si uklidnil nervy, vždycky když na mě zase přišel záchvat neurotické nespavosti.“

„Říkáte, že se vás vaše žena pokoušela omámit?“

„Ano, včera večer se mě zeptala, jestli nechci trochu horké čokolády, než půjdu do postele. Říkala, že mi to udělá dobře. Byl jsem pro a svlékal jsem se v ložnici. V koupelně je zrcadlo, a protože byly otevřené dveře do kuchyně, uviděl jsem v zrcadle v koupelně, jak mi žena připravuje čokoládu. Všiml jsem si, že se přitom přehrabuje v kabelce. Připadalo mi to divné, a tak jsem zůstal tiše stát a pozoroval jsem ji dál v zrcadle.

Viděl jsem, jak vyndala lahvičku Ipralu a vysypala do čokolády několik prášků. Nevím, kolik jich bylo, ale rozhodně víc než normální dávka.“

„Sledoval jste ji v zrcadle?“

„Ano.“

„Co se stalo pak?“

„Potom mi čokoládu přinesla.“

„A vy jste jí řekl, že jste ji viděl, jak vám do nápoje sype omamný prostředek?“

„Ne.“

„A proč ne?“

„Nevím. Chtěl jsem přijít na kloub tomu, proč to udělala.“

„Co jste tedy udělal?“

„Vklouzl jsem do koupelny a vylil jsem nápoj do umyvadla. Potom jsem hrnek vypláchl, nalil jsem do něj studenou vodu a odnesl si ho s sebou do ložnice. Máme manželské postele. Seděl jsem na kraji své postele a usrkával vodu, jako by to byla čokoláda.“

„Ona si nevšimla, že pijete vodu místo čokolády?“

„Ne, seděl jsem tak, aby mi neviděla do hrnku, a usrkával jsem z něj pomalu, jako by to byla čokoláda.“

„A co jste dělal pak?“

„Potom jsem předstíral, že jsem hrozně ospalý. Ležel jsem úplně nehybně a čekal jsem, co se bude dít.“

„A dělo se něco?“

Montaine působivě ztišil hlas.

„V půl druhé a pět minut v noci vyklouzla žena z postele a tiše se potmě oblékla.“

V Masonových očích to zablesklo zájmem.

„A co udělala pak?“

„Šla ven.“

„A co bylo dál?“

„Potom jsem uslyšel, jak otvírá vrata od garáže a vycouvává s autem. Pak se s autem zastavila, aby vrata zavřela.“

„Jaká vrata to jsou?“ zeptal se Mason.

„Zasouvací.“

„Máte dvougaráž?“

„Ano.“

„Zastavila se s autem a zavřela vrata jen proto, aby nikdo nezpozoroval, že tam není její vůz?“

Montaine horlivě přikyvoval a souhlasil: „Teď jste tomu přišel na kloub, tak to bylo.“

Mason pokračoval: „A máte nějaký důvod domnívat se, že někdo občas vaši garáž sleduje?“

„Ne, samozřejmě že ne. Aspoň o tom nevím.“

„Ale vaše žena si zřejmě myslela, že by se někdo mohl o vaši garáž zajímat - třeba nějaký noční hlídač.“

„Ne. Myslím, že jen nechtěla, abych si já všiml, že jsou vrata otevřená, kdybych vykoukl z okna.“

„Ale vy jste přece měl být omámený.“

„Ano..., asi ano.“

„V tom případě tu musel být jiný důvod, proč zavřela z opatrnosti vrata.“

„Asi máte pravdu. Takhle jsem o tom neuvažoval.“

Mason se zamyšleně zeptal: „Jak se ta vrata zasouvají?“

„Jsou tam dvě šíny, jedna těsně před druhou. Obě části vrat se mohou zasouvat až na konec a zpátky po celé šířce garáže, takže můžeme vyjet s jedním i s druhým autem. To znamená, že můžete vyjet s autem nalevo, když obě části vrat posunete napravo, nebo s autem napravo, když obě části vrat posunete nalevo. Když potom garáž zavíráte, necháte prostě jednu část vrat nalevo a druhou zasunete napravo a tu zamknete na visací zámek.“

Perry Mason poklepal prsty na klíč, který ležel na jeho stole. „A tohle je váš klíč od visacího zámku?“

„Ano.“

Mason ukázal na fotografii v novinách.

„A tohle je klíč vaší manželky?“

„Ano.“

„Jak to víte?“

„Protože existují jen tři klíče. Jeden mám stále ve svém psacím stole, jeden ve svém pouzdru na klíče a ten poslední má moje žena ve svém pouzdru na klíče.“

„A podíval jste se do psacího stolu, abyste se ujistil, že nechybí třetí klíč?“

„Ano.“

„Dobrá, tak tedy pokračujte. Co se stalo, když vaše žena garáž zavřela?“

„Jak jsem už řekl, než zavřela vrata garáže, vycouvala s autem.“

„A zamkla vrata?“ zajímal se Perry Mason.

„Ano... Vlastně asi ne...Nemohla je zamknout.“

„Ptám se proto,“ zdůraznil pomalu Mason, „že kdyby byla upustila klíče, když byla pryč, nebyla by mohla vrata garáže odemknout, až by se vrátila. Mám za to, že se vrátila, když říkáte, že je teď doma.“

„Máte pravdu, nemohla vrata garáže zamknout.“

„Co se dělo, když odešla?“

„Chtěl jsem se honem ustrojit, abych ji mohl sledovat,“ řekl Montaine. „Byl bych rád zjistil, kam má namířeno. Začal jsem se oblékat, sotva odešla z pokoje, ale nestihl jsem to. Ujela mi, ještě než jsem se stačil obout.“

„Pokoušel jste se za ní jet?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Protože jsem věděl, že ji nemůžu dohonit.“

„Takže jste zůstal vzhůru a čekal jste, až zase přijede.“

„Ne, lehl jsem si znovu do postele.“

„A kdy se vrátila?“

„Někdy po půl třetí, ale rozhodně před třetí.“

„Otevřela si vrata garáže?“

„Ano, otevřela je a vjela tam svým autem.“

„A pak je zavřela?“

„Pokoušela se o to.“

„Ale nezavřela je?“

„Ne.“

„Proč?“

„Víte, když posouváte jednu část vrat zpátky, zachytí někdy výztuha zevnitř o nárazník druhého vozu v garáži. Když se vám to stane, musíte obě části vrat nadzdvihnout a odtáhnout od nárazníku.“

„A jí se ta vrata zachytila?“

„Ano.“

„Proč je tedy nenadzdvihla a neuvolnila?“

„Na to nemá dost síly.“

„Takže nechala vrata od garáže otevřená?“

„Ano.“

„Jak to všechno víte? Ležel jste přece v posteli, nebo ne?“

„Ale slyšel jsem, jak vraty lomcuje. A když jsem se dnes ráno šel podívat, zjistil jsem, co se stalo.“

„Dobrá, a jak to bylo dál?“

„Ležel jsem v posteli a předstíral, že spím.“

„Když přišla dovnitř?“

„Ano.“

„Proč jste na ni neuhodil, sotva vešla do pokoje, a nezeptal se jí, kde k čertu byla?“

„Já nevím. Bál jsem se, že by se mi mohla přiznat.“

„K čemu jste se bál, že by se vám mohla přiznat?“

„Bál jsem se, že by se mi mohla přiznat k něčemu, co by..., co by...“

Perry Mason nehnutě upíral svůj pohled do zarudlých hnědých očí.

„Raději abyste tu větu dokončil,“ pronesl pomalu.

Montaine se zhluboka nadechl.

„Kdyby vaše žena někam odešla v půl druhé v noci a...“ bránil se.

„Já jsem svobodný,“ řekl Perry Mason, „mě z toho vynechte. Držte se jen faktů.“

Montaine se vrtěl na krajíčku křesla a odhrnoval si vlasy z čela roztaženými prsty.

„Moje žena je dost záhadná tajnůstkářka,“ vysvětloval. „Takové způsoby si asi navykla, když si sama na sebe vydělávala a nemusela se nikomu zpovídat. Rozhodně nepatří k lidem, kteří vám něco z vlastní vůle vysvětlí.“

„To mi pořád ještě nic neobjasňuje.“

„Víte, ona měla,“ koktal Montaine, „vlastně ještě má... Chci říct..., víte, přátelí se hodně s jedním lékařem - je to doktor, který provádí řadu operativních zákroků v nemocnici Sunnyside.“

„Jak se jmenuje?“

„Doktor Millsap - doktor Claude Millsap.“

„A vy jste si myslel, že měla schůzku s tím doktorem Millsapem?“

Montaine přikývl, pak zavrtěl hlavou a pak zase přikývl.

„A tak jste se jí radši na nic nevyptával ze strachu, aby se nepotvrdilo vaše podezření?“

„Ano, v té chvíli jsem se jí bál zeptat,“

„Co se stalo potom?“

„Dnes ráno mi ale došlo, co se zřejmě stalo.“

„Kdy vám došlo, co se zřejmě stalo?“

„Když jsem uviděl noviny.“

„A kdy jste je uviděl?“

„Asi před hodinou.“

„Kde?“

„V jedné malé restauraci s celonočním provozem, kde jsem se zastavil na snídani.“

„Copak jste předtím nesnídal?“

„Ale ano. Vstal jsem dnes ráno hodně brzy. Nevím, kolik hodin přesně bylo. Udělal jsem si kávu a vypil jsem jí tři nebo čtyři šálky. Potom jsem se vydal na dlouhou procházku, a když jsem se vracel, zastavil jsem se v té restauraci. A tam jsem uviděl ty noviny.“

„Věděla vaše žena, že jste odešel?“

„Ano, vstala, když jsem si dělal kávu.“

„Řekla něco?“

„Zeptala se mě, jak jsem spal.“

„A co jste jí odpověděl?“

„Řekl jsem jí, že jsem spal jako zabitý a že jsem celou noc nic neslyšel a snad jsem se v posteli ani neotočil.“

„Jak na to reagovala?“

„Prý i ona spala moc dobře. Že jsme nejspíš spali tak tvrdě po té čokoládě. Tvrdila, že si lehla a od chvíle, kdy se natáhla na postel, neví nic, dokud se neprobudila.“

„A spala vaše žena dobře, když se vrátila?“ zeptal se Mason.

„Ne. Něco si sice vzala, myslím, že si píchla injekci. Jak víte, bývala ošetřovatelka. Slyšel jsem, jak se pohybuje v koupelně a otvírá lékárničku. Ale ani potom nespala. Pořád se jenom vrtěla a převalovala.“

„Jak dnes ráno vypadala?“

„Příšerně.“

„Ale řekla vám, že spala dobře?“

„Ano.“

„A vy jste její tvrzení nezpochybnil?“

„Ne,“

„Komentoval jste je vůbec nějak?“

„Ne.“

„Kávu jste si uvařil, sotva jste vstal?“

Montaine sklopil zrak.

„Asi bude znít ošklivě, co vám řeknu,“ hlesl, „ale mně nemohlo nic na světě připadat přirozenější. Když jsem vstal, rozhlížel jsem se samozřejmě kolem a uviděl jsem v šatně na stolku ženinu kabelku. Rhoda v té chvíli klidně ležela, protože byla omámená, jak víte. Otevřel jsem kabelku a podíval se dovnitř.“

„Proč?“

„Myslel jsem, že bych tam mohl nalézt nějaké vodítko.“

„Vodítko k čemu?“

„K tomu, kde byla.“

„Ale vy jste se jí přece nezeptal, protože jste se bál, že vám řekne pravdu,“ namítl Mason.

„V té době jsem už byl v hrozném duševním stavu,“ vyhrkl Montaine. „Nedovedete si představit, jaká muka jsem prožíval v těch tichých nočních hodinách. Nezapomínejte, že jsem se musel tvářit jako omámený. Nemohl jsem se v posteli převalovat a vrtět. Musel jsem ležet nehybně v jedné pozici. Bylo to utrpení. Slyšel jsem odbíjet každou hodinu a...“

„Co jste objevil v její kabelce?“ zeptal se Mason.

„Našel jsem tam telegram odeslaný Montaineovým na adresu East Pelton Avenue 28. Telegram byl podepsaný ‚Gregory‘ a zněl: ‚Očekávám konečnou odpověď nejpozději dnes v pět hodin‘.“

„Nevzal jste si ten telegram?“

„Ne, vrátil jsem ho do kabelky. Ale ještě jsem vám o tom neřekl všechno.“

„Tak jen do toho a hlavně už začněte. Nechci to z vás tahat jak z chlupaté deky.“

„Na telegramu bylo tužkou poznamenané jméno s adresou. Stálo tam ‚Gregory Moxley, Norwalk Avenue 316‘.“

„Jméno a adresa toho zabitého muže,“ poznamenal Mason zamyšleně.

Montaine rychle souhlasně přikývl.

„Všiml jste si, jestli měla v té době v kabelce své klíče?“ vyptával se Mason.

„Ne, nevšiml. Rozumějte, v té době jsem ještě neměl důvod, abych věnoval právě tomu zvláštní pozornost. Našel jsem ten telegram a sotva jsem si ho přečetl, domníval jsem se, že už vím, proč odešla ven.“

„Takže nešla na schůzku s doktorem Millsapem?“

„Myslím, že to byl Millsap, ale v té chvíli jsem si to ještě nemyslel.“

„Proč myslíte, že to byl Millsap?“

„Hned se k tomu dostanu.“

„Tak už přece, proboha, dělejte a přejděte k jádru věci.“

„Když Rhoda odešla, bylo mi příšerně. Nakonec jsem se rozhodl zavolat doktoru Millsapovi a říct mu, že o jeho přátelství s mou ženou vím.“

„K čemu by to bývalo bylo dobré?“

„To nevím.“

„Zavolal jste tedy doktoru Millsapovi?“

„Ano.“

„Kolik bylo hodin?“

„Asi dvě.“

„A co se stalo?“

„Slyšel jsem telefon vyzvánět a teprve po chvíli k němu přišel nějaký japonský sluha. Řekl jsem mu, že je mi strašně špatně a že musím ihned mluvit s doktorem Millsapem.“

„Udal jste mu své jméno?“

„Ne.“

„Co řekl ten Japonec?“

„Že prý je doktor Millsap někde na návštěvě a není doma.“

„Nechal jste tam doktorovi vzkaz, aby vás zavolal, až se vrátí?“

„Ne, zavěsil jsem. Nechtěl jsem, aby věděl, kdo volá.“

Mason zavrtěl s hlubokým povzdechem hlavou.

„Můžete mi laskavé prozradit, proč jste si to k čertu nevyříkal rovnou se svojí manželkou?“ zajímal se Mason. „Proč jste na ni rovnou neuhodil, když se vrátila domů? Proč jste se jí nezeptal, co měla za lubem, když vám dala ten omamný prostředek do čokolády. Proč jste...“

Mladík se v křesle důstojně vzpřímil.

„To proto, že jsem Montaine,“ odpověděl. „My se takhle nechováme.“

„Jak?“

„My se nehádáme. Jsou důstojnější způsoby, jak takové situace řešit.“

„Tak dobrá,“ ustoupil Mason znaveně. „Co následovalo, když jste dnes ráno uviděl ty noviny?“

„Pak mi došlo, co Rhoda..., co moje žena zřejmě udělala.“

„A co udělala?“

„Šla zaručeně na schůzku s Moxleym. Byl tam určitě i doktor Millsap. Pak asi došlo k nějaké rvačce, při které Millsap Moxleyho zabil. Moje žena v tom hraje nějakou roli. Musela přece být v té místnosti, když tam nechala své pouzdro na klíče. Policie ji podle něho najde a ona se bude snažit doktora Millsapa krýt.“

„Co vás vede k takové domněnce?“

„Jsem si jistý, že ho bude krýt.“

„Zmínil jste se ženě o těch otevřených vratech od garáže?“

„Ano,“ odpověděl Montaine. „Na garáž je vidět z kuchyňského okna. Upozornil jsem ji na vrata garáže, když jsem si dělal kávu.“

„Co vám odpověděla?“

„Nejdřív tvrdila, že o tom nic neví, a až za chvilku si údajně vzpomněla, že garáž zamkla, ale že si prý v autě zapomněla kabelku. Vzpomněla si prý na to těsně před spaním a šla si pro kabelku ven.“

„Jak se tam dostala, když neměla klíče?“

„Taky jsem se jí na to zeptal,“ řekl Montaine. „Víte, ona tu kabelku zapomíná všude. Stalo se jí to už několikrát. Jednou tak ztratila víc než sto dolarů. A klíče nosí v kabelce. Zeptal jsem se jí, jak se dostala do garáže, když měla kabelku zamčenou v autě.“

„A co ona na to?“

„Prý si vzala rezervní klíč ze stolu.“

„Vypadala, že lže?“

„Ne, tvrdila to velice přesvědčivě a dívala se mi při tom do očí.“

Mason bubnoval konečky prstů na kraj svého psacího stolu.

„A co přesně, podle vašeho názoru, bych měl udělat já?“ zeptal se.

„Chtěl bych, abyste zastupoval moji ženu," řekl Montaine. „Rád bych taky, abyste mi slíbil, že dohlédnete na to, aby sama sebe nenamočila jen proto, že bude krýt doktora Millsapa. To za prvé. Potom za druhé chci, abyste chránil mého otce."

„Vašeho otce?"

„Ano."

„Jak ten do toho všeho zapadá?"

„Zabilo by ho, kdyby se naše jméno spojovalo s případem vraždy. Rád bych, abyste jméno Montaineů pokud možno vůbec vynechal a abyste ho udržel, jestli to půjde, v co největší tajnosti."

„To tedy není jednoduchý úkol," ozval se Mason. „A co ještě chcete, abych udělal?"

„Chci, abyste pomohl obžalovat doktora Millsapa, když se ukáže, že je vinen."

„A co když obžalobou doktora Millsapa zasáhnu i vaši ženu?"

„Potom se samozřejmě budete muset postarat, aby nebyl obžalovaný."

Mason si Carla Montainea upřeně měřil.

„Bylo by docela dobře možné," namítl pomalu a důrazně, „že se policie nemusí o tomhle klíči od garáže vůbec dozvědět. Pořídí si sice seznam lidí, kteří mají jak plymouth, tak chevrolet, ale i kdyby přišli na vaše jméno a šli pak k vaší garáži, mohli by tam třeba zjistit, že se vůbec na visací zámek nezamyká, anebo že je tam jiný zámek, a pak by možná ani vás, ani vaši ženu nevyšetřovali."

Montaine se znovu napřímil.

„Policie se dozví, co se o tom dozvědět má."

„Proč jste si tak jistý?" zeptal se Mason.

„Protože jim to sám řeknu," odpověděl Montaine. „Je to moje povinnost. Je mi jedno, že jde o moji ženu, nemohu tajit skutečnosti. Nemohu stát mezi ní a zákonem."

„A co když je nevinná?"

„Samozřejmě, že je nevinná!" vybuchl Montaine. „Přece vám to pořád říkám. Viníkem je ten chlap Millsap. Dejme si dvě a dvě dohromady. Ona ani on nebyli doma, když byl Moxley zavražděn. Ona se pokusí Millsapa chránit a on ji potopí. Musím to ohlásit na policii..."

„Poslyšte, pane Montaine," přerušil ho Mason. „Mluví z vás žárlivost a ta vám zamlžuje duševní obzor. Pusťte raději Millsapa z hlavy. Jděte za svou ženou a požádejte ji o vysvětlení. Policii neříkejte nic, dokud..."

Montaine vyskočil a stál tam velice důstojně a upjatě v póze hrdiny, jen ji‘ neměl poněkud hyzdit chomáč vlasů, který mu padal do čela.

„Přesně tohle by Millsap chtěl," namítl Montaine. „Namluvil mé ženě spoustu lží a ona se mě pokusí přemluvit, abych nic policii neoznamoval. Ale až potom policie zjistí pravdu o těch klíčích, co si pak počnu? Ne, ne, pane advokáte, už jsem se rozhodl. Musím chránit svoji bezúhonnost. Budu ke své ženě přísný, ale ne bez soucitu. Pokud jde ovšem o Millsapa, tam se pomstím a nebudu znát bratra."

„Prokristapána, přestaňte se už předvádět a podívejte se na věci střízlivě," vybuchl Mason. „Utápíte se natolik v sebelítosti, že vám popletla hlavu a vy jste se vžil do postoje falešného hrdiny."

Montaine, rudý ve tváři, ho přerušil.

„To by stačilo," prohlásil energicky s falešnou důstojností. „Už jsem se pevně rozhodl, pane advokáte. Policii to oznámím. Připadá mi, že tím nejlépe posloužím všem zainteresovaným stranám. Millsap může ovládat moji ženu, ale nemůže ovládat policii."

„S tím Millsapem byste se měl mít na pozoru," varoval ho Mason. „Nemáte proti němu zhola nic."

„Přesně v době vraždy nebyl doma."

„A co když nebyl doma, protože byl u pacienta? Když chcete mermomocí povědět policii o své ženě, je to vaše věc. Ale pokud začnete házet bláto na Millsapa, budete v pěkné bryndě.“

„Dobrá,“ souhlasil Montaine. „Promyslím si vaše slova. A mezitím budete zastupovat moji ženu. Můžete mi za své služby poslat účet. A nezapomeňte, prosím, na mého otce. Rád bych, abyste ho všemožně chránil.“

„Nemohu se ve své loajalitě rozkrájet,“ poznamenal Mason zachmuřeně. „Budu především zastupovat vaši ženu. Když se mi připlete do cesty Millsap, vyřídím ho. Nevím, proč by váš otec potřeboval ochranu. Ale jestli mám vaši ženu zastupovat, nenechám si svazovat ruce. Kromě toho přiměju vašeho otce, aby se sem obtěžoval a nezapomněl na nějaký ten obolus. Váš návrh, že vám mám poslat účet, se mi ani trochu nezamlouvá.“

Montaine řekl pomalu: „Chápu samozřejmě vaše stanovisko... Především se musíte postarat o moji ženu..., to je moje přání.“

„Mám jí dát přednost před vaším otcem?“ zeptal se Mason.

Montaine odpověděl velice tiše, se sklopeným zrakem: „Kdyby to bylo nutné, tak ano.“

„Ono to jistě nutné nebude. Váš otec v tom zamíchaný není. Drží ale klíčky od kasičky a já už najdu cestu, aby mi za mé služby zaplatil.“

„Nezaplatí vám. Nenávidí Rhodu. Nějak ty peníze seženu sám. On vám nezaplatí ani cent.“

„Kdy to chcete oznámit policii?“ změnil Mason svou otázkou náhle téma.

„Hned teď.“

„Oznámíte to telefonicky?“

„Ne, zajdu tam osobně.“

Montaine se obrátil ke dveřím, ale pak si najednou na něco vzpomněl, otočil se na podpatku a zamířil s nataženou dlaní k Masonovu psacímu stolu. „Ještě můj klíč, pane advokáte,“ řekl. „Málem jsem na něj zapomněl.“

Perry Mason sebral s hlubokým povzdechem klíč ze stolu a neochotně jej spustil do Montaineovy dlaně.

„Moc bych přivítal, kdybyste dal na má slova a nic nepodnikal, dokud...“ namítl.

Avšak Montaine, který stavěl celým svým chováním upjatě na odiv svoji rozhodnost, si to už hrnul ke dveřím na chodbu.

KAPITOLA SEDMÁ

Perry Mason se zamračeně mrkl na hodinky a zmáčkl netrpělivě palcem knoflík zvonku. Po třetím zazvonění se odvrátil od dveří a prohlížel si domy po obou stranách.

Ve vedlejším domě si povšiml kradmého pohybu za krajkovými záclonami.

Pokusil se ještě jednou zazvonit, a když se nedočkal žádné odpovědi, přešel přímo k domu, kde předtím viděl, že se za záclonou mihl nějaký zvědavec.

Zazvonil tam a téměř vzápětí uslyšel dupot kroků. Dveře otevřela korpulentní dáma, která si ho pozorně prohlížela a oči jí jiskřily zvědavostí.

„Doufám, že nejste podomní obchodník.“

Mason zavrtěl hlavou.

„A kdybyste byl student a nabízel předplatné na nějaké časopisy, neměl byste na hlavě klobouk.“

Mason se nejen usmál, ale zaculil se od ucha k uchu.

„Tak copak máte na srdci?“ zeptala se hlasem, který jakoby nenuceně tryskal ze špičky hbitého jazýčku. „Oč jde?“

„Hledám paní Montaineovou,“ vysvětloval Perry Mason.

„Ta bydlí vedle.“

Mason vyčkávavě přikývl.

„Tam jste to zkoušel?“

„Však víte, že ano. Pozorovala jste mě přes záclonu.“

„A co na tom? Mám snad právo dívat se z vlastního okna, nebo ne? Poslyšte, pane, tohle je můj dům, koupený a zaplacený...“

Perry Mason se rozesmál.

„Nevykládejte si to ve zlém,“ omlouval se. „Snažím se jen ušetřit čas. Máte dobrý pozorovací talent. Všimla jste si mě před Montaineovými, tak mě jen napadlo, jestli jste náhodou neviděla odjíždět paní Montaineovou.“

„A i kdyby, k čemu je vám to dobré?“

„Musím s ní bezpodmínečné mluvit.“

„Jste její přítel?“

„Ano.“

„Copak její muž není doma?“

Perry Mason zavrtěl hlavou.

„Hmm. To tedy musel odejít dnes mnohem dřív než jindy,“ mudrovala. „Neviděla jsem ho, a proto jsem si myslela, že je ještě v posteli. Mají peněz jako železa, a tak on nemusí dělat nic, co nechce.“

„A co paní Montaineová?“ zeptal se Perry Mason. „Jak je to s ní?“

„Byla jeho ošetřovatelkou a provdala se za něho pro peníze. Asi před půl hodinou odjela taxíkem, nebo možná že to ještě ani půlhodina není.“

„Kolik zavazadel měla s sebou?“ zajímal se Perry Mason.

„Jenom jednu příruční tašku,“ odpověděla. „Ale asi před hodinou si někdo od expresních zásilek přišel pro kufr.“

„Myslíte někoho od přepravního speditérství?“ zeptal se Perry Mason.

„Ne, tohle byla expresní spediční společnost.“

„Nevíte, kdy se paní Montaineová vrátí?“

„Ne, nesvěřují se mi se svými plány. Jsem pro ně jen chudá chamraď. Víte, můj syn mi koupil tenhle domek, ale nestačil ho celý splatit. To bylo ještě za starých dobrých časů. Když syn umřel, doplatil se dům z jakési jeho životní pojistky, kterou uzavřel. Charles už byl

takový, vždycky laskavý a ohleduplný. Většina hochů by nemyslela na tátu a mámu a nesplácela by kvůli nim pojistku...“

Perry Mason se uklonil.

„Moc vám děkuju,“ řekl. „Myslím, že jsem od vás získal přesné tu informaci, kterou potřebuju.“

„Kdyby se vrátila, mám jí říct, kdo se po ní ptal?“ zajímala se.

„Nevrátí se,“ ujistil ji Mason.

Žena za ním šla až na konec verandy.

„To myslíte, že se už nikdy nevrátí zpátky?“ vyptávala se.

Perry Mason jí neodpověděl a zamířil rychle na chodník.

„Povídá se, že jeho rodina s tím sňatkem nesouhlasí. Co si její muž počne, jestli mu jeho táta nedá už ani cent?“ volala za ním ještě žena.

Mason natáhl krok, s úsměvem se otočil, nadzvedl klobouk a zabočil za roh. Na hlavní třídě chytil taxík.

„Městské letiště,“ požádal.

Řidič se s vozem rychle rozjel.

„Všechny eventuální pokuty jdou na můj účet,“ řekl Mason. Taxikář se zazubil, popohnal auto a se zkušenou obratností se rychle proplétal dopravou na bulváru.

„Víc z té své popelnice nevymáčknete?“ zeptal se Mason.

„Pokud sedím za volantem já, tak ne.“

„Když mě tam dopravíte hezky rychle, kamaráde, čeká vás tučné spropitné.“

„Dopravím vás tam tak rychle, jak mi to dovolí bezpečnost jízdy,“ opáčil taxikář. „Mám ženu, děti a práci...“

Odmlčel se, dupl nohou na brzdu a strhl prudce volant, když od rohu vyrazil lehký sedan a profrčel kolem nich.

„Tady to vidíte,“ zavolal přes rameno, „takhle to potom dopadá, když člověk honí čas, a nemyslete si, že bych měl proti ministerstvu vnitra sebemenší šanci. Vinen je vždycky taxikář. Musíme řídit jak svůj vlastní vůz, tak za někoho zaskakovat i v cizím voze, ale když se dostaneme do nějakého maléru, máme po práci a... Poslouchejte, šéfíku, víte, že se na vás někdo přilepil?“

Perry Mason se strnule napřímil a zpozorněl.

„Neohlížejte se,“ varoval ho taxikář. „Začíná se na nás dotahovat. Je to ford kupé. Už jsem si ho všiml dávno, hned jak jste nastoupil, ale nebylo mi nic nápadné, až když jsem zjistil, že se nás drží v tom hustém provozu jako klíště.“

Perry Mason se podíval nahoru a pokoušel se pozorovat silnici vzadu ve zpětném zrcátku.

„Počkejte chvilku,“ řekl taxikář, „hned vám to upravím.“

Využil volného úseku v dopravě a natočil pozvednutou rukou zrcátko tak, aby mohl Perry Mason sledovat proud dopravy na silnici za nimi.

„Vy dávejte pozor, co se děje vzadu, a já si budu hledět silnice před námi,“ řekl řidič.

Perry Mason zamyšleně přimhouřil oči.

„Páni, vy ale musíte mít oko, když jste si toho chlápka všiml.“

„Co vás nemá,“ protestoval taxikář. „To je maličkost. Musím umět sledovat, co se v tomhle blázinci děje, když nechci, aby žena a děti umřely hladem. A k tomu potřebuje člověk mít oči i vzadu. K ničemu jinému než k taxikaření se nehodím, ale k téhle jediné práci se opravdu hodím.“

Perry Mason pomalu komentoval: „Ford kupé s promáčknutým nárazníkem na pravé straně. Jsou v něm dva muži... Povím vám, co uděláme, zahnete u příštího rohu vlevo a prokličkujete pro jistotu kolem několika bloků.“

„Když začneme kličkovat, přijdou na to, že jsme je objevili,“ varoval taxikář.

„To je mi úplně jedno, ať si přijdou, na co chtějí," opáčil Perry Mason. „Jen když odhalí své úmysly. Jestli nás nesledují, ztratíme se jim. Jestli nás sledují, zastavíme a zeptáme se jich, o co jim jde."

„Doufám jen, že se to obejde bez stříkaček," strachoval se řidič.

„Ne, nic takového nebude," ujistil ho Mason. „Mohou to být nanejvýš dva soukromí detektivové, nic horšího."

„Potíže se ženou?" zajímal se řidič.

„Jak jste sám tak trefně poznamenal, jste výtečný řidič," řekl Perry Mason. „A to je jedna z věcí, ve které se opravdu vyznáte. Myslím, že jste dokonce řekl, že je to jediná věc, ve které se vyznáte."

Řidič se zazubil.

„Dobrá, šéfíku, nebudu strkat nos, do čeho mi nic není," řekl. „Chtěl jsem jen udržovat konverzaci. Držte se, zahýbáme doleva."

Taxík se naklonil, jak prudce zahnul, aby zmizel v postranní ulici.

„Ať vám nic neupadne, šéfíku, otočím to znovu doleva."

Vůz opsal se skřípěním znovu široký oblouk.

„Právě projeli kolem," řekl Perry Mason. „Zajeďte k chodníku a zastavte na chvilku. Počkáme si, jestli to jen neobjedou další ulicí. Sledoval jsem je v zrcátku. Na křižovatce zpomalili. Dojeli tam právě ve chvíli, když jsme podruhé zabočovali doleva. Chvíli to vypadalo, že zabočí taky, ale potom projeli kolem."

Taxikář, který nepřestával žvýkat s rytmickou monotónností žvýkačku, se otočil na sedadle a vyhlédl zadním okénkem vozu.

„Stojíme tady a ztrácíme celou tu dobu čas," poznamenal. „Chcete někam letět?"

„Ještě nevím," odpověděl Perry Mason. „Potřebuju se něco dozvědět."

„Aha... Tady těmi postranními uličkami nepřijedou."

„Co tak sjet na další výpadovku a pokusit se dostat k letišti tudy? Nemohl byste to vzít k Belvederu?"

„Samozřejmě, že bych mohl. Vy tu rozkazujete, šéfe."

„Dobrá, tak jedeme," rozhodl Mason.

Řidič se na sedadle zpříma opřel a upravil si znovu zpětné zrcátko do původní polohy. „Už ho nebudete potřebovat, šéfíku," řekl Perrymu Masonovi.

V taxíku to sice opět při přehazování rychlostí zaskřípělo, ale pak vůz s rachotem odfrčel. Advokát se pohodlně opřel o polštářování. Občas se zamyšleně otočil, aby se mrkl na silnici vzadu.

Nikdo je zřejmě nesledoval.

„Kam přesně bude ctěná libost?" zeptal se taxikář, když zabočil s vozem k letišti.

„K prodeji letenek," řekl Mason.

Taxikář souhlasně přikývl a upozornil Masona: „Tamhle máte ty své kamarádíčky."

U obrubníku stál ford kupé s promáčknutým nárazníkem, a to na místě, kde červené nápisy oznamovaly: „Parkování zakázáno."

„Tak tedy policie?" usoudil taxikář.

Mason se díval udiveně: „Já na mou věru nevím."

„Jsou to policajti, jinak by tam neparkovali," tvrdil taxikář s jistotou.

„Chcete, abych na vás počkal, šéfíku?"

„Ano," řekl Mason.

„Musím sjet tamhle dolů, když chci parkovat."

„Dobrá, tak tam sjeďte, zaparkujte a počkejte na mě."

Perry Mason prošel dveřmi do letištní haly, kde byl prodej letenek, udělal několik rychlých kroků k okénku pokladny, ale potom se náhle zastavil, protože zahlédl hnědý kabát s hnědým kožešinovým límcem. Na kabát dopadaly sluneční paprsky v malém uzavřeném

prostoru těsně před kyvadlovou bránou, za níž se ve slunečním svitu lesklo velké třímotorové letadlo. Vrtule se pomalu s klapotem roztáčely.

Perry Mason se tam prodral dveřmi, právě když k bráně zamířil uniformovaný zřízenec. Z letadla sestupovala letuška a postavila se vedle schůdků vedoucích do trupu letadla.

Perry Mason se přitočil k ženě v hnědém kabátu.

„Rhodo, tvařte se jakoby nic," zašeptal.

Očividně přímo strnula, než se pomalu otočila. V očích potemnělých strachem se jí zablýsklo. Zalapala po dechu a potom se odvrátila.

„To jste vy?" podivila se hlasem, který bylo slyšet sotva na tři kroky.

„Hledají vás tu dva poldové," pokračoval Mason šeptem. „Vaši fotografii nejspíš nemají, jen popis. Sledují každého, kdo nastupuje do letadla. Až letadlo odletí, prohledají letiště. Jděte k telefonní budce, já za vámi za minutku přijdu."

Prokličkovala nenápadně davem lidí před bránou a spěchala nervóznými rychlými krůčky k telefonní budce, a když tam vstoupila, zavřela za sebou dveře.

Uniformovaný zřízenec uvolnil bránu a cestující začali nastupovat do letadla. Za letadlem číhali dva ramenatí svalouši, kteří obešli jeho trup a teď zkoumali každého cestujícího pozorným pohledem.

Perry Mason využil jejich soustředění a zamířil si to rychlým krokem k telefonní budce. Otevřel energicky dveře.

„Rhodo, skrčte se na podlaze," přikázal jí.

„Jak bych mohla, nevejdu se tam."

„Musíte se tam vejít. Stoupněte si proti mně a přitiskněte se zády ke stěně pod poličkou s telefonem... To je ono... Teď ohněte kolena... Prima."

Perry Mason zavřel s obtížemi dveře, stoupl si před telefonní přístroj a rychle pátral očima po letištní hale.

„Dobře mě poslouchejte," řekl. „Ti poldové měli buď hlášku, že poletíte tímhle letadlem, nebo hlídají všechny výjezdy z města - letiště, železniční a autobusová nádraží, prostě všechno.

Já je neznám, ale oni mě ano, protože mě viděli, když jsem odcházel od vašeho domu a zastavil taxíka. Napadlo je, že se s vámi mám setkat. Pokusili se mě chvíli sledovat, a když jsem je setřásl, přijeli rovnou sem. Až mě tu uvidí, budou si myslet, že jsem se tu s vámi měl setkat, abych vám dal na poslední chvíli ještě nějaké rady, než nastoupíte do letadla, že jste ale letadlo nestihla, a tak že já telefonuju, abych se pokusil zjistit, kde jste. Za chvilku k sobě připoutám jejich pozornost, aby viděli, že jsem si jich všiml, ale budu se dál držet v telefonní budce, jako bych se pokoušel skrývat. Je vám jasné, jak to myslím?"

„Ano," zamumlala souhlasně z podlahy.

„Dobrá, už to tu začínají prohledávat," hlásil Mason. „Budu teď mluvit jako do telefonu."

Sňal sluchátko, ale minci do přístroje nehodil. Přitiskl ústa k mluvítku telefonu a začal hbitě mluvit jakoby k někomu na druhém konci drátu, ale ve skutečnosti udílel Rhodě Montaineoyé rychlé pokyny.

„Udělala jste pěknou hloupost, když jste se pokusila uletět letadlem," pokáral ji. „Svým útěkem byste vlastně prokazovala svoji vinu. To, že by vás přistihli, jak nasedáte do letadla s letenkou do nějakého jiného města, by jejich podezření proti vám jen posílilo. Teď musíte všechno zařídit tak, aby vás nemohli obvinit z útěku."

„Jak jste se dozvěděl, že budu tady?" zeptala se.

„Stejně, jako se to dozvěděli oni," odpověděl. „Odešla jste z domova jen s několika příručními zavazadly. Kufr jste zaslala expresní spediční službou. Kdybyste jela vlakem, byla byste si podala kufr jako spoluzavazadlo.

Teď se musíte vzdát, ale ne policii. Vzdáte se nějakým novinám, které od vás získají váš exkluzivní příběh."

„Opravdu chcete, abych jim všechno pověděla?“

„Ne,“ odpověděl Mason. „Jen prostě připustíme, aby si mysleli, že jim ten svůj příběh povíte. K tomu ovšem nebudete mít sebemenší příležitost.“

„Proč?“

„Protože sotva se objevíte, lapnou vás ti dva detektivové, ještě než se zmůžete na jediné slůvko.“

„A co bude pak?“

„Potom budete držet jazyk pěkně za zuby. Nikomu neřeknete ani slovíčko. Povíte jim jen, že nepromluvíte, dokud při tom nebude váš advokát. Je vám to jasné?“

„Ano.“

„Prima. Teď zavolám do Chroniclu. Ti dva ptáčci mě už zmerčili, jenže nevědí, že já o nich taky vím. Až zavolám Chronicle, dám těm dvěma jasně najevo, že jsem je viděl, a otočím se k nim zády, jako kdybych se chtěl skrýt. Oni si budou myslet, že se tu s vámi mám setkat a že jen čekám, až oni zmizí, abych vyšel z telefonní budky. Zalezou někam, odkud mě budou sledovat, a nevystrčí odtud nos, dokud nevyjdu já ven, nebo dokud se vy ke mně nepřipojíte.“

Vhodil do přístroje minci, udal číslo Chroniclu a po chvíli si vyžádal Bostwicka, redaktora lokální rubriky.

Sotva se na drátě ozval mužský hlas, spustil Mason: „Jak by se vám, chlapci, líbilo získat sólokapra od Rhody Montaineové, té, která měla ve dvě hodiny v noci schůzku s Gregorym Moxleym...? Můžete si taky přičíst k dobru, že ji právě vy zajistíte a předáte do vazby... Ano, vzdala by se reportérům z Chroniclu. Samozřejmě, že mluvíte s Perrym Masonem. Samozřejmě, že ji budu obhajovat.

Aby tedy bylo jasno. Jsem na městském letišti. Pochopitelně nechci, aby se někdo dozvěděl, že jsem tady nebo že je tu paní Montaineová. Jsem v telefonní budce. Pošlete k té budce dva reportéry a já už se postarám, aby se Rhoda Montaineová vzdala jim... Nemůžu zaručit, co se stane potom. To záleží taky na vás, ale přinejmenším můžete poslat kameloty do ulic se zprávou, že se Rhoda Montaineová vzdala Chroniclu. Ale aby bylo jasno. Nesmí to vypadat tak, že ji Chronicle zajistil, když se pokoušela o útěk. Musí se vám opravdu dobrovolně vzdát... Samozřejmé, že to ona sama tak sehraje. Vzdá se Chroniclu. Můžete s tím vyjít do ulic jako první.

Ne, nemůžu vám ji dát k telefonu a nemůžu vám poskytnout její příběh. Dokonce vám ani nezaručím, že nějaký příběh získáte. Co byste ještě zadarmo nechtěli? Už můžete chystat zvláštní vydání a vyrazit s ním do ulic, jen co vám vaši reportéři tu zprávu zatelefonují. Abych mluvil na rovinu, Bostwicku, obávám se, že vám ji detektivové vyfouknou před nosem, ještě než budou mít vaši reportéři čas se jí na něco zeptat, a detektivům toho ona právě teď moc ne-řekne... Fajn, chystejte už zvláštní vydání. Pošlete sem rychle vaše chlapce a já vám mezitím osvětlím některé nejdůležitější okolnosti případu.

Ale pamatujte si, ne abyste mě citovali. Dostanete ode mne jen kusé informace, jaké byste mohli získat vlastními silami. Rhoda Montaineová se před několika lety provdala za chlapíka, který se jmenoval Gregory Lorton. Její oddací list najdete na Matričním statistickém úřadě. Gregory Lorton nebyl nikdo jiný než Gregory Moxley, známý také jako Gregory Carey, tedy onen zavražděný.

Asi před týdnem si Rhoda Montaineová vzala Carla W. Montainea. Montaine je synem C. Phillipa Montainea, chicagského multimilionáře. Není to jen rodina úctyhodná, ale taky patřičně snobská. V žádosti o povolení k svatbě udala Rhoda Lortonová, že je vdova. Jenže z ničeho nic se objevil Gregory Moxley a začal dělat potíže. Rhoda bydlela předtím s jakousi Nell Brinleyovou z East Pelton Aveaue číslo 28. Na tuhle adresu posílal Moxley Rhodé telegramy s různými vzkazy. Když se vám podaří získat ty telegramy z policejních dokumentů nebo z dokumentů telegrafní společnosti, můžete je použít. Jinak máte smůlu. Nell

Brinleyová se přizná, že ty telegramy přijímala... Víc už vám, Bostwicku, nepovím. Omáčku kolem toho si už musíte sesmolit sami. Můžete ale do toho nejdřív kousnout z téhle strany, abyste něco ve zvláštním vydání měli, až s ním vyjdete do ulic... Ano, vzdá se na letišti. Na letiště přišla, protože jsem jí řekl, že se tu s ní chci setkat... Ne, víc vám už nepovím. Další informace ze mé už nevytáhnete, nejde to. Ahoj.“

Ze sluchátka to ještě protestně skřehotalo, než Perry Mason energicky zavěsil. Otočil se, jako kdyby chtěl opustit telefonní budku, vyhlédl sklem, a když zpozoroval jednoho z detektivů, zarazil se a otočil se k němu ramenem, aby si pokud možná co nejvíc zakryl tvář, sklonil hlavu a znovu zvedl sluchátko a předstíral, že telefonuje.

„Už mě vyčmuchali, Rhodo,“ řekl, „a vědí, že i já o nich vím. Teď to na mé nahrají, abych se chytil do pasti. Půjdou se někam schovat.“

„Nemohou přijít sem?“ zeptala se přidušeným hlasem.

„Ne,“ odpověděl. „Chtějí dostat vás. Proti mně nic nemají. Jsou na sto procent přesvědčeni, že se tu se mnou máte setkat, že na vás čekám a snažím se ukrýt, dokud oni neodejdou. Chvilku mi tu budou ještě před očima okounět a potom budou předstírat, že odcházejí, v přesvědčení, že mě tím vylákají z úkrytu.“

„Jak se o mně dozvěděli?“ zeptala se.

„Za to poděkujte svému manželovi,“ odpověděl.

Zalapala rychle po dechu.

„Ale můj muž nic neví,“ vyhrkla. „Přece spal.“

„Ne, nespal,“ vyvedl ji Mason z omylu. „Nasypala jste mu sice pár tabletek Ipralu do čokolády, ale přelstil vás a tu čokoládu nevypil. Předstíral, že spí, a slyšel vás odcházet i přicházet. Tak a teď se do toho pusťte a pěkné vyklopte, co se vlastně stalo.“

Její hlas zněl nezřetelně, jak stoupal ze spodní části telefonní budky. Perry Mason se sluchátkem přitisknutým na ucho natočil trochu hlavu, aby její slova lépe slyšel.

„Udělala jsem něco strašného,“ přiznala se. „Gregory o tom věděl. Bylo to něco, za co bych šla do vězení. Já sama se vězení nebojím, ale nechtěla jsem kvůli Carlovi. Jeho rodiče si usmyslili, že si Carl svým sňatkem zadal - že nejsem málem o nic lepší než nějaká holka z ulice. Nechtěla jsem dát Carlovu otci nějakou záminku, aby mohl Carlovi vpálit: ‚Neříkal jsem ti to?‘ a nechtěla jsem dopustit anulování svého sňatku s Carlem.“

Mason, který stále ještě mluvil naoko do telefonu, zaprotestoval: „Zrovna moc mi toho nepovídáte.“

„Snažím se vám to povědět, jak nejlépe dovedu,“ zabědovala Rhoda hlasem na pokraji pláče.

„Nezbývá vám moc času,“ varoval ji Mason, „tak se nelitujte a nepromarněte ho brekem.“

„Já se nelituju a brekem čas taky marnit nebudu,“ odsekla mu.

„To se mi jen tak zdálo podle vašeho hlasu.“

„Zkuste si sám sedět tady dole s hlavou přimáčknutou na kovovou telefonní schránku, s koleny vraženými pod bradu, když vám ještě k tomu nohy nějakého chlapa dupou po šatech, a nemluvil byste jinak než já.“

Perry Mason se neubránil potlačovanému smíchu.

„Už ale povídejte,“ vyzval ji.

„Gregory byl v nějakém maléru. Nevím v jakém, ale u něho byly potíže na denním pořádku. Nejspíš seděl, a proto jsem o něm neslyšela. Prostě se vypařil.

Snažila jsem se ho vypátrat, ale nemohla jsem se o něm nic dozvědět až na to, že se měl zabít při nějakém leteckém neštěstí. Ještě pořád nevím, proč se vlastně nezabil. Měl na to letadlo letenku, ale z nějakého důvodu jím neletěl. Nejspíš se bál, že po něm jde policie. Podle seznamu cestujících měl v tom letadle být.

Myslela jsem, že je mrtvý. Byla bych přísahala, že musí být mrtvý, jenže jeho tělo se nenašlo. A potom... prostě jsem uvěřila, že mrtvý je, a podle toho jsem jednala.“

Právník rychle spolkl, co měl na jazyku, ještě než vypustil z úst první slovo.

„Chtěl jste něco říct?“ zeptala se ho.

„Ne, jen pokračujte.“

„Jenže pak se Gregory vrátil. Naléhal na mě, že můžu od Carla získat peníze. Tvrdil, že Carl raději zaplatí, než by dopustil, aby se jeho jméno objevilo v nějaké soudní při. Chtěl Carla zažalovat pro odcizení náklonnosti. Prohlašoval, že jsem pořád ještě jeho žena a že se Carl mezi nás vetřel.“

Mason se uštěpačně zasmál.

„A to přesto, že vám sebral peníze a vzal do zaječích a léta o sobě nedal vědět?“ divil se.

„Vy to nechápete. Nejde mu vůbec o to, jestli ten soudní spor může vyhrát, ale o to, jestli má zákonné právo na žalobu. Carl by radši umřel, než by dopustil, aby se jeho jméno vláčelo po soudech.“

„Ale vy jste mi přece slíbila, že nic nepodniknete, dokud mi nedopovíte svoji historii do konce,“ vyčetl jí Mason.

„Zašla jsem znovu k Nell Brinleyové,“ vysvětlovala. „Měla jsem tam další telegram od Gregoryho. Zuřil. Chtěl, abych mu zatelefonovala. Když jsem mu zavolala, dal mi ultimátum, že mu musím dát konečnou odpověď ještě tu noc. Prohlásila jsem, že ode mne může dostat konečnou odpověď rovnou, ale on nechtěl ani slyšet, prý se mnou potřebuje mluvit. Řekl, že mi dá určitou možnost, když si s ním přijdu promluvit. Věděla jsem, že se pryč nedostanu, dokud bude můj muž vzhůru, a tak jsem si s Gregorym sjednala schůzku na dvě hodiny v noci a Carlovi jsem podstrčila do čokolády dvojitou dávku Ipralu, aby zaručeně spal.“

„A co bylo pak?“ zajímal se Mason a trochu se přitom natočil, aby rychlým kradmým pohledem prozkoumal skleněnými dveřmi telefonní budky halu letištní budovy.

„Potom jsem krátce po jedné vstala,“ pokračovala, „oblékla jsem se a vykradla se z domu. Odemkla jsem vrata od garáže a vycouvala se svým chevroletem, pak jsem vrata zavřela, ale zřejmě jsem je zapomněla zamknout. Už jsem popojela kousek od domu, když jsem zjistila, že mám píchlou pneumatiku. Několik bloků od našeho domu je autoservis se stálou službou. Popojela jsem na prázdné pneumatice až k němu. Tam mi nějaký mechanik vyměnil kolo za rezervu, ale nakonec se ukázalo, že je v ní hřebík, takže byla taky skoro prázdná. Protože v ní ale bylo ještě dost vzduchu, nepřišlo se na to, že je píchla, dokud se kola nevyměnila. Nebyla jiná pomoc než pneumatiku svléknout, vytáhnout hřebík a dát do ní novou duši.

Vysvětlila jsem mechanikovi, že nemůžu čekat, až spraví tu starou duši, a tak mi na ni vystavil jen stvrzenku, abych si ji vyzvedla později.“

„Máte na mysli tu duši, ve které byl hřebík.“

„Ano, chtěl ji dát do té druhé pneumatiky a navléci ji zpátky na rezervu. Původní duši jsem stejně úplně zničila, jak jsem jela na prázdné.“

„A co bylo dál?“

„Odjela jsem ke Gregoryho bytu.“

„Zvonila jste na zvonek?“

„Ano.“

„V kolik hodin to bylo?“

„Nevím. Něco po druhé. Zpozdila jsem se, takže mohlo být asi tak čtvrt na tři, možná za pět minut čtvrt.“

„A co se dělo pak?“

„Gregory byl vzteky bez sebe. Prohlásil, že pro něho musím sehnat nějaké peníze a že sotva ráno otevřou banku, musím složit na jeho bankovní účet nejméně dva tisíce dolarů.

Dalších deset tisíc dolarů že mám získat od svého muže, a když ne, tak že ho zažaluje a mě nechá zavřít.“

„Co jste udělala?“

„Bránila jsem se, že mu nezaplatím ani cent.“

„A co se stalo pak?“

„Začal mi nadávat a já se pokusila vám zavolat.“

„A co bylo potom?“

„Běžela jsem k telefonu a sáhla po sluchátku.“

„Počkejte, měla jste na rukou rukavice?“

„Ano.“

„Prima, tak pokračujte.“

„Když jsem se snažila popadnout sluchátko, skočil po mně.“

„A co jste dělala?“

„Prala jsem se s ním a odstrčila ho.“

„A co se stalo pak?“

„Vykroutila jsem se mu, ale on se ke mně znovu blížil. U krbu byl stojan s pohrabáčem, lopatkou a smetáčkem. Spustila jsem ruku a popadla první věc, která mi pod ni přišla. Byl to pohrabáč. Rozpřáhla jsem se a praštila ho nejspíš někam do hlavy.“

„A potom jste utekla?“

„Ne, neutekla, víte, ono totiž zhaslo všude světlo.“

„Zhaslo světlo?“ vykřikl Mason.

Vrtěla sebou, jak se marně snažila uvelebit se trochu pohodlněji v té své zkroucené pozici. „Ano, z ničeho nic zhasla všechna světla v celém bytě. Asi vypnuli proud.“

„A to se stalo předtím, než jste ho praštila, nebo potom?“ vyptával se Perry Mason.

„Stalo se to přesně při té mé ráně. Vzpomínám si, jak jsem se pohrabáčem rozpřáhla, a potom byla najednou všude tma.“

„A co když jste ho vůbec nepraštila, Rhodo?“

„Ale já ho praštila, pane Masone. Vím, že jsem ho praštila, on se zapotácel a myslím, že upadl. Ale v bytě byl ještě někdo jiný - nějaký muž škrtal zápalkami.“

„A co se dělo potom?“

„Vyběhla jsem z toho pokoje do ložnice, kde jsem zakopla o židli a natáhla se jak dlouhá, tak široká.“

„A dál?“ zpovídal ji Mason.

„Slyšela jsem, jak někdo škrtá sirkou - znáte přece ten zvuk, když sirka zaskřípe o šmirglpapír - a taky jsem slyšela, jak se někdo pokouší proniknout za mnou do ložnice. To všechno netrvalo déle než jednu nebo dvě vteřiny. Proletěla jsem ložnicí a vystřelila jsem na chodbu, ale když jsem se už chtěla pustit dolů po schodech, vyběhl někdo za mnou.“

„A seběhla jste po schodech?“ zeptal se advokát.

„Ne, měla jsem strach. Víte, pořád zvonil zvonek.“

„Jaký zvonek?“

„U domovních dveří.“

„Pokoušel se snad někdo dostat dovnitř?“

„Ano.“

„Kdy začal zvonek zvonit?“

„Nevím přesně, ale někdy v té době, kdy jsme se prali.“

„Jak dlouho zvonil?“

„Dost dlouho.“

„Jak vám to připadalo?“

„Jako by se někdo pokoušel Gregoryho vzbudit. Nemyslím si, že ten člověk u dveří mohl slyšet, jak spolu zápasíme, protože zvonil na zvonek takovým zvláštním způsobem. Vždycky

několik vteřin bez přestávky, potom na několik vteřin přestal a potom začal zvonit znovu. Takhle to udělal několikrát.“

„Nevíte, kdo to mohl být?“

„Ne.“

„Ale nešla jste dolů, dokud zvonek nepřestal zvonit?“

„Máte pravdu.“

„Jak dlouho jste ještě čekala, když už přestal zvonit?“

„Jen jednu nebo dvě minutky. Bála jsem se zůstat.“

„Nevíte, jestli Gregory byl nebo nebyl mrtvý?“

„Ne, nevím. Když jsem ho udeřila, padl na podlahu a zůstal nehnutě ležet. Každopádně jsem ho slyšela upadnout. Asi jsem ho zabila, ale to jsem nechtěla. Jen jsem se po něm slepě ohnala.“

„Takže krátce poté, kdy přestal zvonit zvonek, jste sešla po schodech dolů, ano?“

„Ano.“

„Nezahlédla jste nikoho?“

„Ne.“

„Kde jste parkovala s vozem?“

„Za rohem ve vedlejší ulici.“

„Šla jste k autu?“

„Ano.“

„Upustila jste ale přece klíče v Gregoryho bytě. Nejspíš vám upadly, když jste sahala pro pohrabáč.“

„Asi ano.“

„Věděla jste, že je nemáte?“

„V té době ne.“

„A kdy jste to zjistila?“

„Teprve, když jsem si přečetla noviny.“

„Jak jste se dostala do vozu?“

„Nechala jsem auto odemčené a klíček od zapalování byl v zámku. Jela jsem s autem zpátky do garáže a...“

„Ještě moment,“ přerušil ji Perry Mason. „Když jste odjížděla z domova, tak jste zavřela vrata od garáže, ale nezamkla jste je?“

„Ano. Byla jsem přesvědčená, že jsem je zamkla, ale zřejmě jsem je nezamkla, protože byla odemčená.“

„Ale zavřená byla?“

„Ano.“

„Stejně, jako když jste odjížděla?“

„Ano.“

„A co jste udělala?“

„Otevřela jsem je.“

„A k tomu jste je potřebovala posunout po šínách?“

„Ano.“

„Po celé délce?“

„Ano.“

„A když jste to udělala, tak jste svým autem zajela do garáže, ano?“

„Ano.“

„A nechala jste vrata od garáže otevřená?“

„Ano, nechala. Pokoušela jsem se je sice zavřít, jenže když jsem je zasouvala zpátky, zachytila jsem vraty o nárazník druhého auta, o který se vrata zachytila, a nemohla jsem je pak za nic uvolnit.“

„Takže jste si šla nahoru lehnout?“

„Ano. Byla jsem nervózní, a tak jsem si vzala silné sedativum.“

„Mluvila jste dnes ráno se svým mužem?“

„Ano, vzbudil se a dělal si kávu. Bylo mi to dost divné, protože jsem mu dala tolik hypnotika, že by byl měl ještě dlouho spát.“

„Požádala jste ho o trochu kávy?“

„Ano.“

„A on se vás nezeptal, jestli jste byla pryč?“

„Ne, tak ne. Ale zeptal se mě, jak jsem spala.“

„A vy jste mu lhala?“

„Ano.“

„A on potom odešel?“

„Ano.“

„A co jste dělala vy?“

„Vrátila jsem se do postele a chvilku jsem si ještě zdřímla. Potom jsem vstala, a když jsem se vykoupala a oblékla, otevřela jsem dveře, abych vzala dovnitř mléko a noviny. Myslela jsem, že se Carl šel projít. Rozložila jsem noviny a v tu chvíli mi došlo, že jsem ztracená. Přímo mě praštila do očí fotografie klíče od garáže. Věděla jsem, že ho Carl ihned pozná, sotva ho uvidí. Kromě toho mi bylo jasné, že mě policie dříve nebo později stejně vypátrá.“

„A co pak?“

„Pak jsem zatelefonovala expresní spediční společnosti, které jsem udala falešné jméno a adresu, aby mi na ni dopravili spěšně kufr, sbalila jsem si věci, zavolala taxíka a rychle jsem odjela sem, abych chytila nějaké letadlo,“

„Vy jste věděla, že v té době nějaké letadlo odlétá?“

„Ano.“

Perry Mason našpulil zamyšleně ústa.

„Nemáte ani tušení,“ zeptal se, „kdo to zvonil u domovních dveří?“

„Ne.“

„Nechala jste dveře zavřené, nebo otevřené, když jste odcházela?“

„Které dveře?“

„Dveře do předsíně Gregoryho bytu a dveře dole pod schodištěm, které vedou na ulici.“

„Nevzpomínám si,“ řekla. „Byla jsem hrozně rozrušená. Celá jsem se třásla a lil ze mě pot... Jak víte o těch vratech do garáže?“

„Od vašeho manžela.“

„Říkal jste přece, že to pověděl policii?“

„Ano, ale nejdřív přišel za mnou.“

„Co říkal?“

„Ví prý, že jste se ho pokusila omámit, a poznal prý ten klíč na fotografii v novinách. Někam jste prý odjela a pak vás slyšel, když jste se vrátila. Jenže se vám zachytila vrata od garáže, a když se vás zeptal, proč jsou otevřená, prý jste mu lhala.“

„Nečekala jsem, že je tak mazaný,“ bědovala. „A teď bude ta lež o vratech od garáže moje zkáza, nemám pravdu?“

„Rozhodně vám neprospěje,“ usoudil Mason zachmuřeně.

„A Carl vám řekl, že to všechno poví policii?“

„Ano, nedalo se s ním v téhle věci hnout. Má zvláštní názory o svých povinnostech.“

„Podle toho ho nesmíte soudit,“ řekla. „Je opravdu moc milý... Řekl ještě něco o někom... o někom jiném?“

„Povídal, že podle jeho názoru se nejspíš snažíte někoho krýt.“

„Koho?“

„Doktora Millsapa.“

Mason slyšel, jak se zajíkla. A pak se udiveně zeptala. „Co on ví o doktoru Millsapovi?“

„To nevím. A co o něm víte vy?“

„Je to jen jeden můj přítel.“

„Nebyl včera v noci v Moxleyho domě?“

„Propánaboha, samozřejmě že ne!“

„Víte to jistě?“

„Ano.“

Perry Mason hodil do aparátu další minci a udal číslo kanceláře Paula Drakea.

„Tady je Perry Mason, Paule,“ ohlásil se, když uslyšel na drátě detektivův hlas. „Jistě jsi četl noviny.“

Ve sluchátku to chvíli kovově rachotilo. Rhoda Montaineová, schoulená do klubíčka na podlaze telefonní budky, si poposedla trochu stranou, aby si protáhla kolena.

„Dobrá, obecné okolnosti tedy znáš,“ řekl Mason. „Zastupuju Rhodu Montaineovou. Už asi taky víš, že je to ta žena, kterou jsi viděl včera vycházet z mé kanceláře. Chci, abys zahájil důkladné pátrání. Policie jistě pořídila fotografii pokoje, kde Moxleyho našla. Rád bych nějakou tu fotografii získal. Snad by ti s tím mohli pomoct chlapci od novin. Nevynech při pátrání žádný detail a vyšťourej všechno, co můžeš. Povím ti něco divného. Na klice nebyly žádné otisky prstů. Zjisti proč... Že mohla mít na rukou rukavice?... Ty by byly zakryly její otisky, ale ty dveře musel užívat i leckdo jiný. Rozhodně je otvíral a zavíral bůhvíkolikrát denně Moxley. Já sám jsem tam taky ten den byl, i když o hodně dřív. Bylo horko a měl jsem ruce zpocené. Takže na klice nějaké otisky prstů být musely.

Ano, Moxleyho ze zřetele nepouštěj. Zjisti o něm a o jeho trestním rejstříku všechno, co se dá. Vyptávej se svědků. Sežeň veškeré informace, které můžeš. Okresní státní návladní nejspíš někam dobře zašije všechny svědky obžaloby. Jestli se mi to podaří, rád bych byl rychlejší a vypálil mu rybník.

To je teď jedno. Uvidíme se později... Ne, to ti říct nemůžu. Pusť se do práce. Za pár minut tu nastane zajímavá mela. Ahoj.“

Mason energicky zavěsil.

„A teď sebou musíme hodit,“ upozornil Rhodu Montaineovou. „Chlapci z Chroniclu tu budou co by dup. Poženou se jako k ohni. Pak vás bude vyslýchat policie. Udělají všechno, jen aby vás přiměli mluvit. Pokusí se nejrůznějšími způsoby prolomit vaše mlčení. Musíte mi slíbit, že budete držet jazyk za zuby. Dokážete to?“

„Ano.“

„Budete mlčet, ať se děje co se děje?“

„Ano.“

„Trvejte vždycky na tom, že mě chcete zavolat. Řekněte jim, kdykoli si vás podají, že chcete, abych u toho byl. Uděláte to?“

„Samozřejmě. Řekla jsem vám, že to udělám, už nejmíň pětkrát. Kolikrát to musím ještě opakovat?“

„Desetkrát, dvacetkrát, třicetkrát, a ani to by nejspíš nestačilo. Oni vás...“

Někdo tiše zaklepal na dveře telefonní budky.

Mason se odmlčel a vyhlédl sklem. Mladý muž přitiskl na sklo svůj průkaz, který potvrzoval, že je reportérem Chroniclu.

Perry Mason otočil klikou dveří.

„Tak, Rhodo, a jde se na to.“

Dveře se otevřely.

„Kde je to děvče?“ zajímal se novinář.

Z úkrytu vyklouzl i druhý reportér, schovaný dosud za telefonní budkou.

„Ahoj Masone,“ pozdravil.

Rhoda Montaineová natáhla ruku k Perrymu Masonovi, který jí pomohl vstát. Novináři na ni udiveně civěli.

„To tam byla celou tu dobu?“ zeptal se jeden z nich.

„Ano,“ odpověděl Mason. „Kde máte auto? Musíte ji tam rychle...“

Druhý reportér mezi zuby zaklel.

„Poldové,“ vyhrkl.

Za nízkou prosklenou přepážkou dělící pokladnu od vlastní haly se choulili dva muži, kteří teď vyrazili a dali se do běhu.

Perry Mason rychle spustil: „Tohle je Rhoda Montaineová. Vzdává se, pánové, vám jakožto reprezentantům Chroniclu, protože je přesvědčena, že jí Chronicle zaručí spravedlivé jednání. V klíči od garáže, který jste uveřejnili ve svém listu, poznala klíč od vlastní garáže. Ona je...“

Dva detektivové se vrhli k jejich skupince. Jeden z nich popadl za paži Rhodu Montaineovou. Druhý nastrčil obličej zsinalý vztekem až před Masonovu tvář.

„Vy jeden špinavý, zatracený mizero,“ spustil.

Mason s očima jako kusy ledu vystrčil bradu.

„Přibrzdi, čmuchale,“ spustil, „nebo ti zacpu hubu pěstí.“

Druhý detektiv prvního přidušeně varoval.

„Dej si pozor, Joe. Tenhle chlap je dynamit. Holku máme, tak co, nic víc nepotřebujeme.“

„Houby s octem máte,“ ozval se jeden z reportérů. „Tohle je Rhoda Montaineová a vzdala se Chroniclu, ještě než jste ji vy vůbec zahlédli.“

„Povídali, že mu hráli. Zajali jsme ji my. Sledovali jsme její stopu až sem a zatkli jsme ji. Je to naše zásluha.“

Jeden z reportérů zamířil k telefonní budce. S jízlivým úsměškem hodil do přístroje minci a udal číslo Chroniclu.

„Asi tak za čtvrt hodiny,“ poznamenal, „si můžete, hoši, koupit na ulici noviny a přečíst si tam podrobně, čí zásluha to je.“

KAPITOLA OSMÁ

Perry Mason rázoval po kanceláři s neklidem tygra v kleci. Ten tam byl trpělivý, hloubavý výraz, tak charakteristický pro filozofické meditace při mnoha jeho procházkách po místnosti. Teď se z něho stal zavilý bojovník a jeho neklidné pobíhání sloužilo spíše jako ventil pro přemíru fyzické energie než jako prostředek ke koncentraci.

Detektiv Paul Drake, blok s koženým hřbetem na kolenou, si občas poznamenal některé body informací, které měl pro Masona zjistit.

U rohu psacího stolu seděla Della Streetová s těsnopisným blokem připraveným pod hrotem ořezané tužky. Vzhlížela k advokátovi soustředěně se zářícíma očima plnýma obdivu.

„Někam ji zašili," vrčel Mason a mračil se při tom na tichý telefon. „Hrom aby je vzal! Troufnou si na mě s takovouhle habaďurou."

Paul Drake mrkl na své hodinky.

„A co když ji..." navrhl.

„Povídám ti, že ji někam zašili," osopil se na něho Mason zuřivě. „Zařídil jsem, abych dostal hlášku, sotva Rhoda vkročí na policejní ředitelství nebo do kanceláře okresního státního návladního. Ale tam ani onde po ní není ani vidu, ani slechu. Odvezli ji někam na policejní okrsek do bůhvíjaké díry."

Přikázal Delle Streetové s příkrou úsečností: „Dello, vrhněte se do spisů a vyštrachejte odtud žádost o soudní příkaz k předvedení v případu Bena Yeeho. Obškrábněte z tohoto návrhu udaná tvrzení. Podepíšu to jako obhájce, který jedná v zájmu uvězněné. Ať to jedna z písařek rychle hodí na papír. Vyrukuju na ně s habeas corpus. Pak jim nezbyde než vylézt na světlo, jen doufám, že to bude dřív, než napáchají příliš mnoho škod."

Zdatná a hbitá Della Streetová zmizela z kanceláře.

Perry Mason se rychle otočil k detektivovi.

„A ještě něco, Paule," řekl. „Státní zástupce určité dá pod zámek i jejího manžela."

„Jako korunního svědka?"

„Buď jako korunního svědka, nebo jako spolupachatele. Rozhodně ho ale dá pod zámek, abychom se k němu nedostali my. Musíme si něco vymyslet, jak se k němu dostat. Já se s tím člověkem musím spojit."

Znovu mašíroval po místnosti v tiché zuřivosti.

Detektiv přispěchal s návrhem.

„Co tak poslat falešnou zprávu, že jeho otec v Chicagu onemocněl?" zeptal se. „Na návštěvu k otci ho pustí, když si budou myslet, že o tom ty nevíš. Poletí tam stoprocentně letadlem. Můžeme u letadel hlídkovat a poslat s ním jednoho z mých chlapců jako spolucestujícího. Mohl by po cestě hodit s Carlem řeč a vytáhnout z něho, co se dá."

Perry Mason přerušil svoji neklidnou chůzi a zamyšleně se mračil.

Dveře od přední kanceláře se otevřely a Della Streetová se vrátila na svoji židli k psacímu stolu.

Advokát pomalu zavrtěl hlavou.

„Ne," řekl pak.

„To nepůjde. Bylo by to příliš riskantní. Museli bychom zfalšovat podpis při podávání telegramu. Z toho by byl hrozný poprask. To nepůjde."

„Proč by to nešlo?" divil se Drake. „Je to dobrý nápad. Carl..."

„Jeho otec se sem určitě přižene," vysvětloval Mason, „aby na průběh událostí sám dohlédl. Patří k takovým lidem. A já jsem sám dokonce zosnoval určitý plán, jak ho sem přilákat, pokud by nepřijel z vlastního popudu."

„Proč?"

„Protože z něj potřebuju vyrazit nějaké prachy."

„Snad nechceš, aby ti zaplatil za obhajobu Rhody?“

„Samozřejmě, že chci.“

„Ale to on neudělá.“

„Ale udělá, až s ním skoncuju,“ ujišťoval Mason a začal zase s energickým dupotem podpatků štrádovat sem a tam po pracovně.

Najednou se otočil jako na obrtlíku.

„Jenže tu je jeden problém. Aby mohli proti Rhodě vznést žalobu, musejí použít svědectví Carla Montainea. Carl Montaine je ovšem její manžel a jako takový nemůže být povolán jako svědek v trestní kauze, aby svědčil proti své ženě, pokud k tomu ona nedá souhlas.“

„Takové právo platí tady v tomhle státě?“

„Ano, takové právo tu platí.“

„Ale to je přece pro tebe dobrá šance, nebo ne?“ zeptal se Drake.

„Bohužel ne,“ konstatoval Perry Mason. „To totiž znamená, že bude zahájeno soudní řízení ve věci anulování manželství Rhody a Carla Montaineových.“

„Nepůjde o rozvod?“ zeptal se Drake.

„Ne, rozvod by jim nebyl nic platný. Pořád by to znamenalo, že byli Rhoda s Carlem v době, kdy došlo k vraždě, manželé. Ne, oni zahájí soudní řízení ve věci anulování manželství na základě toho, že bylo manželství nulitní od samého počátku.“

„A to můžou?“

„Samozřejmě, jestli můžou dokázat, že Rhoda měla jiného muže, který v době jejího sňatku s Carlem byl naživu. Pak by její druhé manželství bylo apriorně nulitní.“

„Znamená to, že její manžel může jít svědčit?“ zeptal se Drake.

„Ano. A proto potřebuju, abys začal shánět veškeré informace o Gregorym Moxleym. Chci se dozvědět všechno o jeho minulosti. Část toho bude státní návladní sice na beton znát, ale já chci vědět mnohem víc. Chci se o něm dozvědět všechno od A až do Z. Přehrab jeho minulost a zjisti každou jeho oběť, kterou se ti podaří vyčmuchat.“

„Myslíš tím ženské?“

„Ano, hlavně ty, se kterými se oženil. Rhoda rozhodně nebyla první. Měl svůj styl, jak jít na věc, a darebáci většinou svůj styl práce nemění.“

Paul Drake si škrábal něco do notesu.

„Je tu taky ten telefonát,“ pokračoval Mason. „Myslím ten, který zřejmě Moxleyho probudil. Telefon musel zazvonit někdy před druhou hodinou. Moxley měl s Rhodou schůzku ve dvě a v tom telefonickém hovoru se zmínil, že se ve dvě setká s Rhodou, která mu přinese peníze. Uvidíš, jestli se o tom hovoru nedá něco zjistit. Třeba by se ti podařilo vysledovat ho.“

„Myslíš, že k němu došlo před druhou?“ zeptal se Drake.

„Ano, myslím. Podle mého názoru se potvrdí, že právě tenhle telefonát Moxleyho probudil. Když čekal na schůzku ve dvě hodiny, lehl si na pár hodin, aby se prospal. Vzbudilo ho ale zvonění telefonu, a tak vstal z postele a šel k němu.“

Drakeova tužka klouzala po stránce notesu.

„Dobrá, a co ještě?“ zajímal se.

„Je tu ještě otázka toho anděla. Toho, který sledoval Rhodu Montaineovou, když přišla ke mně do kanceláře. Ještě jsme o něm nic nezjistili. Mohl to být profesionální detektiv. Jestli ano, musel ho někdo najmout. Musíš zjistit, kdo byl ochoten zaplatit tu pěknou sumičku, jen aby si ověřil, co Rhoda dělá.“

Drake přikývl.

Mason se rychle obrátil k Delle Streetové.

„Dello, chtěl bych připravit půdu pro trochu publicity,“ řekl. „Zahráváme si s choulostivým případem. Jestli první novinové zprávy vylíčí Rhodu jako zdravotní sestru,

která omámila svého manžela, bude to pro nás pohroma. Musíme proto obrátit pozornost veřejnosti na to, jak její muž ublížil Rhodě, a ne na to, jak Rhoda ublížila svému manželovi.

Jeden ranní deník má rubriku, kde se zveřejňují dopisy čtenářů. Odneste do těch novin dopis k rukám redaktora této čtenářské rubriky. Dejte pozor, abyste nepoužila nějaký papír, který by se dal vysledovat sem do kanceláře.“

Della Streetová přikývla s připravenou tužkou.

Perry Mason začal diktovat výbušná, vznětlivá slova:

„Jsem jen staromódní manžel. Možná, že jsem přežil svou dobu. Rád bych ale věděl, kam se svět řítí se všemi těmi novotami, jako že člověk, který skromně žil, aby si část svého příjmu ušetřil, je ekonomický vyvrhel společnosti, že žádný filmový herec se nemůže stát hvězdou, když nedá nějaké ženě pár facek, ale jedno vím jistě, že jsem totiž slíbil svou ženu milovat, vážit si jí a opatrovat ji, a to taky hodlám rozhodně dodržovat, jak nejlépe dovedu. V tisku se pravé objevily zprávy o jednom manželovi tak dbalém zákonů, že mu stačilo, aby si v novinách přečetl nějaké žvásty, ze kterých se dalo usoudit, že se jeho žena setkala s jakýmsi zavražděným mužem těsně před jeho smrtí. Místo aby se manžel pokusil svoji ženu chránit, místo aby ji požádal o vysvětlení, tento muž ‚dbalý zákonů‘ běží na policii, kterou nabádá, aby jeho ženu zatkla, a slibuje ještě k tomu, že bude s policií spolupracovat, aby mohla proti jeho ženě zahájit vyšetřování. Snad už žiju moc dlouho a snad je tohle znakem moderní doby. Ale osobně si nemyslím, že tomu tak je. Osobně si myslím, že svět prochází jen dalším obdobím hysterie.

Když dnes pohlížíme zpět na své rozhazovačné orgie, které vyvrcholily rokem 1929, kroutíme jen smutně hlavami, že jsme mohli podlehnout takovým nakažlivým finančním klamům.

Není snad stejně pravděpodobně, že se jednoho krásného dne probudíme se strašnou kocovinou a budeme dumat, jestli se nedáváme strhnout stejnou hysterií, když se tak činíme, abychom odvrhli všechny staré hodnoty, a místo abychom se pokusili přimět vládu k šetrnosti a potrestali viníky, kteří rozpoutali onu ekonomickou bouři s bankovními úsporami, ještě vládě za její rozhazovačné orgie aplaudujeme, a teď tedy ještě ke všemu souhlasíme, aby naše vyšetřující orgány považovaly za mravné, když nějaký manžel spěchá jako o závod na nejbližší policejní stanici, aby tam udal svoji vlastní manželku.

Mně osobně se to alespoň takhle jeví, ale já jsem pouze ‚staromódní manžel‘.“

Paul Drake se podíval na Perryho Masona a prohodil tím svým ospalým hlasem: „A co si od tohohle slibuješ?“

„Značnou pomoc,“ vysvětloval Mason. „Vyvolám tím diskusi.“

„Myslíš o tom manželovi?“

„Jasně!“

„Tak proč do toho strkáš všechnu tu politiku?“

„Protože si chci být jistý, že tím opravdu diskusi vyvolám. Spousta lidí by se neangažovala tak ani onak a nestálo by jí za to napsat, jestli straní Rhodě nebo Carlovi. Ale když to patřičně okořením i tím ostatním, vyvolám dost velkou odezvu názorů, a až pak přijde do novin hora dopisů pro a proti, zbystří noviny pozornost a pověří nějakou novinářku, aby historkou o manželově zradě zahrála na sentimentální strunu.“

Drake pomalu přikývl.

„Myslím, že můžeš mít pravdu.“

„Co je s tou fotografií?“ zajímal se Perry Mason. „Sehnal jsi fotografie té místnosti, kde došlo k vraždě?“

Paul Drake zvedl aktovku, kterou měl opřenou o nohu křesla, vytáhl z ní obálku z manilového papíru a vyndal z ní čtyři kopie fotografií na lesklém papíru.

Mason si od něho fotografie vzal, rozložil si je na psacím stole a chvíli je pečlivě zkoumal. Potom vytáhl ze zásuvky svého stolu lupu, aby si jednu fotografii pod ní prohlédl.

„Mrkni na tohle, Paule,“ řekl.

Detektiv se odklátil k jeho stolu. Perry Mason ukázal na kousek fotografie.

„Jasně,“ zabručel Drake. „To je budík. Stál na poličce u postele.“

„A pochopil jsem dobře, Paule, že v posteli sice někdo spal, ale Moxley byl přitom úplně oblečený ve chvíli, kdy ho zastihla smrt?“

„Ano.“

„Potom ale má ten budík dvojí význam,“ hloubal Mason.

„Proč, prosím tě?“

„Tady máš lupu a podívej se sám.“

Detektiv přikývl.

„Ano,“ souhlasil. „Budík vyšel na fotografii dost jasně, takže se dají zřetelně rozeznat i ručičky. Ukazují čtvrt na čtyři a dvě minuty. Čísla v pravém rohu fotografie, kam policejní fotograf zaznamenal umístění aparátu, expozici a tak dále, říkají, že fotografie byla pořízena ve tři hodiny osmnáct. To znamená, že se budíček rozchází s policejním údajem času jen o pouhou minutu.“

„To je jen jedna stránka‘věci,“ řekl Perry Mason. „Podívej se ještě jednou.“

„Na co narážíš?“

„Když se podíváš pozorně,“ upozornil ho Mason, „uvidíš v horní části budíku ciferníček, kterým se nastavuje buzení.“

„No a co?“

„Vidíme na něm, že byla ručička nastavena na chvíli před druhou.“

„Jasně,“ souhlasil Drake. „Měl přece na dvě hodiny domluvenou schůzku s Rhodou Montaineovou. Chtěl být vzhůru, až přijde.“

„To by mu moc času na oblečení nezbývalo,“ poznamenal Mason. „Podle té ručičky mi připadá, že bylo buzení nastaveno na za pět minut, nebo snad za deset minut dvě.“

„Nezapomínej, že dřív býval jejím mužem. Nejspíš by ho neviděla v pyžamu poprvé.“

„Ještě pořád ti nedochází, o co mi jde,“ řekl Mason a bubnoval přitom prsty o okraj fotografie. „Moxleyho probudil ten telefonát. Nepotřeboval tedy budíka. Byl přece už kompletně oblečený, když začal budík zvonit.“

Paul Drake upřel na Perryho Masona skelný pohled.

„Spousta z tvé argumentace mi nedochází,“ ohradil se. „Proč k čertu nejdeš a nehájíš ji sebeobranou? Nechci na tobě ani v nejmenším, abys zradil důvěru své klientky, ale jestli ti řekla pravdu, tak se ti jistě taky přiznala, že došlo k zápasu a ona že Moxleyho praštila pohrabáčem. Zdá se mi, že by neměl být velký problém přimět porotu, aby uvěřila, že se to stalo právě tak. Že šlo o sebeobranu.“

Perry Mason pomalu zavrtěl hlavou.

„Právě proto je nebezpečné,“ vysvětloval, „stanovit si strategii obhajoby, dokud člověk nezná v úplnosti všechna fakta.“

„Co ti vadí na sebeobraně?“ zajímal se detektiv.

„Za prvé nesmíme zapomínat, že Rhoda dala svému manželovi omamný prostředek,“ odpověděl advokát. „Musíš rozumět psychologii porotců, aby sis dovedl představit, co v tom kterém případu udělají, a vmyslet se do jejich způsobu uvažování není vždycky lehké. Víš, jedna z nepříjemností v tomhle případu je ta lahvička Ipralu. Skutečnost, že manželka Carla Montainea je ošetřovatelka a že mu přitom podala nápoj s omamným prostředkem, vyvolá u americké poroty víc předsudků proti Rhodě než cokoli, na co by se vůbec mohlo přijít v souvislosti s vraždou. A kromě toho, kdyby se hájila sebeobranou, musela by přiznat, že Moxleyho zabila. A je otázka, jestli obžaloba může vůbec dokázat, za zabíjela ona.“

„Mohou dokázat, že v době, kdy zemřel, byla v místnosti,“ upozorňoval Drake. „K zabití muselo určitě dojít někdy kolem druhé hodiny, mezi druhou a dvěma dvaceti, kdy se sousedé rozhodli uvědomit policii. Nemůžeš popřít, že Rhoda Montaineová odešla z domova uprostřed

noci a vydala se za Moxleym do jeho bytu. Fakt, že tam byly její klíče od garáže, je potvrzením faktu, že tam byla i ona. Když odcházela z domova, musela klíče od garáže mít, aby vrata odemkla. A pak nechala klíče u Moxleyho. I když ho nezabila sama, bude porota rozhodně přesvědčená, že tam přinejmenším v době vraždy byla a že tedy musí vědět, kdo to udělal.“

„V tom je právě ten háček,“ řekl Perry Mason pomalu. „Nedal bych totiž ruku do ohně za to, že se náhodou nepokouší někoho krýt.“

„Proč si to myslíš?“

„Fakticky proto, že na klice nejsou žádné otisky prstů,“ vysvětloval Mason.

„Rhoda měla přece rukavice,“ připomněl mu detektiv.

„A co na tom? Jestli měla rukavice, nebyla by zanechala otisky na ničem, nemyslíš?“

„Jistě. A policie taky žádné její otisky nenašla.“

„Dobrá,“ naléhal Mason.

„Ale jestli nezanechala žádné otisky prstů, protože měla rukavice, nemusela se o žádné otisky prstů taky starat.“

„Jak to myslíš?“

„Myslím tím, že jestli má žena rukavice, nezanechá po sobě žádné otisky prstů, ale když nejsou na klice nebo na vražedné zbrani vůbec ničí otisky prstů, znamená to, že někdo vzal hadr a opatrně všechny otisky utřel. A něco takového se dělá jen z jediného důvodu, aby se setřely určité otisky, které by mohly někoho prozradit. Člověk, který má na rukou rukavice, po sobě nezanechává žádné znepokojivé otisky prstů - nic, co by musel utírat.“

Drake se zachmuřeně mračil.

„Tak jsi to tedy myslel, když jsi mi telefonoval,“ řekl.

Perry Mason začal znovu rázovat po kanceláři. Najednou otevřel prudce dveře od vestavěné skříně, vytáhl klobouk, který si narazil podle svého zvyku hluboko do čela, a podíval se významně po Delle Streetové.

„Dohlédněte na tu žádost o soudní příkaz k předvedení,“ řekl. „Už bych ho měl mít připravený k podpisu.“

A když Della s přikývnutím hned odběhla, připomínala svým účelným, tichým a hbitým chováním zdravotní sestru, která připravuje všechno na velkou operaci. Za chvilku byla zpátky a nesla v ruce stránku papíru.

„Tady máte poslední stránku,“ hlásila, „ta už čeká jen na váš podpis.“

Perry Mason pod ni načmáral své jméno.

„Odešlete to,“ řekl. „Až vydá soudce soudní příkaz, dohlédněte, aby byl příkaz úředně doručen. Jdu teď ven.“

„Zdržíš se dlouho?“ zeptal se Paul Drake.

Perry Mason se zlověstně usmál. „Dost dlouho na to, abych si pořádně podal doktora Clauda Millsapa,“ řekl.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Naježená sestra doktora Millsapa se rozhořčeně bránila.

„Tam jít nemůžete. To je soukromá ordinace doktora

Millsapa. Nepřijímá nikoho bez ohlášení. Budete si muset sjednat návštěvu na dobu, kdy se to bude panu doktorovi hodit.“

Perry Mason ji provrtával pohledem.

„Nerad se s ženami peru,“ poznamenal. „Řekl jsem vám už, že jsem obhájce a že jsem přišel za doktorem Millsapem kvůli něčemu, co je pro něho navýsost důležité. Teď půjdete dovnitř a oznámíte doktoru Millsapovi, že s ním chce mluvit Perry Mason o jedné automatické pistoli značky Colt ráže 32, která je zaregistrována na jméno Millsap. Řekněte mu, že čekám přesně půl minuty, než k němu vpadnu.“

Oči zdravotní sestry trochu znejistěly. Chvilku váhala, pak se otočila, aby otevřela dveře do soukromé ordinace doktora Millsapa, nezapomněla je ovšem za sebou hned energicky zabouchnout.

Perry Mason se díval na hodinky.

Přesně po půl minutě si to namířil ke dveřím, otočil klikou a otevřel si.

Doktor Millsap v bílém plášti a s konkávním zrcátkem upevněným koženým páskem k čelu působil striktně profesionálním dojmem. Ordinace páchla antiseptikem. Ve skleněných skříňkách se leskly chirurgické přístroje. Otevřené dveře poskytovaly pohled na řadu knihoven a z druhé strany zase dávaly nahlédnout do vykachlíčkovaného operačního sálu.

Sestra měla ruku na rameni doktora Millsapa a nakláněla se k němu s vyjeveným pohledem. Jakmile ale uslyšela otvírat dveře, bleskurychle se otočila s vyděšenou tváří.

Obličej doktora Millsapa byl nezdravě sinalý.

Perry Mason za sebou mlčky, ale rozhodně zaklapl dveře.

„Čas mě, bohužel, tlačí,“ řekl pomalu. „Nechtěl jsem se proto zdržovat nějakými předběžnými formalitami a taky jsem vám nechtěl dopřát čas, abyste si na mě vymyslel hromadu lží a já bych potom ztratil ještě víc času dokazováním, že jde o lži.“

Doktor Millsap se napřímil.

„Nemám tušení, kdo jste,“ řekl. „A už vůbec nechápu, z jakého důvodu jste sem tak neoprávněně vtrhl. Buď vypadnete sám, nebo zavolám policii, aby vás vykázala.“

Perry Mason stál s nohama široce rozkročenýma, bradu bojovně vystrčenou a v neuhýbavých očích studený pohled. Vypadal jako vytesaný z velkého kusu kamene - neústupný, studený a rozhodný.

„Až se policie dovoláte, pane doktore,“ řekl, „nezapomeňte jim vysvětlit, proč jste vystavil v únoru 1929 falešný úmrtní list na jméno Gregory Lorton. Můžete jim taky vysvětlit, jak to, že jste dal Rhodě Montaineové automatickou pistoli ráže 32 s pokynem, aby zastřelila Gregoryho Moxleyho.“

Doktor Millsap si olízl vyschlé rty a podíval se zoufale na sestru.

„Běžte si po svých, Mabel,“ vyzval ji.

Chvíli váhala, ale potom prošla dveřmi kolem Perryho Masona a provrtávala ho přitom nenávistnými pohledy.

„Dohlédněte, ať nás nikdo neruší,“ požádal ji Mason.

Bouchnutí dveří do přední místnosti mu bylo odpovědí.

Mason se zahleděl doktoru Millsapovi do očí.

„Kdo jste?“ zajímal se doktor Millsap.

„Jsem advokát Rhody Montaineové.“

Z výrazu doktora Millsapa bylo patrné, že si na chvíli oddechl.

„To ona vás sem poslala?“

„Ne.“

„Kde je teď?“

„Je zatčená pro vraždu,“ řekl pomalu Perry Mason.

„A jak to, že jste přišel za mnou?“

‚?Protože jsem se chtěl dozvědět, jak to bylo s tím úmrtním listem a s tou zbraní.“

„Posaďte se, prosím,“ vyzval ho doktor Millsap a sám klesl při těch slovech na židli, jako by mu kolena vypovídala službu. „Počkejte, říkáte, že se ten člověk jmenoval Lorton...“ pronesl. „Mám samozřejmě spoustu pacientů a nemůžu si jen tak z ničeho nic vzpomenout na podrobnosti spojené s každým z nich. Snad bych to našel ve svých záznamech. Říkáte, že to bylo v roce 1929?... Kdybyste mi mohl připomenout nějaké zvláštní okolnosti...“

Masonův obličej zrudl zlostí.

„Nechtě si tyhle žvásty!“ zlobil se. „Jste prý přítel Rhody Montaineové, pokud jste ovšem jen pouhý přítel. Věděl jste, že se provdala za Gregoryho Lortona, který ale později zmizel. Z jakéhosi důvodu nepožádala o rozvod. Dvacátého února 1929 přijala nemocnice Sunnyside pacienta se zápalem plic a zapsala ho pod jménem Gregory Lorton. Vy jste byl jeho ošetřujícím lékařem. Třiadvacátého února pacient zemřel a vy jste podepsal jeho úmrtní list.“

Doktor Millsap si znovu olízl rty. V očích měl sklíčený a vyděšený pohled.

Perry Mason natáhl prudce levou paži a pak ji frajersky ohnul v lokti a mrkl na ciferník svých náramkových hodinek.

„Máte deset vteřin na to, abyste spustil,“ řekl.

Doktor Millsap se zhluboka nadechl. Z úst se mu náhle řinul proud rychlých, vyděšených slov jako z vodovodního kohoutku.

„Vy nic nechápete, jinak byste se na to nedíval tak, jak se díváte. Jste Rhodin právník, ale já jsem její nejlepší přítel. Miluj u ji. Záleží mi na ní víc než na čemkoli jiném na světě. Miluju ji od prvního momentu, kdy jsem ji poznal.“

„Proč jste podepsal ten úmrtní list?“

„Aby si mohla vybrat životní pojistku.“

„A jaký byl s tou životní pojistkou zádrhel?“

„Nemohli jsme prokázat, že Gregory Lorton zemřel, i když se povídalo, že se zabil při letecké katastrofě. Podle seznamů cestovní společnosti si letenku na to havarované letadlo opravdu zakoupil, ale nedalo se s nezvratnou jistotou prokázat, že v letadle skutečně byl. Kromě těla jednoho muže se žádné jiné tělo nenašlo. A to té pojišťovně, která uzavřela životní pojistku, nestačilo. Rhoda se od nějakých právníků dozvěděla, že bude muset čekat sedm let, než se bude moci obrátit na soud s návrhem na úřední prohlášení svého muže za mrtvého. Nechtěla zůstat dál jeho ženou, jenže kdyby byla dosáhla rozvodu, byla by tím zároveň přiznala, že Gregory Lorton žije. Nevěděla, co si má počít. Považovala se za vdovu a nepochybovala ani na okamžik, že je Gregory mrtev.

Ale potom jsem dostal nápad. Spousta pacientů žádala o charitativní péči v naší nemocnici. Mnoho z nich jsme přijmout nemohli, i když měli smrt na jazyku. Do nemocnice se snažil dostat taky jeden člověk, který celkem odpovídal postavou a věkem Gregorymu Lortonovi. Zjistil jsem, že má zápal plic, a poznal jsem, že je to případ, který takřka bezpečně skončí smrtí. Řekl jsem mu, že když bude souhlasit, aby se zapsal pod jménem Gregory Lorton, a když odpoví patřičným způsobem, až se ho budou ptát na jméno a adresu otce a matky, mohu ho do nemocnice přijmout, protože jeden Gregory Lorton nevyčerpal dosud svůj osobní účet v účetních knihách nemocnice.

Souhlasil. Odpověděl na všechny otázky tak, že se jeho záznamy v nemocnici shodují přesně s údaji na žádosti o povolení k sňatku s Rhodou. Udělali jsme pro něho, co bylo v našich silách. To mohu odpřisáhnout. Nepokoušel jsem se uspíšit jeho konec, naopak jsem se snažil, seč jsem mohl, zachránit mu život, protože mi bylo jasné, že i když zůstane naživu, mohu postupovat stejně s jiným nešťastníkem, až nakonec jeden přece jen zemře. Ale tenhle

muž přes veškerou moji péči zemřel. Vystavil jsem úmrtní list a Rhodě se potom podařilo, že se její právník o několik týdnů později jakoby náhodou dozvěděl o Gregoryho smrti písemným dotazem na Matričním statistickém úřadu. Její advokát jednal v dobré víře. Přednesl celou záležitost pojišťovně a ta pojistku vyplatila.“

„Kolik ta pojistka dělala?“

„Moc ne, jinak by nám to nebylo tak lehce prošlo. Všehovšudy myslím asi patnáct set dolarů.“

„Byla to pojistka, kterou Lorton uzavřel ve prospěch své ženy?“

„Ano. Přesvědčil Rhodu, že mají oba uzavřít pojistku ve prospěch toho druhého. Namluvil jí, že chce smluvit pojistku na padesát tisíc dolarů v její prospěch, ale kvůli nějakému zádrheli že pojišťovna prozatím uzavře pojistku v Rhodin prospěch jen na patnáct set dolarů, než přezkoumá všechny okolnosti. Přiměl Rhodu, aby ona sama uzavřela pojistku v jeho prospěch na deset tisíc. Bezpochyby by ji byl zabil a vybral si pojistku, kdyby se nebyl mohl dostat k jejím penězům jinak a vzít s nimi roha.“

„Na placení pojistného se určitě vykašlal, sotva Rhodu opustil?“ hádal Perry Mason.

„Samozřejmě,“ souhlasil doktor Millsap. „Ta pojistka na tisíc pět set byla jen zástěrka. Asi ji úplně pustil z hlavy. Než upláchl, zaplatil pojistné jen jednou. Dál si to pojistné platila Rhoda sama. K leteckému neštěstí došlo několik měsíců po zaplacení prvního pojistného. Úmrtní list jsem pak vystavil do roka. Kdyby to byla Rhoda vzala od začátku za správný konec, myslím, že by na základě leteckého neštěstí nebyla měla s vyplacením pojistky sebemenší potíže. Ale narazila v pojišťovně bohužel na nějakého byrokrata, který se jí snažil zkomplikovat situaci.“

„A co se stalo pak?“

„Potom Rhoda musela čekat a dostala pojistku až na základě toho úmrtního listu.“

„Znáte se s Rhodou už delší dobu?“

„Ano.“

„Pokoušel jste se vzít si ji za ženu?“

Doktor Millsap zrudl v obličeji.

„Je tohle všechno nutné?“ zeptal se.

„Ano,“ ujistil ho Mason.

„Ano, pokoušel,“ přiznal doktor Millsap vzdorovitým hlasem. „Požádal jsem ji, aby si mě vzala.“

„A proč si vás nevzala?“

„Přísahala, že se už nikdy nevdá. Ztratila prý k mužům důvěru. Byla prostá, nezkušená holčina, když ji Gregory Lorton falešně nalákal na manželský obřad a jeho proradnost zdusila její citový život. Obětovala se pro nemocné, které ošetřovala, a na lásku jí už nezbývalo místo.“

„A pak si zčistajasna vzala toho milionářského synka?“ podivil se Perry Mason.

„Nelíbí se mi způsob, jak to prezentujete.“

„Co se vám na tom nelíbí a proč?“

„To, že o jejím muži mluvíte jako o milionářském synkovi.“

„A copak není?“

„Jistěže je, ale to není důvod, proč si ho Rhoda brala.“

„Jak to víte?“

„Protože ji znám a znám její motivy.“

„Tak proč si ho vzala?“

„Propadla neukojenému mateřskému komplexu. Toužila po někom, koho by mohla opatrovat. A přesně téhle představě vyhovoval ten slabošský synáček bohatých rodičů, mladíček, který už začínal ztrácet svoji osobnost. Vzhlížel k Rhodě jako žáček k učitelce, jako dítě k mamince. On se domníval, že je to láska, a ona se v sobě nevyznala. Uvědomovala si

jen, že si najednou strašně přeje mít někoho, koho by k sobě mohla pevně přivinout a pečovat o něj.“

„Vy jste samozřejmě s tím sňatkem nesouhlasil?“

Doktor Millsap měl tvář bílou jako křída.

„Samozřejmě, že ne,“ pronesl chraplavým, usouzeným hlasem.

„Proč?“

„Protože ji miluju.“

„Nemyslíte tedy, že s ním bude šťastná?“

Doktor Millsap zavrtěl hlavou.

„Nemůže být šťastná,“ řekl. „Obelhává sama sebe. Nedovede rozebrat v psychologickém významu své city. Ve skutečnosti touží po muži, kterého by si mohla vážit a milovat ho. Vlastní dítě by jí poskytlo přirozený ventil pro její mateřské city. Jenže ona potlačovala řadu let své přirozené sexuální pocity, až přerostly do neukojeného mateřského komplexu, a to nepotlačitelnou touhou připoutat k sobě nějakého slabocha a budižkničemu, kterého by se pokusila chránit před světem a postupně vypiplat tak, aby se mohl znovu začlenit do normálního života.“

„A upozornil jste ji na to?“

„Snažil jsem se.“

„A měl jste se svou argumentací nějaký úspěch?“

„Ne.“

„Co na to říkala?“

„Že pro ni nemohu být nikdy ničím jiným než přítelem a že ze mne mluví jen žárlivost.“

„A co jste udělal?“

Doktor Millsap se zhluboka nadechl.

„Nerad tyhle věci probírám s někým, koho vůbec neznám,“ řekl.

„Nezáleží na tom, co rád nebo nerad,“ odsekl mu Perry Mason, aniž přitom spustil oči z jeho obličeje, „jen se do toho pusťte, koukejte všechno vyklopit a ať to odsýpá.“

„Rhoda pro mě znamená víc než můj vlastní život,“ pronesl doktor Millsap pomalu a s očividnou nechutí. „Nepřeju si nic víc, než aby byla šťastná. Miluju ji horoucí láskou, ve které není ani zrnko sobectví. Nehodlám se jí plést se svými city do jejího štěstí. I když to nejbáječnější, co by mě mohlo potkat, by bylo, kdyby si připadala šťastnější se mnou než s někým jiným. Jestli ale naopak může být šťastnější s někým jiným než se mnou, budu rád, když bude mít toho druhého, protože mi nejvíc ze všeho leží na srdci její štěstí.“

„A tak jste vyklidil pole?“ zajímal se Mason.

„Ano, vyklidil jsem pole.“

„A co se stalo pak?“

„Vzala si Carla Montainea.“

„Narušilo to vaše přátelství s Rhodou?“

„Ani za mák.“

„A pak se objevil Lorton?“

„Ano, Lorton nebo Moxley nebo jak mu chcete říkat.“

„A o co mu šlo?“

„O peníze.“

„Jak to?“

„Někdo mu totiž vyhrožoval, že ho pošle do basy za nějaký podvod, který spáchal.“

„Máte tušení, o jaký podvod šlo?“

„Ne.“

„Máte tušení, kdo byla ta osoba, která mu hrozila, že ho pošle do basy?“

„Ne.“

„Víte, kolik peněz Moxley chtěl?“

„Dva tisíce dolarů hned a deset tisíc později.“

„A ty požadoval od Rhody?“

„Ano.“

„A co udělala?“

„Chudák malá nevěděla, co si počít.“

„Proč ne?“

„Právě se vdala. Přirozeně emoce, které po léta potlačovala, se začínaly pomalu hlásit o svá práva. Byla přesvědčena, že svého muže miluje. Byla přesvědčena, že se k němu přimkla celým svým životem. A pak se tu najednou objeví ta hnusná sketa. Požadoval peníze. Jenže ona neměla žádné peníze, které by mu mohla dát. Strašil ji, že když pro něho peníze nesežene, nechá ji posadit za mříže za podvod proti pojišťovně a taky za bigamii. Rhoda věděla, že než se k takovému kroku Moxley odhodlá, obrátí se ještě přímo na Carla Montainea, aby se pokusil vyrazit peníze přímo z něho. Montaine měl hrůzu z toho, aby se jeho jméno nehanobilo v novinách a Moxley byl liška podšitá. Věděl dobře, jaký má Montaine absurdní komplex, pokud jde o rodinnou pověst, a věděl také, jak snobsky pohlíží na svět Carlův otec.“

„A co se stalo?“

„Rhoda se Moxleymu postavila a prohlásila, že když nezmizí, nechá ona zavřít jeho za zpronevěru svých peněz.“

„To jste jí poradil vy?“

„Ano.“

„A dal jste jí zbraň, aby Moxleyho ve vhodnou chvíli zabila?“

Doktor Millsap důrazně vrtěl hlavou.

„Dal jsem jí tu zbraň,“ řekl, „protože jsem chtěl, aby měla něco na svoji obranu, kdyby potřebovala. Věděl jsem, že ten chlap Lorton či Moxley nemá sebemenší skrupule. Věděl jsem, že by lhal, kradl nebo i zabíjel, jen aby dosáhl svého. Věděl jsem, že v něčem lítá a potřebuje peníze. Bál jsem se pustit Rhodu na schůzku s ním samotnou, ale Moxley si vymínil, že s ní nesmí nikdo přijít.“

„A tak jste jí dal zbraň?“

„Ano.“

„Věděl jste, že půjde za Moxleym?“

„Ovšem.“

„Věděl jste, že za ním měla jít minulou noc?“

Doktor Millsap uhnul stísněně pohledem a zavrtěl se na židli.

„Tak věděl, nebo nevěděl?“ naléhal Mason.

„Nevěděl,“ hlesl Millsap.

Mason si pohrdavě odfrkl.

„Jestli nedokážete lhát líp na svědecké lavici,“ prohlásil beze vší jízlivosti, „tak nebudete jako svědek Rhodě moc platný.“

„Na svědecké lavici?“ zabědoval zničeně Millsap.

Mason přikývl.

„Propánaboha, já na svědeckou lavici jít nemůžu! Myslíte svědčit pro Rhodu?“

„Ne, okresní státní návladní vás povolá jako svědka proti Rhodě. Pokusí se vzbudit proti Rhodě co možná největší averzi. Vyrukuje s motivem k vraždě, kterým podle něho bude pokus Rhody zamlčet podvod, kterého se dopustila vůči pojišťovně.Vytasí se proto proti ní také s oním falešným úmrtním listem a poukáže na to, že jste se přitom vy dva spikli, abyste podvedli pojišťovnu. Víte dobře, co to pro vás bude znamenat.“

Doktoru Millsapovi pomalu poklesla brada.

Perry Mason z něho nespouštěl oči.

„Vy jste věděl, že Rhoda půjde za Gregorym Moxleym minulou noc ve dvě hodiny, pane doktore?“

Doktor Millsap jako by zvadl.

„Ano, věděl," přiznal.

Perry Mason pomalu přikývl. „Tak je to lepší," poznamenal. „A teď mi povězte, pane doktore, kde jste byl dnes ve dvě hodiny v noci."

„Samozřejmě jsem spal."

Perry Mason se zeptal bezbarvým hlasem: „Můžete to dokázat?"

„Můžu to dokázat asi tak jako každý jiný normální smrtelník. Šel jsem do postele a spal jsem až do rána. Člověk si obvykle nebere nikoho s sebou do postele, aby měl alibi. Myslím, že za daných okolností by mohlo mé tvrzení postačit."

„To by sice mohlo, pane doktore," pronesl Mason s pomalým důrazem, „kdyby nebylo toho, že okresní státní návladní bude kromě vás vyslýchat i vašeho japonského sluhu, jak to bylo s tím telefonátem ve dvě hodiny v noci, a kdyby váš japonský sluha netvrdil, že..."

Doktor Millsap se tvářil tak zbědované, že se Perry Mason odmlčel uprostřed věty.

„Tak co vy na to?" zeptal se jen.

„Bože můj!" vyhrkl Millsap. „Jak se jen okresní státní návladní dověděl o tom telefonátu? Nepřipadalo mi vůbec možné, že by se ten telefonát vůbec nějak promítl do celé téhle záležitosti. Můj sluha mi řekl, že telefonoval nějaký muž, zřejmě opilý, a že volal z veřejné telefonní stanice."

„Jak věděl, že byl ten muž opilý?"

„To nevím. Nejspíš mluvil jako opilec. Vím jen, co mi zhruba řekl, když jsem se vrátil... Totiž..."

„Co abyste konečně kápl božskou," navrhl právník. Z doktorových úst se slova jen řinula.

„Ve skutečnosti jsem tam byl. Nebylo to ve dvě, ale později. Probudil jsem se a nemohl jsem spát. Věděl jsem, že Rhoda se už určitě vypravila na schůzku s Moxleym. Koukal jsem pořád na hodinky. Měl jsem plnou hlavu starostí, jestli je Rhoda v pořádku. A tak jsem vstal, oblékl se a zajel jsem na Norwalk Avenue. Rhoda měla auto zaparkované ve vedlejší ulici. Podíval jsem se nahoru k Moxleyho bytu, jenže tam byla ve všech oknech tma. Zazvonil jsem na zvonek k jeho bytu, ale nikdo se neozval, a tak jsem zvonil a zvonil několik minut.

Když nikdo neodpovídal, dostal jsem strach. Kdyby tam nebylo stálo Rhodino auto, byl bych si myslel, že Moxley spí. Rozhodl jsem se, že se vydám na výzvědy na druhou stranu domu a zjistím, jestli bych se někudy nedostal dovnitř. Ale nechtěl jsem nechávat své auto před vchodem do domu, a tak jsem objel blok, a když jsem tam někde s autem zastavil, vydal jsem se poměrně pomalým krokem zadní uličkou. A v tu chvíli jsem uviděl, že se u Moxleyho v bytě svítí. Usoudil jsem, že ho mé zvonění asi probudilo, a tak jsem zabočil do vedlejší ulice, že tudy projdu k hlavnímu vchodu a znovu zazvoním, ale vtom jsem si všiml, že je Rhodino auto už pryč,"

„Když jste zvonil na zvonek," řekl Mason, „stál jste asi pod tím malým přístřeškem poblíž ulice."

„Ano."

„Slyšel jste, jak zvonek v horním bytě zvoní?"

„Ne, neslyšel."

„A slyšel jste zvuky nějakého zápasu?"

„Ne, neslyšel jsem vůbec nic."

Perry Mason se zamyšleně mračil.

„Něco vám teď povím, ale nechtěl bych, abyste mě citoval," řekl.

„O co jde?" zajímal se doktor Millsap.

„Nevypadáte dobře," řekl Perry Mason.

„Propánajána, jak si myslíte, že bych měl vypadat," opáčil Millsap. „Tahle záležitost mě trápí už bůhvíkolik dní od chvilky, kdy mi Rhoda řekla, že Lorton žije a že je tady ve městě. Nespím, nejím. Nedokážu se soustředit. Nedokážu se starat o svoji praxi. Nedokážu..."

„Říkám přece, že nevypadáte dobře," přerušil ho Perry Mason.

„Jasně, že nevypadám dobře, taky se necítím dobře. Div se z toho nezblázním!"

„Co byste doporučil svému pacientovi, kdyby k vám přišel v takovém duševním stavu, v jakém jste vy teď - a kdyby nevypadal dobře?"

„Co tím myslíte?"

„Nedoporučil byste mu třeba dlouhou mořskou plavbu?"

„Rozhodně bych mu doporučil změnu vzduchu. Nechtěl bych..."

Millsap se najednou zarazil a s pokleslou čelistí se uprostřed vety odmlčel.

„Jak jsem poznamenal," řekl Perry Mason, když vstával. „Nerad bych, abyste mě v té věci citoval, a taky nejsem lékař. Aby to vypadalo naprosto věrohodně, mohl byste se obrátit na některého svého kolegu lékaře. Nemusíte mu povídat, co vás trápí, ale můžete mu vysvětlit, že jste k smrti ustaraný. Dokonce mu můžete i sám navrhnout, co by řekl cestě po moři."

„Vy si myslíte, že mám vypadnout někam, kde nebudu k dostižení?" zeptal se doktor Millsap pomalu. „Nebyl by to ode mne útěk a nenechal bych Rhodu ve štychu, aby se tím vším prokousala sama?"

„Pokud jde o Rhodu, té vaše přítomnost tady víc uškodí, než prospěje," ujistil ho Mason. „Můj návrh nemá ale nic společného s Rhodou. Mám starost jen o vaše zdraví. Nevypadáte dobře. Pod očima máte kruhy a jste jako na jehlách. Navštivte rozhodně nějakého spolehlivého lékaře, ať vám řekne svoji diagnózu. Tady máte zatím moji vizitku. Když budete mít nějaké novinky, hned mi zavolejte."

Mason položil svoji oficiální vizitku na doktorův stůl.

Millsap vyskočil ze židle, popadl Masona za ruku a začal mu s ní nadšeně potřásat.

„Díky, pane advokáte. Na něco takového bych nikdy nepřišel. Je to vynikající nápad. Nejlepší ze všech."

Mason začal něco odpovídat, ale odmlčel se, když se z přední kanceláře ozvaly jakési přidušené, zmatené zvuky. Oba muži slyšeli protestující hlas Millsapovy zdravotní sestry.

Perry Mason otevřel energicky dveře dokořán.

Dva detektivové z oddělení vražd, kteří zatkli na letišti Rhodu Montaineovou, civěli udiveně na právníka nevěřícím pohledem, který potom stočili k doktoru Millsapovi.

„Vy tedy rozhodně neztrácíte čas," prohodil jeden z detektivů k Masonovi.

Perry Mason se otočil rychle k doktoru Millsapovi.

„Díky, pane doktore, za vaši diagnózu," řekl. „Kdybyste někdy potřeboval právníka, tak se na mě směle obraťte. Vidím, že tihle dva pánové s vámi teď chtějí mluvit. Pro vaši informaci jde o detektivy z oddělení vražd. Už vás nebudu dále okrádat o čas. Jako obhájce vám chci jen tak mimochodem sdělit, že nemusíte odpovídat na žádné otázky, na které nechcete a..."

„To by stačilo," obořil se na něho jeden z detektivů a bojovně proti němu vykročil.

Perry Mason s vypjatou hrudí a vystrčenou bradou zůstal stát na místě jako přikovaný a pohrdavě si měřil detektiva pohledem tvrdým jako skála.

„A kdybyste náhodou potřeboval obhájce," pokračoval Perry Mason, „máte mé telefonní číslo na té vizitce na stole. Nevím, co vám tihle pánové chtějí, ale kdybych byl na vašem místě, na žádné otázky bych neodpovídal."

Pak Mason prošel kolem detektivů bez jediného ohlédnutí. Ti na něho chvíli nasupeně zírali a potom vešli do soukromé ordinace a zabouchli za sebou dveře.

Vpředu v čekárně si sestra doktora Millsapa položila hlavu na ohnutý loket a vzlykala na stole. Perry Mason si ji několik vteřin zamyšleně prohlížel a se zakaboněným čelem se dohadoval, o co jde. Potom vyklouzl hlavními dveřmi a tiše je za sebou zavřel.

KAPITOLA DESÁTÁ

Oknem Masonovy kanceláře zářilo ranní slunce. Zazvonil telefon. Na mléčném sklu dveří do chodby se objevila dlouhá hubená silueta, pak se otočila klika a dovnitř si to přiklátil Paul Drake, právě když Della Streetová přepínala hbitými prsty kolíky na telefonní ústředně.

Perry Mason otevřel dveře do zadní kanceláře. „To je pro vás, šéfe," řekla Della Streetová a ukázala na telefon.

Mason se na detektiva zaculil. „Zjistěte, jestli to je něco důležitého, Dello," řekl jí.

Paul Drake k němu natáhl ruku s řadou novin.

„Víš, co se stalo?" zeptal se.

Mason neodpověděl a zvedl jen tázavě obočí.

Drake rozhodil ruce v naprosto beznadějném gestu a posteskl si: „Vyžvanila, co věděla."

Právník s nohama doširoka rozkročenýma pohlížel nehnutě na detektiva. Potom se pomalu usmál.

Della Streetová praštila se sluchátkem na vidlici a podívala se na Perryho Masona s obličejem bledým vzteky.

„A jakýpak problém máte vy, děvče?" zeptal se Mason.

„Nějaký chytrák z policejního ředitelství vám chtěl sdělit - a to hlasem, který přímo překypoval triumfem - že vaše klientka Rhoda Montaineová právě všechno vyklopila a udělala výpověď v kanceláři okresního státního návladního a že ji můžete kdykoli navštívit. Povídal, že nebudete potřebovat soudní příkaz k předvedení. Je prý obviněná z vraždy prvního stupně a vězeňská správa vám velice ochotně umožní, abyste ji navštívil, kdykoli budete chtít - a na to , velice' přitom kladl s hnusným sarkasmem patřičný důraz."

Perry Mason na ni shlížel dolů s neměnným výrazem v tváři, v níž se mu nepohnul ani jediný sval.

„Proč jste mi ho nedala k telefonu?" zeptal se.

„Protože vás chtěl jen naštvat," odpověděla.

Mason ji pomalu pokáral: „Až bude příště mít někdo něco takového v úmyslu, rád si s ním promluvím. Pamatujte si, Dello, že to unesu a dovedu si poradit sám."

Potom se otočil k Paulu Drakeovi.

„Pojď ke mně, Paule," vyzval ho.

Oba muži vstoupili do zadní Masonovy kanceláře a zavřeli za sebou dveře. Paul Drake hodil před Masona noviny.

„Jsou tam nějaké podrobnosti?" zeptal se Perry Mason.

„Spousta podrobností, nepřinášejí sice ještě podepsanou výpověď, ale noviny zřejmě nedostaly povolení cokoli uveřejnit, dokud Rhoda výpověď nepodepsala."

„A co jim pověděla?"

„Pověděla jim, že se ji Moxley pokoušel vydírat. Že trval na tom, aby za ním přišla ve dvě hodiny v noci, že vstala, dokud její muž spal, a odešla z domu na schůzku s Moxleym.

Několik minut prý zvonila na zvonek, ale protože se nemohla dostat dovnitř, otočila se, nastoupila do auta a vrátila se domů."

„Mluvilo se o tom, jakým způsobem na zvonek zvonila?"

„Ano. Stiskla prý prstem knoflík a držela ho tak pokaždé několik vteřin, protože si myslela, že Moxley třeba spí."

„A pak jí nejspíš vmetli do tváře tu záležitost s klíčem od garáže a chtěli, aby vysvětlila, jak se klíč dostal k Moxleymu do bytu, když se jí nepodařilo, aby jí Moxley dveře otevřel."

„Kápl jsi na to úplně přesně," přitakal Drake. „Odpověděla, že tam byla už předtím odpoledne a že jí tam ty klíče vypadly v tu dobu. Zjistila to prý až dlouho potom."

Mason se zatrpkle usmál bez sebemenší stopy veselí. Byl to úšklebek člověka, který si kousl do citronu.

„A to Carl Montaine celou tu dobu tvrdí, že vrata garáže zamkl, když tam zajel svým autem, a že Rhoda své klíče musela mít, aby si garáž otevřela. Sama mu tvrdila, že si nechala v autě kabelku a že když si pro ni šla těsně před spaním, vrata odemykala."

„Ale co," uklidňoval Masona Drake, „někdo v porotě jí jistě uvěří."

„To sotva, až se kancelář okresního státního návladního vytasí se všemi fakty," řekl pomalu Perry Mason. „Rozuměj, podařilo se jim nastražit na ni past, aby se přiznala k takovým věcem, které jí co nejvíc uškodí."

„Nerozumím, jak to myslíš," řekl Drake a nespouštěl přitom z Masona své vypoulené oči. „Copak ti to nedochází? Mohla s úspěchem uplatnit jedině sebeobranu," zdůraznil Mason. „Pak by tu stálo na jedné straně jen její tvrzení a na druhé mrtvý, který už nepromluví. Kancelář okresního státního návladního by nebyla měla sebemenší šanci popřít její popis událostí. Kdyby s tím byla vyrukovala ve správnou chvíli a správným způsobem, byla by téměř jistě získala sympatie poroty, která by jí byla uvěřila.

Podle zpráv v novinách lidé z vedlejšího domu slyšeli, jak zvonek zvoní právě ve chvíli, kdy někdo Moxleyho zabíjel. Rhoda na to nezapomněla a usoudila, že se jí tu nabízí možnost prohlásit, že na zvonek zvonila ona. Na první pohled jí to skýtalo snadný únik. Kdyby přesvědčivě dokázala, že stála venku pod přístřeškem a vyzváněla na ten zvonek, měla by neprůstřelné alibi. Byla to léčka, a ona se na ni rovnou nechala nachytat.

Okresní státní návladní teď proti ní vytáhne tři trumfy. Může za prvé dokázat z časového srovnání, že to nemohla být ona. Za druhé může podle klíčů, které se v místnosti našly, dokázat, že s Moxleym v té místnosti musela být, a to poté, kdy odemkla dveře od garáže. A ten třetí, nejnebezpečnější trumf je, že policie odhalí skutečného člověka, který zvonil u dveří, a že ho povolá za svědka, aby vyvrátil Rhodinu výpověď.

Mezitím se ale pro Rhodu uzavře úniková cesta hájit se sebeobranou a ona bude buď muset nezvratné prokázat, že tam vůbec nebyla, nebo ji nachytají na takovou spoustu nepravd, že jí vraždu prvního stupně nikdo neodpáře."

Drake pomalu přikyvoval.

„Tenhle pohled na věc mě nenapadl," přiznal, „ale vidím, že to má svoji logiku."

Della Streetová otočila klikou a pootevřela dveře jen natolik, aby jimi sama proklouzla do soukromé kanceláře Perryho Masona.

„Je tam otec," vyhrkla.

„Kdo?" podivil se Perry Mason.

„C. Phillip Montaine z Chicaga."

„Jak vypadá, Dello?"

„Víte, v takových lidech, jako je on, je těžké se vyznat. Je mu něco přes šedesát, ale oči nemá ještě vůbec zastřené. Jsou jasné jako oči ptáka. Má krátce přistřižený bílý knírek, tenké rovné rty a neproniknutelný obličej. V dobře střiženém obleku vypadá distingovaně a je vidět, že se vyzná v tlačenici."

Mason se podíval z Delly Streetové na Paula Drakea a pak pomalu řekl: „Musím najít správný přístup, jak s tímhle člověkem jednat. Je v mnoha směrech klíčovou figurou v celé situaci. To on drží ruku na měšci a já ho chci přitlačit ke zdi, aby zaplatil za Rhodinu obhajobu. Mám o něm jinou představu, než jak jste mi ho vylíčila vy, Dello. Představoval jsem si ho jako sobeckého náfuku, který je zvyklý mávat před lidmi svým finančním postavením, a tak je ovládat. Představoval jsem si, že ho navztekám a trochu i zastraším, když mu namluvím, že musí dát Rhodě šanci, jestli nechce, aby se jméno Montaineových, na které je tak háklivý, stalo terčem posměchu tisku."

Mason se zamyšlené díval na mlčící Dellu Streetovou.

„No tak, řeknete přece něco," vyzval ji.

Zavrtěla s úsměvem hlavou.

„Tak spusťte," naléhal právník. „Vy přece dovedete dobře odhadnout charakter. Rád bych, abyste mi řekla na rovinu, jakým dojmem na vás ten člověk působí."

„Touhle metodou s ním nic nepořídíte, šéfe," odpověděla.

„Proč?"

„Protože je to vyrovnaný a inteligentní člověk," odpověděla mu, aniž uhnula očima. „Jedná naprosto promyšleně podle nějakého vlastního plánu. Nemám tušení, co chce, ale vsadím se, že má přesně vykoumané, jak s vámi bude jednat, stejně jako jste si vy vykoumal, jak budete jednat s ním."

Masonovi se v očích zablesklo.

„Fajn," opáčil. „Poradím si s ním tedy stejným způsobem."

Otočil se k Paulu Drakeovi.

„Odejdi, Paule, raději přední kanceláří, aby sis ho mohl omrknout. Třeba ho budeme později muset sledovat, a tak bych byl rád, abys věděl, jak vypadá."

Drake přikývl. Zaculil se a svým úsměvem jen zdůraznil komickou směšnost svého obličeje. Odklátil se ke dveřím, a když je otevřel, zastavil se ještě na chvilku v otevřeném vchodu.

„Děkuji vám mockrát za vaši radu, pane advokáte," řekl. „Kdybych měl ještě další potíže, dám vám vědět."

Pak dveře zavřel.

Mason se otočil k Delle Streetové.

„Dello," řekl. „Budu s tím člověkem možná muset jednat beze všech okolků. Nejspíš se pokusí oblafnout mě spoustou řečiček o tom, jaký má vliv. Chci si to s ním bez dlouhých cirátů vyříkat a..."

Dveře od přední kanceláře se otevřely. Paul Drake začal překotně blekotat: „Ještě na jednu věc jsem se vás zapomněl zeptat, pane advokáte. Jistě mi to prominete."

Prošel dveřmi, a když je za sebou zavřel, natahoval své dlouhé nohy tak energicky, že urazil vzdálenost k Masonovu psacímu stolu čtyřmi rychlými kroky.

„Hádej, kdy si to tenhle ptáček přihasil sem do města?" vyhrkl rychle.

„Myslíš otce?" zeptal se Mason s určitým údivem v očích.

„Ano."

„Nejspíš když si přečetl o té vraždě," soudil Mason. „Jeho syn mi řekl, že otec vyřizuje nějakou velice důležitou finanční transakci a..."

„Jestli je ten člověk v tvé přední kanceláři opravdu C. Phillip Montaine," přerušil ho Paul Drake, „pak sem přijel před Moxleyho vraždou, ne až po ní."

Mason našpulil s tichým hvízdnutím rty.

Drake se naklonil přes právníkův psací stůl se slovy: „Pamatuješ, že když jsem viděl odcházet z tvé kanceláře Rhodu Montaineovou, všiml jsem si, že ji někdo sleduje, a chvilku jsem za nimi šel?"

„Snad nechceš říct, že tím andělem byl on?" podivil se Mason.

„Ne, tím andělem nebyl, ale seděl v autě zaparkovaném těsně u chodníku. Těm jeho očím toho rozhodně moc neuteče. Viděl Rhodu Montaineovou, viděl člověka, který ji sledoval, a viděl i mě. Nevím ovšem, jestli si to dal nebo nedal do souvislosti."

„Nepleteš se, Paule?"

„Ani náhodou."

„Ale jeho syn mi tvrdil, že je otec v Chicagu."

„Pak mohl lhát buďto syn, nebo mohl lhát otec."

„Nejspíš lže starý pán," usoudil Mason. „Syn nelže. Kdyby byl Carl věděl, že je jeho otec tady ve městě, byl by ho sem přivedl hned napoprvé, aby měl morální oporu. Takoví lidé jako

Carl potřebují, aby za nimi někdo v jejich hře stál. Spoléhal na otce celý život. Třeba sem starý pán přijel a nedal synovi vědět, že tu je.“

„Co by to mělo za smysl?“ protestoval Drake.

„Nevím, ale třeba se mi podaří přijít tomu na kloub. Viděl tě, Paule?“

„To víš, že mě viděl. A navíc si myslím, že si mě pamatuje. Nasadil jsem ale kamennou tvář, takže nemá ani potuchu, že jsem ho já sám poznal. Považuje mě za pouhého klienta. Už mizím. Chtěl jsem jen, abys věděl, jaká je skutečnost, než se s ním sejdeš.“

Mason pomalu pronesl: „Je tu ještě jedno vysvětlení, Paule. Co když ten chlápek vůbec není Montaine?“

Detektiv pomalu přikývl.

„Ale proč by za vámi chodil falešný Montaine?“ namítala Della.

Mason se pochmurně a nevesele zasmál: „Okresní státní návladní si může myslet, že se pokusím starého pána zmáčknout,“ řekl. „A tak mohl přijít na nápad, že mi sem nasadí volavku, aby zjistil, co mám za lubem.“

„Snažně vás prosím, šéfe,“ žadonila Della, „mějte se na pozoru!“

„To by znamenalo,“ hloubal detektiv, „že to je někdo z kanceláře okresního státního návladního. A to by znamenalo, že okresní státní návladní nechal Rhodu Montaineovou sledovat ještě před vraždou. Radši si o tom chlápkovi všechno zjisti, než odhalíš své karty.“

Mason ukázal ke dveřím.

„Prima, Paule, a teď už plav. A dobře to sehraj.“

Detektiv otevřel znovu dveře a řekl, jako by je otvíral uprostřed věty: „...je dobře, že jsem si na to vzpomněl teď. Ta komplikace mi dělala starosti, ale vidím, že ji nepouštíte ze zřetele. Vřelé díky, pane advokáte.“

Dveře se zabouchly.

Della Streetová upírala na Masona prosebně oči.

Právník jí pokynul, aby šla ke dveřím.

„Déle ho už nemůžeme zdržovat, Dello, jestli u něho nemáme vzbudit podezření,“ řekl. „Nejspíš si Paula Drakea zapamatoval a teď mu samozřejmě vrtá hlavou, jestli mi nepřišel Paul dát echo. Tak už ty dveře otevřete a uveďte ho dovnitř.“

Della Streetová otevřela se slovy: „Prosím, pane Montaine, pan Mason vás očekává.“

Montaine se s úsměvem uklonil, když vešel dovnitř, ale ruku Masonovi nepodal.

„Dobrý den, pane advokáte,“ řekl.

Perry Mason vstal, pokynul mu ke křeslu, do kterého se Montaine rovnou unaveně zabořil. Pak se usadil i Mason a Della Streetová odešla do přední kanceláře a zavřela za sebou dveře.

„Jistě víte, proč tu jsem,“ zahájil řeč Montaine.

Mason řekl s odzbrojující upřímností: „Jsem opravdu rád, že tu jste, pane Montaine. Chtěl jsem s vámi mluvit. Od vašeho syna jsem se ale dozvěděl, že jste zaneprázdněn nějakou velice důležitou finanční transakcí. Ale asi jste všeho nechal, když jste se dozvěděl o té vraždě.“

„Ano, najal jsem si soukromé letadlo a přiletěl jsem sem včera pozdě v noci.“

„Mluvil jste s Carlem?“ zeptal se Mason.

V Montaineových očích se studeně zablýsklo.

„Snad by bylo, pane advokáte, lepší,“ řekl, „kdybych vám nejdřív pověděl, proč tu jsem. Ptát se mě můžete potom.“

„Tak prosím,“ souhlasil Mason odměřeně.

„Bude nejrozumnější, když k sobě budeme poctiví a upřímní,“ řekl Montaine. „Jsem finančník, a proto advokáti, se kterými jsem ve styku, jsou právníci specializovaní na zákon o obchodních společnostech. Obvykle jsou to lidé, kteří výhodně investují a využívají k tomu uvážlivě vlivných styků. Jste první právní zástupce v trestních věcech, se kterým jednám.

Vím, že obhájci vašeho ražení jsou v mnoha směrech ostřejší hoši než právní zástupci, se kterými se setkávám pracovně. Nemíváte prý tolik skrupulí. A proto taky, kdykoli si bezúhonní občané potřebují najít obětního beránka za stále se zvyšující vlnu kriminality, svalují vinu na právní zástupce v trestních věcech.

Obrátil se na vás můj syn. Leží mu velice na srdci, aby jeho žena byla zproštěna obvinění, která proti ní byla vznesena. Ale protože je Montaine, nebude lhát.“ Pan Montaine se významně odmlčel. „Neřekne nic víc a nic míň než pouhou pravdu, padni komu padni.“

„Ještě jste mi neřekl nic podstatného,“ namítl Mason.

„To je jen na vysvětlenou.“

„Vysvětlenou si odpusťte. Nic vysvětlovat nepotřebujete. Přejděte k věci.“

„Jak si přejete. Můj syn vás najal, abyste zastupoval jeho ženu. Vím, že za své služby čekáte peníze. Vy samozřejmě víte, že můj syn svým vlastním jménem prakticky ničím nedisponuje. Je mi proto jasné, že ve skrytu duše počítáte se mnou jako se zdrojem svého palmáre. Nejsem žádný blázen a předpokládám, že vy také ne.

Nezpochybňuji rozhodnutí svého syna. Domnívám se, že si zvolil pro dané potřeby prvotřídního obhájce. Ale neměl byste mě rozhodně podceňovat. Jsem za určitých okolností ochoten zaplatit za obhajobu Rhody Montaineové, a zaplatit štědře. Pokud ovšem ty okolnosti nebudou respektovány, nezaplatím ani jediný mizerný cent.“

„Jen povídejte,“ pobídl ho Mason. „Řada je na vás.“

Montaine si chvilku cucal konec svého přistřiženého bílého knírku a pak poznamenal: „Jsou bohužel některé věci, které nemohu říci naplno. Kancelář okresního státního návladního mě informovala, že uvažují o určitých krocích. Nemohu vám ty kroky prozradit, aniž bych porušil slib mlčení. Vím na druhé straně, že jste velice bystrý člověk, pane Masone.“

„A co tedy?“ zeptal se Perry Mason.

„Když tedy nemohu já povědět vám, jaké kroky to jsou,“ řekl Montaine, „stačilo by, abyste řekl vy mně, že jste takové kroky předpokládal, a pak bychom mohli celou záležitost projednat otevřeně.“

Perry Mason si pohrával s konečky prstů, jako by s nimi bubnoval.

„Pravděpodobně mluvíte o skutečnosti, že pokud jsou Rhoda a váš syn manželé, nemůže okresní státní zástupce povolat Carla jako svědka. Budou se proto snažit dosáhnout zrušení manželství.“

Montaineův obličej se rozzářil úsměvem.

„Děkuji vám, pane advokáte,“ hlaholil. „Opravdu vám mnohokrát děkuji. Doufal jsem, že se v tom smyslu vyslovíte. Jistě chápete, jaký postoj zaujímám já k otázce soudního řízení ve věci anulování manželství.“

„Máte nejspíš pocit,“ řekl Mason, „že se váš syn oženil pod svou úroveň.“

„Samozřejmě.“

„Proč?“

„Oženil se se ženou, která po něm šla jen kvůli jeho penězům. Se ženou, jejíž předchozí život rozhodně nebyl bez poskvrnky. Ženou, která se stále tajně schází se svým bývalým manželem a ještě k tomu i s jakýmsi doktorem, s nímž se blízce přátelí.“

„Vy myslíte, že to přátelství nebylo nevinné?“

„To netvrdím.“

„Ale naznačujete to.“

„Koneckonců, pane advokáte, tohle všechno není podstatné, nemyslíte? Položil jste mi otázku a já na ni poctivě a upřímně odpověděl. Nemusíte třeba s mými pocity souhlasit, jenže vaše otázka se týkala spíše mých pocitů než faktů.“

„Položil jsem vám tu otázku proto,“ řekl Mason, „že jsem chtěl mít pro sebe jasno, jak se k celé záležitosti stavíte. Předpokládám, že vám leží na srdci, aby bylo to manželství prohlášeno za neexistující a neplatné. A ode mne chcete, abych vám slíbil, že sice poskytnu

Rhodě Montaineové tu nejlepší obhajobu, jaké budu schopen, ale že nebudu stát v cestě soudnímu řízení ve věci anulování manželství. A kdyby došlo ke křížovému výslechu vašeho syna, budete čekat, že se zdržím takových otázek, které by vašeho syna příliš zesměšnily. Jestliže vám přislíbím v těchto bodech spolupráci, jste ochoten zaplatit mi tučné palmáre. Jestliže spolupracovat nebudu, nedáte mi ani floka. Je to tak?“

Montaine byl zřejmě v rozpacích.

„Vyjádřil jste danou myšlenku mnohem nepokrytěji, než bych si byl já sám dovolil.“

„Ale přesně?“ otázal se Mason.

Montaine mu pohlédl do očí.

„Ano, zcela přesně,“ souhlasil. „Nevíte samozřejmě, jak velké palmáre jsem vám ochoten zaplatit. Myslím, že to bude mnohem větší suma, než by se dalo běžně čekat. Vyjádřil jsem se jasně?“

Perry Mason s pravou rukou zaťatou v pěst udeřil pomalu do stolu, aby dodal svým slovům na důrazu.

„Teď jsem vás konečně plně pochopil. Dokonce vás mohu i v lecčems doplnit. Chcete se Rhody Montaineové zbavit. Jestliže bude ochotná přistoupit na to, aby státní návladní její manželství s Carlem anuloval, budete ochoten dát jí možnost, aby vyklouzla z toho případu vraždy. Jestliže ale bude trvat na tom, že je její sňatek legální, pokusíte se jí zbavit tak, že ji necháte odsoudit za vraždu.

Carl je slaboch. Víte to vy a vím to i já. Kdyby byla Rhoda zproštěna viny a zůstávala pořád ještě Carlovou manželkou, mohlo by s ní být těžké pořízení. Jestli bude ale ochotná Carla se vzdát, poskytnete jí peníze, aby se mohla hájit proti vzneseným obviněním. Ale jestli se bude dál vytrvale Carla držet, dáte se dohromady se státním návladním a pokusíte se dosáhnout jejího odsouzení za vraždu. Jste tak odporně nelítostný, že vám nezáleží na ničem jiném, než abyste si prosadil svou.“

„Nejste ke mně přece jen trochu neférový?“ zeptal se Montaine studeně.

„Ne, myslím, že ne.“

„Mně se zdá, že ano.“

„To bude nejspíš tím, že vy nejste férový sám k sobě,“ odsekl mu Mason.

„Možná, že jste dokonce ani neanalyzoval své motivy a nestanovil jste si, jak daleko jste vlastně ochoten zajít.“

„Je, pane advokáte, nezbytné probírat mé motivy jen proto, abyste mi dal odpověď na můj návrh?“

„Ano.“

„Nevím proč.“

„Protože vaše motivy mohou mít klíčový význam z důvodů, o kterých se hned zmíním.“

„Ještě jste mi stále nedal odpověď na můj návrh.“

„Mojí odpovědí je důrazné ne,“ zahřímal Mason. „Mám obhajovat Rhodu Montaineovou. Podle mého názoru je v jejím nemalém zájmu trvat na legálnosti jejího manželství s Carlem, a tím zavřít vašemu synovi ústa. Budu proto proti jakémukoli návrhu na soudní zrušení manželství.“

„Třeba ani nemůžete.“

„Uvidíme.“

„Státní žalobce považuje za jisté, že je napadnout nemůžete. Považuje celou záležitost z právního hlediska za hotovou věc a pouhou formalitu. Přišel jsem za vámi jen proto, že si velice vážím vaší duševní bystrosti.“

Mason si neodpustil, aby se na něho neušklíbl.

„Myslíte schopnosti, nebo bystrosti?“ zeptal se.

„Myslím bystrosti,“ řekl Montaine.

„Snad vás mohu přesvědčit," řekl Perry Mason, „že u mě nejde jen o trochu bystrosti, ale taky o trochu schopnosti. Vraťme se teď například k analýze vašich motivů. Jste hrdý na své rodinné jméno. Kdyby byla Rhoda jako zákonná manželka vašeho syna popravena za vraždu, ulpěla by na vašem rodinném jménu černá skvrna. Normálně byste proto se svým návrhem vyčkával. Kdyby totiž Rhoda Montaineová nebyla vaší snachou, bylo by vám úplně lhostejné, jestli bude odsouzena za vraždu nebo ne. Kdyby ale manželství legální bylo, udělal byste všechno na světě, aby byla zproštěna viny.

Z vašeho návrhu vyplývá, že jste ochoten k čemukoli, jen abyste vyštípal Rhodu z vaší rodiny. Hádal bych jen tak mimochodem, že vám neušlo, jaký vliv má Rhoda na vašeho syna, a proto ta vaše snaha. Jenže na to jste nemohl přijít pouhou náhodou. Takovou informaci jste musel získat z první ruky. Proto předpokládám, že jste neodjel z Chicaga včera v noci, jak tvrdíte, ale že jste tady ve městě už několik dnů a že jste svoji přítomnost utajil jak před svým synem, tak před Rhodou Montaineovou. Mohl bych dokonce ještě taky předpokládat, že jste si najal detektivy, aby Rhodu sledovali, protože jste chtěl zjistit, jaká vlastně je, co dělá a nakolik fakticky Carla ovlivňuje.

Předpokládám dále, že máte pro Carla vyhlídnutou nějakou jinou partii, a to takovou, která je pro vás možná finančně velice výhodná, a proto chcete, aby byl Carl podle zákona volný a mohl tento sňatek uzavřít."

Montaine si stoupl. V obličeji se mu nepohnul ani sval.

„A to všechno vyvozujete jen z pouhé analýzy mých motivů, pane advokáte?" zeptal se.

„Možná, že si jen tak nahlas přemýšlím," řekl Mason.

Montaine opáčil tichým hlasem: „Možná, ale není to dost zvláštní náhoda, že ten detektiv, který vyšel z vaší kanceláře, když jsem čekal v přední místnosti, považoval za nutné vrátit se a ještě s vámi na závěr něco projednat? Musím přiznat, že si počínal velmi obratně. Zběžně se na mě podíval, a když prošel kolem mě až ke dveřím, vzpomněl si najednou, že se musí do vaší soukromé kanceláře ještě nutně vrátit."

„Takže jste tu byl," konstatoval Mason, „a získával jste tajně informace o Rhodě Montaineové?"

„Řekněme, že jsem shromažďoval určité údaje."

„Ví o tom váš syn?"

„Ne."

„A najal jste si detektivy, aby Rhodu Montaineovou sledovali?"

„Myslím, že jsem už zodpověděl dost vašich otázek, pane advokáte," řekl Montaine. „Ale chci specifikovat ještě jednu věc - domníváte se možná, že se můžete podle zákona oprávněně domáhat na Carlovi zaplacení svých služeb při obhajobě Rhody. Snad vám připadá, že nemáte co ztratit, když odmítnete moji nabídku. Rád bych vás ale ujistil, že Carl nedisponuje z titulu svého jména zhola ničím a jestliže moji nabídku nepřijmete, máte jen velice chabou naději, že za své služby poskytnuté Rhodě dostanete sebemenší náhradu."

„Nejste trochu nelítostný?" zeptal se Mason.

„Jsem neoblomný, jestli máte na mysli tohle."

„Ne, to na mysli nemám."

Montaine se uklonil.

„Myslím, že si perfektně rozumíme, pane advokáte. Rozmyslete si to a nedávejte mi hned teď konečnou odpověď. I při vašich duševních schopnostech se ve mně můžete shledat s nebezpečným protivníkem."

Mason mu přidržel otevřené dveře do chodby.

„Už jsem vám konečnou odpověď dal," řekl. „Jestli chcete válku, máte ji mít."

Montaine se ještě ve vchodu do chodby zastavil a navrhl: „Vyspěte se na to."

Mason přibouchl bez odpovědi dveře.

Chvíli tam v zamyšlení stál a uvažoval, ale pak zamířil k telefonu, zvedl sluchátko, a když uslyšel na druhém konci hlas Delly Streetové, řekl: „Spojte mě s Paulem Drakem, Dello.“

Za chviličku už telefon zvonil a Mason do něho rychle spustil.

„Paule, musíme se ihned pustit do práce,“ řekl. „Rád bych, aby ses neodkladně vrhl na jednu věc.: Moxley byl podvodník. Specializoval se na podvádění žen. Víme, že krátce předtím, než byl zavražděn, mu někdo telefonoval. Víme, že na něm ten někdo požadoval peníze. S velkou pravděpodobností to byla nějaká žena. Víme, že přinejmenším jednou uzavřel Moxley sňatek, aby získal určité vyhlédnuté peníze.

Prověřuješ teď Moxleyho minulost. Sežeň nejdřív co nejrychleji falešná jména, kterých užíval, a pak řekni chlapcům, ať se vrhnou na seznamy hotelových hostů a na kanceláře veřejných služeb, jestli nepřijela náhodou nedávno do města nějaká provdaná žena, která udává jako své jméno jedno z těch Moxleyho falešných jmen. Mohlo by se nám podařit najít osobu, která Moxleyho ždímala, ještě předtím, než se k té informaci dostane policie.“

„Dobrý nápad,“ pochválil ho Drake. „A co Montaine? Myslíš, že se máme taky pokusit pověsit mu na paty anděla?“

„Ne,“ odmítl to Mason. „To by k ničemu nevedlo. Nepřišel za mnou do kanceláře, dokud neměl všechno pěkně v kupě. Od téhle chvíle nebude v jeho životě nic, s čím by se musel skrývat. Mohli bychom ho sledovat až do soudného dne a na nic bychom nepřišli. Ať už prováděl jakoukoli lumpárnu, bylo to ještě předtím, než přišel za mnou.“

„Měl jsem tedy pravdu, že tu je už několik dní?“ zeptal se detektiv.

„Ano.“

„Přiznal se k tomu?“

„Dokud jsem ho nepřitlačil ke zdi, tak ne. Všiml si tě a pochopil, že jsi detektiv.“

„Co tu dělal?“ zajímal se Drake.

„O tom se můžeme jen dohadovat,“ usoudil Mason. „Nebyl zrovna moc sdílný. Je za tím vším víc, než si představujeme, Paule.“

„Rozhodně musel sledovat Rhodu,“ usoudil Drake. „Musel ji sledovat až k tvé kanceláři.“

„Ano, myslím, že máš pravdu.“

„A když potom za tebou přišel Carl,“ uvažoval dál Drake, „už od svého otce jistě věděl, že u tebe jeho žena byla.“

„Ano, myslím, že to tak bylo.“

„To ale znamená, že se otec se synem už dali dohromady.“

„Podle všeho to tak vypadá,“ souhlasil právník. „Ale musíme si dát pozor, Paule. Máme tu proti sobě protivníky, kteří rozhodně nejednají v rukavičkách.“

Drakeův hlas zněl trochu vzrušeně.

„Poslechni, Perry,“ vyhrkl, „jestli Montaine Rhodu všude sledoval, musel o Moxleym vědět.“

„Taky že věděl.“

„To tedy musel vědět i o té schůzce ve dvě hodiny v noci.“

„K tomu se mi nepřiznal.“

„A ptal ses ho na to?“ zajímal se Drake.

Perry Mason se zasmál.

„Ne,“ odpověděl, „ale udělám to.“

„Kdy?“

„Až nadejde vhodná chvíle,“ odpověděl právník. „Ale zapomeň už radši na Montainea, Paule. Je to inteligentní a nevybíravý chlap. Staví sice okázale na odiv svoji rodinnou čest, ale je mu přitom úplně jedno, jestli obětuje život Rhody Montaineové, jen když prosadí své vlastní zájmy.“

„Ne abys ho pustil ze zřetele,“ strachoval se Drake.

„Bez obav!“ zahalekal Mason. „Pustil bych ho ze zřetele asi tak lehko, jako by dítě pustilo o Vánocích ze zřetele Ježíška.“

Se spokojeným smíchem položil telefon.

Della Streetová otevřela dveře z přední kanceláře.

„Poslíček právě přinesl obžalovací spis proti Rhodě v případu Carl Montaine versus Rhoda Montaineová. Jde o soudní řízení ve věci zrušení manželství.

A volal taky doktor Millsap, abych vám vyřídila, že ho měli v parádě na policejním ředitelství celou noc, ale že z něho nic nedostali. Vypadalo to, že je na sebe opravdu hrdý.“

Masonův hlas zněl pochmurně: „Ještě s ním zdaleka neskončili,“ řekl a sáhl po papírech, které mu Della Streetová podávala.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Perry Mason se opatrně plížil nočními stíny. Zastavil se ve vchodu obytného domu Colemont Apartments a poslouchal.

V celé Norwalk Avenue panovalo ticho poklidné úctyhodnosti. Jen z hlavní třídy se občas ozvalo zahoukání klaxonu a svištivý zvuk aut ženoucích se nocí. To se půlnoční hýřilové pokoušeli dohnat ztracený čas a popoháněli svá auta k co největší rychlosti, když se po veselých radovánkách rozpomněli na ranní povinnosti.

Vchod do Colemont Apartments byl tmavý a tichý. O kousek dál v ulici se třpytil obytný dům Bellaire Apartments nepřímou iluminací z nástěnných těles, která zalévala měkkým světlem foyer, poštovní schránky, domovní zvonky se jmenovkami i mluvítka. Trochu té nádhery zářilo i na chodník a odtud dokonce až ke vchodu toho tolik nemoderního domu, kde Moxley potkal svoji smrt.

Perry Mason postával asi pět minut ve stínu, aby se ujistil, že po chodníku nedupou kroky nějaké hlídky a že neprojíždí nikde v okolí policejní vůz s rádiovým spojením.

Perry Mason si tentýž den pronajal prostřednictvím realitní kanceláře celý tento dům. Tři byty tam byly prázdné už několik měsíců, čtvrtý si vždy po týdnu pronajímal i se zařízením Gregory Moxley. Postupující modernizace odsoudila starou hrázděnou budovu k brzké demolici. Nájemníci žádali modernější byty, a tak majitelé domu přijali velice ochotně nájemné, které jim nabídli právníkovi zástupci, a nepátrali detailně ani po nájemníkově totožnosti, ani k jakému účelu bude budova sloužit.

Mason vytáhl z kapsy čtyři klíče, jež obdržel. V paprsku světla z baterky, který kryl svým kabátem, si vybral jeden z klíčů, a když ho vsunul tiše do zámku, znovu čekal a naslouchal.

Z hlavní třídy odbočilo auto a přehnalo se s jekotem přes křižovatku. Mason počkal, dokud nedojede na další roh, a teprve potom otočil klíčem.

Sotva cvakl zámek a dveře se otevřely, vstoupil Mason do tmy a zdržel se jen tím, že za sebou dveře zavřel a zamkl.

Jak potom šmátral nahoru po schodech, držel se opatrně při zdi a našlapoval na jednotlivé schody po straně, aby náhodou zbytečně nezavrzaly.

Byt, který měl pronajatý zavražděný muž, zabíral celou jižní stranu horního poschodí.

Okny prosvítaly paprsky pouličního osvětlení a poskytovaly dostatečně světla, aby se daly rozeznat obrysy nábytku.

Tam, kde bývala kdysi v jednom údobí historie domu hlavní ložnice, byl nyní po novém uspořádání obývací pokoj. Za ním se nacházela jedna místnost upravená jako jídelna a za jídelnou byla kuchyň a předsíň. Předsíň vedla do ložnice za kuchyní. Z ložnice se šlo do koupelny.

Perry Mason přecházel tiše po pokoji a srovnával jednotlivé kusy nábytku s kopiemi policejních fotografií, které držel v ruce a osvětloval si je malou kapesní svítilnou. Přešel k oknu, odkud byl výhled na obytný dům Bellaire Apartments.

Okno ovšem bylo nyní zavřené a zajištěné. Perry Mason se je nepokusil vysunout nahoru. Stál u něho a pohlížel na tmavý byt přímo naproti, na byt, o kterém věděl, že tam žije pan Benjamin Crandall se ženou.

Perry Mason se vydal zpátky přes pokoj do předsíně, odkud vstoupil do kuchyně.

Tam našel nad plynovým sporákem, co hledal.

Přešel po špičkách k oknu, a když stáhl pečlivě roletu, ubezpečil se ještě, že sahá všude stejnoměrně až dolů, takže ven neproniká světlo. Rozsvítil kapesní baterku, vyndal z kapsy šroubováček a kombinačky, roličku izolační pásky a kousek drátku. Přenesl si jednu židli na výhodné místo, stoupl si na ni a nechal světelný kužel baterky dopadat na elektrický zvonek přišroubovaný ke stěně. Perry Mason na něm uvolnil opatrně s velkou pečlivostí šroubky,

rozpojil drátky a sejmul zvonek ze stěny. Když ho už držel v ruce, pozorně si ho prohlédl, ještě než slezl ze židle. Za světla baterky si pak našel cestu nad schody. Odložil si tam totiž balíček, který měl pod paží, když vstupoval do bytu.

Rozvázal silný provaz a otevřel balíček, který skrýval čtyři bzučáky, velice podobné zvonku, který sejmul ze stěny nad plynovým sporákem. Jediný rozdíl byl v tom, že ten odmontovaný zvonek fungoval tak, že se rozkmitával jazýček mezi dvěma dutými kovovými polokoulemi, zatímco ty druhé byly bzučáky, které vydávaly pronikavý bzučivý zvuk, když v nich procházel cívkami proud.

Mason si jeden z bzučáků odnesl zpátky do kuchyně, vylezl znovu na židli, a když přišroubovával bzučák na správné místo, dával velký pozor, aby spojil všechny drátky. Potom vrátil židli na místo a vytáhl roletu. Chvíli ještě stál a naslouchal, než sebral svůj balíček a odkradl se po špičkách ze schodů. Počkal několik vteřin, než odemkl dveře a vyklouzl znovu do chladného nočního vzduchu.

Když nic nezaslechl, zamkl za sebou dveře, vyndal z kapsy další klíč a otevřel dveře spodního bytu.

Z tohoto bytu se šířil pach dusné zatuchliny - pach, který útočil na nozdry a hlásal, že v zanedbaném bytě nikdo nebydlí.

Zvonek od dveří našel Perry Mason v kuchyni a zaměnil ho za bzučák. Potom vytáhl roletu a vyklouzl tiše do noci.

Dále si pak otevřel dveře od horního bytu, který sousedil s bytem, kde byl zabit Moxley.

Rychle a tiše odpojil další zvonek od dveří a namontoval tam jeden z bzučáků. Už z bytu odcházel, když vtom kužel světla z baterky dopadl v předsíni na oharek vypálené sirky. Byla to taková ta sirka z voskovaného papíru, odtržená od kapesního balíčku.

Mason přejížděl kuželem světla po prknech předsíně a brzy našel další oharek sirky a pak ještě jeden.

Když sledoval ty oharky, octl se u zadního vchodu, kde byly skříňky s pojistkami od bytu. Bylo to taky místo, kam se dodávalo zboží a odkud se odvážely odpadky.

Mason si všiml, že podobná plošinka jakési kryté verandičky vyčnívá i z jižního bytu obývaného Moxleym. Šikovný člověk mohl mezeru mezi nimi lehko překonat, přelézt zábradlí a octnout se u zadního vchodu k Moxleyho bytu, odkud měl kuchyní a předsíní přístup do ložnice, kde byl Moxley zavražděn.

Mason přelezl k druhému zadnímu vchodu. Našel tu další sirku a potom v rohu prázdný obal, který tam někdo odhodil, když z něho už odtrhal všechny sirky.

Byl z voskovaného kartonu s přehybem, který sirky zakrýval.

Na zadní straně přebalu byla silueta pětiposchoďové budovy a pod ní vytištěná slova „Hotel Palace, nejlepší v Centerville, se vám poroučí“.

Perry Mason zabalil ten kousek kartonu do kapesníku a strčil si ho do kapsy. Potom se vydal stejnou cestou zpátky, opustil horní byt a navštívil ještě krátce zbývající spodní byt. Když vyšel z domu ven, nezbyl v budově ani jediný elektrický zvonek. V každém ze čtyř bytů byl nainstalován bzučák.

Mason zabalil opatrně zvonky do silného hnědého papíru, pevně balíček převázal a naslouchal, aby se přesvědčil, že nikde nikdo není, a teprve potom vykročil ze stínu vstupní haly na chodník.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Perry Mason se energicky napřímil a nadechl se svěžího ranního vzduchu. Nahlédl do malého poznámkového bloku a začal si prohlížet v ulici čísla domů, až zahlédl nápis na skleněném výkladu malého obchůdku. Reklama hlásala „Otis, elektropotřeby a instalace“.

Mason strčil do dveří, a jak je otevřel, uslyšel vzadu ve skladu zvonit zvonek. Stál v uzounké uličce mezi pulty, na nichž byly kupy osvětlovacích koulí, konzol, vypínačů a drátů. Ze stropu visela hustá řada lustrů a také těles pro nepřímé osvětlení.

Vzadu se otevřely dveře, odkud se na něho lichotivě usmívala mladá dívka.

„Rád bych mluvil s panem Sidneym Otisem,“ řekl Perry Mason.

„Vy snad něco prodáváte?“ zeptala se a úsměv na tváři jí pohasl.

„Řekněte mu, že s ním chce mluvit Perry Mason, právník.“

Zezadu bylo slyšet nějaký zmatený hluk, něco spadlo na zem a na podlaze zaduněly rychlé kroky. Pak děvče odstrčil statný pořez v montérkách, a jak tam stál a pohlížel na Perryho Masona, roztáhl v širokém úsměvu rty a odhalil zuby zažloutlé od tabáku.

Sidney Otis vážil dobrých sto kilo, ale měl na sobě tuto váhu rovnoměrně rozloženou. Byl hlučný a vyzařovala z něho dobrosrdečná poctivost. Paže měl k loktům holé a ušpiněné od smíru. Jeho modráky mluvily velice přesvědčivě o tom, že nikdy nepoznaly necky, ale v jeho přivítání byla nefalšovaná srdečnost.

„No ne, pan Perry Mason!“ vyhrkl. „To je ale pocta! Ve snu by mě nenapadlo, že byste si mě pamatoval.“

Mason se zasmál. „Vždycky si pamatuju každého, koho mám v porotách, pane Otisi,“ řekl. „Jak se vám vede?“

Napřáhl ruku.

Hromotluk chvíli váhal, potom si otřel pracku nahoru a dolů o nohavici modráků a stiskl prsty Masonovu pravici.

„Jsem z toho celý pryč, pane advokáte,“ řekl potom trochu zaražené.

„Chtěl bych vás totiž o něco požádat,“ vysvětloval Mason.

„Řekněte o co, a jako by se stalo.“

Perry Mason se podíval významně na mladé děvče.

Statný elektrikář pohodil hlavou směrem k zadní místnosti.

„Ztrať se, Bertie,“ řekl. „Musím si tu o něčem s panem Masonem promluvit.“

„Ale tati, já přece...“

„Neslyšíš?“ zahulákal Otis, až svým hlasem rozechvěl celý obchod, ale obličej se mu smál. „Ztrať se.“

Děvče našpulilo rty a neochotně se hnulo dozadu za krám. Když pak zlostné zabouchnutí dveří ohlásilo, že je děvče z doslechu, obrátil se Otis na právníka s tázavým pohledem.

„Kde teď bydlíte, pane Otisi?“

Muž sklopil omluvně zrak.

„Dřív jsme mívali nahoře byt,“ řekl, „ale v poslední době život za moc nestál. Máme jednu místnost, kde je moje stará a menší holka, ta druhá žije tady dole se mnou a pomáhá mi v obchodě. Mám vzadu postel, kde spím, a...“

„Pronajal jsem si na šest měsíců byt,“ přerušil ho Perry Mason, „a semlelo se to všechno tak, že v něm nemůžu bydlet. Byl bych rád, kdybyste se tam nastěhovali.“

„Do bytu?“ divil se Otis a z tváře mu vymizel úsměv. „To je nesmysl, pane advokáte, nic takového si nemůžu dovolit...“

„Nájemné je zaplaceno na šest měsíců dopředu,“ vysvětloval Mason. „Je to docela hezký byt.“

Otis se mračil.

„Jak tomu mám rozumět?“

„V tom bytě došlo k vraždě,“ vysvětloval Perry Mason. „Možná jste o tom četl v novinách. Je to byt B v obytném domě Colemont Apartments na Norwalk Avenue 316. Zavraždili tam jakéhosi Careyho. To bylo sice jeho pravé jméno, ale v dobé vraždy si říkal Moxley.“

„Jasně, četl jsem o tom,“ řekl Otis. „Jestli se nepletu, tak za to chytli nějakou ženskou. Manželku jakéhosi pracháče z Chicaga.“

Mason přikývl.

Po krátké odmlce pokračoval právník tichým hlasem: „Vaše rodina nemusí samozřejmě vědět, pane Otisi, že tam došlo k vraždě. Možná, že to místo poznají nebo že jim to prozradí někdo ze sousedství, ale v té době tam už budou bydlet. Je to velice pohodlný byteček. Rodině by se tam žilo dobře. Je na jižní straně domu se spoustou slunce.“

„Páni, to by byla věc,“ žasl Otis. „Ale proč to pro mě děláte, pane advokáte?“

„Protože bych byl rád, kdybyste udělal něco vy pro mě.“

„A co?“

„Až se do bytu přestěhujete,“ řekl Perry Mason důrazně, „a byl bych rád, kdybyste se tam nastěhovali už dnes, odmontujete uvnitř v bytě zvonek od domovních dveří a dáte tam nějaký váš.“

Elektrikář se s nakrabatěným čelem zeptal: „Mám odmontovat zvonek od domovních dveří?“

„Možná, že tam je zvonek, ale možná taky bzučák,“ řekl Mason. „Ať je tam ten nebo ten, chci, abyste ho odmontoval a namontoval jiný zvonek. Zvonek, který namontujete, musíte vzít ze svých vlastních zásob. Chci, abyste ho opatřil vlastní cenovkou a abyste měl alespoň dva svědky, až budete odmontovávat ten dosavadní zvonek a namontovávat nový. Svědkové mohou být i členové vaší rodiny, jestli chcete, ale potřebuju mít jistotu, že vás při té práci uvidí, nechci ale, aby někdo věděl, proč to děláte. Ten zvonek nebo bzučák, který tam je teď, vám prostě nebude něčím vyhovovat, řekněte třeba, že se vám nelíbí jeho zvuk či něco podobného.“

„Nechcete ale, abych tam namontoval bzučák?“ zeptal se Otis nechápavě. „Jestli tam je teď bzučák, nemám tam dát zase bzučák?“

„Ne. Namontujte tam zvonek, a ať pochází z vašich zásob. Rozhodně to nesmí být bzučák, ale zvonek.“

Elektrikář přikývl.

„A ještě něco,“ pokračoval Mason. „Ten zvonek či bzučák, který tam je teď, si musíte schovat, až ho odmontujete. Bude dobře, když si ho nějak označíte, abyste ho poznal, kdybyste ho znovu uviděl. Může vám například vypadnout z ruky šroubovák a udělat na něm dlouhý škrábanec na laku, prostě něco, co by vypadalo jako nešťastná náhoda, ale co by umožnilo případnou identifikaci. Je vám to jasné?“

Otis přisvědčil.

„Myslím, že ano,“ řekl. „Povězte mi, není to snad žádná levota?“

„Naprosto ne. Zaplatil jsem majiteli na šest měsíců dopředu. Kdyby se vás náhodou někdo ptal, jak to přijde, že jste si najal ten byt, můžete mu vysvětlit, že jste potřeboval byt pro svoji rodinu, nějaké místo, kam přijde trochu slunce. Nechtěl jste ale platit vysokou činži, a tak když jste zjistil z novin, že v tomhle bytě došlo k vraždě, řekl jste si, že se jistě dá najmout levně.

Tady máte od bytu klíč a tady je padesát dolarů, abyste měl na zaplacení výloh se stěhováním. Byt je zařízený, ale je tam dost místa na všechno, co máte.“

Hromotlucký elektrikář odsunul s odmítavým gestem ruky složenou padesátidolarovku.

Mason ale naléhal dál.

„Je to výhradně obchodní záležitost, pane Otisi,“ řekl. „Děláte mi laskavost a to mi dává možnost udělat laskavost vám.“

Otis byl chvilku nerozhodný, až pak najednou nakrabatil zamyšleně čelo.

„Nepsalo se o tomhle případu, že kdosi od vedle slyšel zvonit zvonek, právě když někdo toho muže vraždil?“ zeptal se.

Perry Mason se na něho upřeně zadíval.

„Ano,“ odpověděl.

Otis se zazubil, natáhl ruku a padesát dolarů si vzal.

„Díky, pane advokáte,“ řekl, „nastěhujeme se ještě dneska.“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Perry Mason vrazil do dveří své přední kanceláře, sundal si klobouk a zazubil se na pozdrav Paulu Drakeovi a Delle Streetové, kteří tam spolu seděli a klábosili.

Detektiv napřáhl kostnatý ukazováček k ranním novinám, které měl právník složené pod paží.

„Četls to už?“ zeptal se.

Mason zavrtěl hlavou.

„Obvykle si je kupuju u toho chlapce na rohu,“ řekl, „a přečtu si je, než se vrhnu do každodenní dřiny. Proč? Je v nich něco důležitého?“

Della Streetová se tvářila vážně a detektiv pochmurně přisvědčil. Perry Mason klouzal zrakem z jednoho na druhého.

„No tak, nedejte se prosit a spusťte.“

„Vypadá to, že okresní státní návladní angažoval na tu práci nějakého skutečného profesionálního tiskového mluvčího.“

„Proč si to myslíš?“

„Protože neuplyne ani jeden den, aby nenakrmil veřejnost nějakou dramatickou zprávou proti tvé klientce.“

„Jednoho krásného dne mu argumenty dojdou,“ usoudil Mason bezbarvým hlasem. „A co je to tentokrát?“

„Chce exhumovat tělo člověka pohřbeného pod jménem Gregory Lorton. Naznačil, že podle jeho názoru šlo o jed. Neopomine jedinou narážku na to, že Rhoda, která je zdravotní sestra, dala svému manželovi do čokolády Ipral, když chtěla, aby tvrdě spal. Kdyby se jí prý zachtělo, aby spal ještě o něco tvrději, nebylo by pro ni prý nic lehčího než dát mu do čokolády smrtelný jed.“

Masonovi ztvrdly rysy v obličeji.

„Obávají se, že se jim nepodaří využít u soudu svědectví jejího manžela, a tak zaplavují noviny touhle historkou o Ipralu.

Není sporu o tom, že vedou v novinách vědomou kampaň, aby ovlivnili veřejné mínění. Chtějí mi každé ráno plivnout první stránkou novin do obličeje.“

„A můžeš proti tomu něco dělat?“ zeptal se Paul Drake.

Mason stiskl rty a pak řekl: „To bych prosil, že můžu, a hodně. Když se chce okresní státní návladní postarat tomu děvčeti o spravedlivý soud, je to jedna věc. Ale jestli propírá případ v novinách a snaží se naladit veřejnost proti ní, pak je to jiná.“

„Buďte opatrný, šéfe,“ varovala ho Della Streetová. „Co když vás chce okresní státní návladní dohnat k nějaké nepředloženosti?“

Perry Mason se s pochmurnou zlověstností pomalu usmál.

„Už jsem kolikrát vyháněl čerta ďáblem a ještě jsem se neuškvařil.“

„Ale spálil ses už kolikrát,“ připomněl mu Drake. „Jestli chystáš nějaký podraz, dáváš podle mého všanc víc než kdokoli jiný.“

V právníkových očích to šelmovsky zajiskřilo.

„Dobrá, teď vám tedy oběma něco svatosvatě slíbím.“

„A co to bude?“

„Že ta pravá mela ještě ani nezačala.“

„Chcete říct, že už máte vykoumaný nějaký podraz, se kterým vyrukujete?“ zeptala se Della Streetová a oči jí potemněly obavami.

„Bude to takový podraz, že při něm nikdo ani nepostřehne, že někdo vlastně fauloval.“

„K čemu ti to ale bude, když si faulu nevšimne ani rozhodčí, aby přerušil hru?“ zeptal se Drake a šprýmovný humor si s jeho tváří pohrával ještě výrazněji než jindy.

„Třeba ani nechci, aby rozhodčí hru přerušil," pronesl Perry Mason tiše. „Třeba mám spadeno právě na toho faulujícího hráče a ten mi hraje přesně do noty... Pojď ke mně dovnitř, Paule."

Oba muži se usadili v Masonové soukromé kanceláři. Drake vytáhl z kapsy notes.

„Máš něco, Paule?"

„Myslím, že ano."

„A co to je?"

„Přál sis, abych proklepal Moxleyho a zjistil pokud možno co nejvíc o jeho bývalých aktivitách."

„Ano."

„Nebylo to jednoduché. Moxley seděl. Když ho pustili z vězení, neměl ani floka, a proto potřeboval naprosto nutně peníze. Jenže u takového vlka samotáře, jako byl on, je těžké zjistit všechno, co dělal, ale narazil jsem na jednu věc, kterou opravdu dělal, aspoň si myslím, že ji dělal."

„Pokračuj," vybídl ho právník.

„Zjistili jsme, že Moxley volal dálkově do Centerville. Zjistili jsme taky, že na jeho kufru je nálepka z hotelu Paláce v Centerville. Prověřili jsme sice záznamy hotelu Paláce, ale nepodařilo se nám ověřit, že se tam Moxley někdy přihlásil. V jeho spisech je ale jedna zvláštní okolnost. Měnil si stále příjmení, ale prakticky vždycky si ponechával křestní jméno Gregory. Asi proto, aby si nemusel dávat pozor a pamatovat si falešné křestní jméno, když ho ostatní lidé oslovovali. Prošli jsme si tedy záznamy hotelu a zjistili jsme, že tam byl po dobu asi dvou měsíců hlášený jakýsi Gregory Freeman. Potom jsme si prověřili povolení k sňatku a zjistili jsme, že jakýsi muž jménem Gregory Freeman se oženil s dívkou jménem Doris Penderová.

Zapátrali jsme po té Penderové a zjistili jsme, že pracovala jako stenografka a účetní v mlékárně právě v Centerville. Protože byla solidní a pilná pracovnice, nastřádala si trochu peněz, které vložila do akcií a obligací. Potom se vdala, odešla z práce a někam se s mužem přestěhovala. Zřejmě neměla v Centerville žádné příbuzné, i když lidem v té mlékárně se zdá, že snad měla nějakého bratra kdesi v severní části státu."

V Masonových očích zajiskřilo zájmem. Zamyšleně přikyvoval.

„Dobrá práce, Paule," pochválil ho.

„A tak jsme ještě prověřili u elektroosvětlovací společnosti napojení na elektroměry, kdyby snad náhodou Gregory Moxley a tahle Penderová tady byli žili jako Freemanovi. Pod tímhle jménem jsme žádné připojení neobjevili, ale našli jsme dva týdny staré napojení na elektroměr pod jménem Doris Freemanová v nájemním domě Balboa Apartments na West Ordway 721. Má tam byt číslo 609 a bydlí tam sama. Nikdo o ní zřejmě nic neví."

„Snad bychom mohli vypátrat nějaké hovory na domovní ústředně a..." navrhl právník.

Detektiv se ušklíbl.

„Za co nás máš," ohradil se, „co myslíš, že všichni děláme, abychom si zasloužili svoji mzdu?"

„Ale, ale," namítl Mason jedovatě, „jen jestli si ji zasloužíte!"

„Jen počkej, až ti to všechno dopovím, pak jistě uznáš, že ano," odsekl mu Drake. „Ještě jsem ti zdaleka neřekl všechno."

„Tak mi to přece pověz."

„Zjistili jsme, že je tam ve vestibulu telefonní ústředna. A v tom vestibulu je stálá služba. Ústředna není nijak přetížená. Zaznamenávají si hovory ven a taky z jakého čísla bytu někdo volá.

Báli jsme se tahat informace přímo od člověka, který má knihu se záznamy u sebe, a tak jsme ho lstí na několik minut odlákali od přepážky a jeden můj detektiv za ni vklouzl a mrkl se do toho seznamu telefonátů.

Nezařazuje tam záznamy podle hodin, ale jen podle dat, kdy k telefonátům došlo. Zjistili jsme ale, že na tenhle byt byl zaúčtován šestnáctého června hovor na Jih 94362, a protože to byl první hovor v knize u data šestnáctého června, muselo k němu dojít někdy brzy po půlnoci.“

„Kde je ta kniha?“ zeptal se právník.

„V tom domě, ale tu stránku s uvedeným telefonátem jsme si ofotili. Teď si už netroufnou s knihou manipulovat, kdybychom ji chtěli předložit soudu.“

Mason zamyšleně přikyvoval.

„To ses vytáhl,“ chválil Mason Drakea. „Možná, že budeme chtít předložit tu knihu soudu - ale možná taky, že ne. Máš někoho opravdu dobrého, komu můžeme svěřit tuhle práci? Někoho spolehlivého, Paule?“

„Jistě, Dannyho Speara. Ten právě pořídil taky tu fotografii.“

„Je dobrý?“

„To si piš, jeden z nejlepších v naší branži. Asi si na něho vzpomeneš, Perry. Zaměstnávali jsme ho v tom případě vraždy sekerou.“

Mason přikývl.

„Tak ho zavolejme a vydejme se tam,“ navrhl.

„Do domu Balboa Apartments?“

„Ano.“

Drake sebral svůj klobouk.

„Jde se,“ souhlasil.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Paul Drake zpomalil své lehké autíčko a zajel těsně ke krajnici. Danny Spear, těžko popsatelné individuum, jemuž čouhaly rezavě hnědé kučery zpod potní pásky hnědého klobouku s placatým dýnkem, který mu trůnil až vzadu v týlu, se podíval tázavě na Perryho Masona.

Speara by byl rozhodně nikdo nepovažoval za detektiva. V jeho široce rozevřených očích bylo cosi bezelstného, takže připomínal ze všeho nejspíš typického vesnického „balíka“, který bloumá po vesnickém trhu a okukuje skořápkáře. Tvář měl obvykle rozzářenou nadšeným úsměvem křupana, který si vyrazil poprvé do světa.

„Co pro mě máte?“ zeptal se.

„Budete nás sledovat tady do toho nájemního domu,“ vysvětloval mu Mason.

„My půjdeme až k bytu jednoho děvčete a zazvoníme u dveří. Jestli nám otevře a pustí nás dovnitř, projdete kolem nás, jako kdybyste mířil do některého bytu na konci chodby. Ale musíte si všechno načasovat tak, abyste viděl na její obličej, až budete procházet kolem jejích dveří. I když ji zahlédnete jen letmo, přece jen si její tvář omrknete, takže ji později dokážete poznat.

Je důležité, abyste si vryl její podobu do paměti. Pokud se vám nepodaří prohlédnout si ji dostatečně na to, abyste ji poznal, tak raději počkejte, až my zajdeme dovnitř, a potom se vraťte a zaklepejte na dveře s nějakou výmluvou, třeba že jste znal dívku, která v tom bytě dřív bydlela, nebo něco podobného.

K nám se nehlaste, ale ji si dobře prohlédněte a pověste se jí na paty, jestli vyjde ven. Auto vám necháme. My si s Drakem vezmeme taxík, až budeme odcházet.Vy čekejte třeba v autě. Je vám to všechno jasné?“

Danny Spear přitakal.

„Samo sebou,“ řekl.

„Není vyloučené, že nás bude pozorovat, až od ní budeme odcházet,“ řekl Mason. „Bude vykulená, a proto tam právě jdeme. Chceme jí totiž nahnat strach. Nevím, jestli je v tom namočená sama nebo ne, ale přesně tohle taky kromě jiného potřebuju zjistit.“

„A co když bude někomu telefonovat?“ zeptal se Spear.

Mason řekl pomalu: „Nebude nikomu telefonovat. Naznačíme jí, že její telefon může být odposlouchávaný.“

„Chcete ji vyvést z míry, co?“

„Ano.u

„To se ale bude ohlížet, jestli ji nikdo nesleduje,“ protestoval Danny Spear.

„Tomu nemůžeme zabránit. Musíte si prostě dávat pozor a nesmíte se k nám hlásit, až budeme odcházet. Ji ani ve snu nenapadne, že k nám patříte, až vás uvidí procházet v chodbě kolem nás.“

„Fajn,“ souhlasil Danny Spear. „A teď abyste vy dva snad napřed objeli blok a vysadili mě na rohu. Půjdu za vámi a načasuju si všechno tak, že vejdeme do domu společně. Co kdyby čirou náhodou někdo z jejích přátel koukal z okna. Kdyby nás viděli vystupovat z auta všechny tři, bylo by to dost prekérní.“

Drake přikývl, hodil tam rychlost, a když s autem objel blok, vysadil Dannyho na rohu a zabočil znovu na parkoviště před domem. Pak beze všeho spěchu vystoupil, srovnal si vestu, popotáhl límeček a upravil kravatu. Oba muži pak vešli s dobře předstíranou ležérností pomalým krokem do domu.

Ve vestibulu seděl v houpacím křesle nějaký tlusťoch. Nikdo jiný tam nebyl.

Paul Drake a právník se vydali stále ještě pomalým krokem k výtahu, a když kolem nich přeběhl Danny Spear, uhnuli trochu stranou. Tlusťochovi v křesle připadalo jako čistě náhodná shoda okolností, že všichni tři muži jedou výtahem společně.

V horní chodbě se Danny Spear držel trochu vzadu, než dva ostatní našli dveře hledaného bytu a zaklepali na jejich výplň.

Uslyšeli zevnitř nějaký pohyb a cvaknutí zámku. Z otevřených dveří na ně tiše a tázavě zírala asi pětadvacetiletá, celkem nezajímavá žena s velkýma hnědýma očima a tenkými přísnými rty.

„Jste paní Doris Freemanová?“ zeptal se Perry Mason dost hlasitě.

„Ano,“ odpověděla. „Co si přejete?“

Perry Mason se trochu pootočil, aby si Danny Spear, který kráčel rychle chodbou, mohl dobře prohlédnout ženin obličej.

„Těžko mohu svoji záležitost probírat v chodbě,“ řekl Perry Mason.

„Hauzírujete snad s knihami?“

„Ne.“

„Nebo nabízíte životní pojistku?“

„Ne.“

„Prodáváte něco?“

„Ne.“

„Tak co chcete?“

„Na několik věcí se vás zeptat.“

Stiskla ještě pevněji své tenké rty a oči se jí rozšířily. V jejich hlubinách se to zatetelilo strachem.

„Kdo jste?“

„Shromažďujeme nějaké údaje pro Matriční statistický úřad.“

„Nemám opravdu ani tušení, o čem to mluvíte.“

V té chvíli už Danny Spear prošel kolem nich a klepal na konci chodby na jakési dveře ráznými údery kloubů. Dveře se rozlétly, a když jakýsi muž nevrle pozdravil, řekl detektiv: „Mám dole pod schody expres balíček pro pana C. Finleye Dodge. Kam ho mám dát?...“

Perry Mason se rozhodně vecpal kolem ženy do bytu. Drake šel hned za ním a zavřel nohou dveře.

Stála tam nehybně v domácích kartounových šatech a jak jí na obličej dopadalo světlo z oken, odhalilo počínající jemné rýhy, které se táhly rovně od nozder až ke koutkům úzkých rtů. Obličej měla nenalíčený a záda trochu zakulacená.

Teď už nebylo pochyb, že v jejích očích, které klouzaly z Masona na Drakea a pak zase zpátky k Masonovi, je strach.

„O co jde?“ zeptala se.

Právník, který ji pozorně odhadoval, kývl nepostřehnutelně na Paula Drakea.

„Je důležité,“ spustil příkrým, agresivním hlasem, „abyste zodpověděla všechny naše otázky pravdivě. Jestli nám začnete lhát, dostanete se do maléru, rozumíte?“

„Co to má znamenat?“ bránila se.

„Jste vdaná, nebo svobodná?“ zeptal se Perry Mason.

„Nevím, co je vám do toho.“

Mason zvýšil hlas. „Takhle by to nešlo, vážená. Jen pěkně odpovězte na mé otázky a připomínky si nechtě na potom. Jste vdaná, nebo svobodná?“

„Vdaná.“

„Kde jste žila, než jste přišla sem?“

„To vám nepovím.“

Mason se podíval na Paula Drakea a pronesl významně: „Tohle je nejlepší důkaz viny, jaký jsme mohli dostat.“

Když se Doris Freemanová otočila a podívala se s obavami na Paula Drakea, přivřel Mason s významným mrknutím pravé víčko.

„To samo o sobě není znamením viny," odporoval Paul a našpulil zamyšleně rty.

Mason se rychle otočil k mladé ženě. Jeho hlas byl znovu hlasem advokáta, který útočí na svědka.

„Žila jste v Centerville, nemám pravdu? Nezapírejte. Je lepší přiznat se hned, a ne až dodatečně."

„Copak žít v Centerville je nějaký zločin?"

Mason se otočil zpátky k Drakeovi. Rty se mu pokřivily úšklebkem.

„Co víc bys ještě chtěl?" zeptal se. „Jestli v tom nejede, tak proč ty vytáčky?"

Ruce Doris Freemanové se sunuly k hrdlu. Zamířila nejistým krokem k přecpanému křeslu a rychle do něho klesla, jako by jí kolena vypověděla službu.

„Co," řekla, „co..."

„Jméno vašeho manžela," žádal Perry Mason.

„Freeman."

„Křestní jméno?"

„Sam."

Perry Mason se pohrdavě zasmál. Natáhl proti ní rázně paži nesmlouvavým obviňujícím gestem. Natažený ukazováček jí mířil na obličej, jako by to byl nabitý revolver.

„Proč nám tohle vykládáte," řekl, „když víte, že se jmenuje Gregory?"

Celá povadla, jako by jí ze všech pórů vyprchala síla k životu.

„Kdo... kdo jste?"

„Jestli chcete skutečně vědět pravdu," řekl Perry Mason, „telefonní společnost vyšetřuje obvinění, že vašeho telefonu bylo zneužito k vyděračství."

Trochu se napřímila a odporovala: „Ne, k vydéračství ne. Tomu se nedá říkat vyděračství."

„Snažila jste se získat peníze."

„Samozřejmě, že jsem se snažila získat peníze. Snažila jsem se získat peníze, které mi patří."

„Kdo vám pomáhal?" útočil Perry Mason.

„Do toho vám nic není."

„Víte, že k něčemu takovému se telefon nesmí užívat?"

„Nevím, proč by nesměl."

„Nikdy jste neslyšela, že je protiprávní požadovat peníze korespondenčním lístkem?"

„Ano, o tom jsem slyšela."

„A přesto si tu sedíte a drze nám tvrdíte, že nemáte ani potuchu o tom, že je nelegální někomu telefonovat a žádat na něm, aby vám zaplatil peníze?"

„To jsme neudělali," řekla.

„Co jste neudělali?"

„Nezavolali jsme ho a nepožadovali jsme, aby nám dal peníze - aspoň ne těmito slovy."

„Kdo je to ‚my'?" zajímal se Paul Drake.

Mason se na něho zamračil, ale detektiv zachytil význam jeho signálu příliš pozdě na to, aby svoji otázku spolkl.

„Já sama, nikdo jiný," řekla Doris Freemanová.

Hlas Perryho Masona prozrazoval podráždění.

„A vy jste nevěděla, že to je protiprávní, požadovat peníze telefonem?"

„Říkám vám přece, že jsme... že jsem nepožadovala peníze."

„Byl to mužský hlas," zkusil štěstí Perry Mason, aniž spustil z mladé ženy oči. „Náš člověk tvrdí, že mluvil mužský hlas."

Doris Freemanová mlčela.

„Co nám k tomu řeknete?“

„Nic..., mohl se přece splést. Byla jsem nastydlá a mluvila jsem trochu chraptivě.“

Mason přešel rychle pokoj, zvedl rázně sluchátko z vidlice a přiložil si ho k uchu. Zároveň nenápadně zmáčkl pravou rukou, kterou nechal jakoby nedbale ležet na telefonu, vidlici, takže linka byla bez spojení.

„Volám úředně, dejte mi oddělení inspekce, číslo 62,“ žádal. Chvilku čekal a pak řekl: „Tady číslo 13. Jsme v tom bytě, odkud pocházel ten výhružný telefonát ráno 16. června. Byt je na jméno Doris Freemanová, ale ta kryje nějakého mužského komplice. Tvrdí, že o protiprávnosti požadovat něco takového telefonem neměla ani tušení.“

Ještě chvilku čekal a pak se sarkasticky zasmál.

„Dobrá, ona to tak aspoň tvrdí,“ řekl. „Můžete tomu věřit nebo nemusíte. Přišla sem z Centerville. Třeba tam ani takové městské nařízení nemají. Kdo ví... Co tedy chcete, abych s ní udělal? Mám ji přivést k vám?... Cože?“ vykřikl Perry Mason. „Chcete říct, že volaným byl Moxley, ten člověk, co ho zavraždili?... No ne, šéfe, to ale staví celou věc do jiného světla. To už jde mimo nás. Měl byste o tom nejspíš uvědomit okresního státního návladního. A taky byste měl dát sledovat telefonáty na tuhle linku. Víte dobře, co si o tom já myslím... Dobrá, nashle.“

Mason telefon zavěsil a otočil se k Paulu Drakeovi. Měl vyvalené oči dobře napodobeným úžasem a překvapením. Ztišil hlas, jako by mu i pouhý odpuzující náznak toho, co zjistil, naháněl hrůzu.

„Jestlipak víš, komu byl určený ten telefonát?“ zeptal se.

Paul Drake taky ztišil hlas.

„Slyšel jsem, cos říkal šéfovi,“ poznamenal. „Opravdu to tak je?“

„Ano, je. Volaným byl Gregory Moxley, ten zavražděný, a k tomu telefonátu došlo asi půl hodiny před jeho smrtí.“

„Co teď bude šéf dělat?“

„Předá celou věc okresnímu státnímu návladnímu - nic jiného mu ani nezbývá. Bože, a já myslel, že jde jen o běžné vyšetřování, a nakonec se z toho vyklube obvinění z vraždy.“

Doris Freemanová ze sebe začala hystericky chrlit slova.

„Poslechněte,“ spustila. „Neměla jsem ani ponětí o nějakém zákonu, podle kterého se nesmí používat telefon při vymáhání peněz. Na ty peníze jsem měla nárok. Byly to peníze, které mi ten chlap ukradl. Byly to peníze, které na mně podvodně vylákal. Mizera jeden. Patří mu, že umřel. Jsem ráda, že je mrtvý! Ten telefonát neměl ale s vraždou nic společného. Zabila ho přece Rhoda Montaineová! Copak vy dva nečtete noviny?!“

Mason si ji měřil pohrdavým pohledem.

„Ženou, která byla v pokoji, když došlo k vraždě, byla možná Rhoda Montaineová,“ připustil Mason. „Jenže tu ránu nezasadila žena a kancelář okresního státního návladního to ví. Ránu zasadil silný muž. A vy dva jste měli rozhodně pro vraždu motiv. Je to jasný případ. Zavolali jste Moxleymu půl hodiny před jeho smrtí a varovali jste ho, ať navalí peníze, nebo že...“

Mason se najednou s pokrčením ramen odmlčel.

Konverzace se ujal Paul Drake.

„Víte, radši byste měla přiznat barvu a...“ pobízel ji.

„Víš co, vykašli se na to, Paule,“ přerušil ho Perry Mason. „Šéf to celé stejně předá okresnímu státnímu zástupci a tomu nebude po chuti, když se mu do toho budeme plést. Do sféry naší působnosti to rozhodně nespadá, a tak už o tom nebudeme mluvit.“

Drake přisvědčil. Když se oba muži vydali ke dveřím, vyskočila Doris Freemanová z křesla.

„Ráda bych vám všechno vysvětlila!“ vyhrkla. „Není to vůbec tak, jak myslíte. My jsme nechtěli...“

„Šetřete si síly pro okresního státního zástupce," radil jí Perry Mason, a když otevřel dveře, dal Paulu Drakeovi gestem přednost, aby vyšel do chodby jako první.

„Ale vy tomu nerozumíte," protestovala. „Je to jen otázka..."

Mason doslova vystrčil detektiva do chodby, skočil tam za ním a zabouchl za sebou dveře. Nestačili ujít ani pět kroků, když Doris Freemanová otevřela.

„Proč nechcete, abych vám všechno vysvětlila?" zeptala se. „Ráda bych vám pověděla..."

„Nechceme se do takové šlamastyky zamíchat," prohlásil právník. „To není v naší kompetenci. Šéf to už ohlásil okresnímu státnímu zástupci a dál je to na něm."

Oba dva muži se hnali k výtahu málem tryskem, jako kdyby žena, která stála ve dveřích do chodby, byla nakažená morem.

Když se za nimi zavřely dveře výtahu a kabina zamířila s rachotem dolů, podíval se Paul Drake tázavé na Perryho Masona.

„Už nám málem všechno vyklopila," namítl smutně.

„Ale kdepak. Byla by před námi sehrála komedii, aby zapůsobila na naše city, byla by nám vykládala dlouhou žalostnou historku o tom, jak ji Moxley doběhl. Ale o svém mužském komplicovi by nám neřekla ani náhodou. A to je ten, koho chceme. Teď se za ním vydá. Ničím z člověka neuděláš většího troubu, než když ho nepustíš ke slovu, ačkoli se pokouší hrát na tvoje city."

„Myslíš, že je to někdo, kdo tam s ní bydlí?"

„Těžko říct, kdo to je. Napadá mě, jestli to snad není nějaký detektiv nebo právník."

Drake vykřikl: „Páni, takový právník by se pěkně naštval, až by k němu přišla s báchorkou o dvou detektivech, co ji přišli zatknout, protože užívala telefon k vymáhání peněz. Myslíš, že mu zatelefonuje, aby mu to pověděla?"

„Když jsme jí zamotali hlavu s těmi sledovanými hovory, tak teď určitě ne. Bude se bát použít telefon. Setká se s tím dotyčným, ať už je to kdokoli, osobně."

„Myslíš, že jí byl ten náš podfuk podezřelý?" zeptal se Drake.

„Sotva," usoudil Mason. „Nezapomeň, že je z tohohle města vyplašená - a jestli i tuší nějaký podfuk, bude si myslet, že jsme detektivové od policie a chceme do pasti chytit jeho."

Oba muži se vyhrnuli z výtahu, a když prošli vestibulem, dávali si pozor, aby nezabrousili ani koutkem oka k autu, za jehož volantem seděl celý pokroucený Danny Spear. Zabočili doprava a přešli ulici, aby na ně bylo patřičně vidět z nájemního domu, a teprve potom zamávali na taxík.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Když se Perry Mason vrátil k sobě do kanceláře, dal se na pochod místností s palci zastrčenými v průramcích vesty. Della Streetová seděla u rohu velkého psacího stolu s biokem položeným na vytažené zasouvací desce a zaznamenávala Perryho slova, která na ni při svém mašírování chrlil přes rameno.

„...a proto strana žalující snažné žádá, aby manželské pouto, které ji, jmenovanou Rhodu Montaineovou, svazuje s žalovanou stranou, jmenovaným Carlem W. Montainem, bylo z rozhodnutí tohoto soudu zrušeno, aby jmenované žalující straně byla přiznána náhrada od žalované strany a aby jmenovaná žalovaná strana zaplatila jmenované žalující straně na alimentech a v rámci spravedlivého a poctivého dělení majetkových práv zúčastněných stran částku padesát tisíc dolarů, z čehož dvacet tisíc bude zaplaceno v hotovosti a zbylých třicet tisíc v měsíčních splátkách vždy po pěti stech dolarech až do uhrazení celé sumy, přičemž tyto odložené splátky budou úročeny sedmiprocentní sazbou per annum. Jmenovaná žalující strana snažně žádá, aby tento soud rozhodl i o dalších podobných náhradách, pokud to uzná za vhodné a spravedlivé...

To bude všechno, Dello. Vynechte tam místo pro podpis právního zástupce strany žalující a pro místopřísežné prohlášení, které podepíše Rhoda Montaineová.“

Della Streetová přestala pokrývat stránku bloku svými klikyháky, zvedla oči k Perrymu Masonovi a zeptala se: „Myslíte, že opravdu podá tuhle žalobu o rozvod, šéfe?“

„To se vsaďte, jen co ji patřičně zpracuju.“

„Tím se ale dostáváte do situace, že se stavíte proti řízení ve věci o zrušení manželství a podáváte žalobu o rozvod?“ vyptávala se Della Streetová.

„Ano, kdyby totiž dosáhli zrušení manželství, neplatili by alimenty. To je taky jedna z věcí, kterou si vyšpekuloval C. Phillip Montaine. Chce šetřit svoji peněženku. A okresní státní zástupce zase chce, aby Carl svědčil při trestním procesu vraždy...“

„A když se vám podaří odpálkovat to soudní řízení ve věci zrušení manželství, pak Carl nemůže svědčit?“

„Právě.“

„A může svědčit, když bude rozvedený, šéfe?“

„Ne. Carl může svědčit, jen jestli se jim podaří zrušit manželství. V očích zákona není žádný rozdíl mezi neplatným manželstvím a žádným manželstvím. Pokud by ale bylo manželství platné, pak i kdyby bylo následně soudně rozvedeno, nemůže Carl proti své ženě svědčit bez jejího svolení.“

Della namítla: „Ale jak jim chcete zabránit, aby dosáhli zrušení manželství? Zákon přece nekompromisně říká, že když někdo uzavře manželství za života předchozího manžela nebo manželky, je toto manželství nulitní od samého počátku.“

„Jsem rád, že to říká,“ zazubil se Perry Mason.

„Ale když si Rhoda brala Carla Montainea, její předchozí manžel ještě žil.“

Mason začal znovu zarytě mašírovat po kanceláři.

„V tomhle jim to natřu i naslepo,“ řekl. „Trápí mě něco jiného... Zůstaňte tu, Dello, a nechtě mě přemýšlet. Chce se mi přemýšlet nahlas. Taky pro vás možná budu mít něco k opsání. Stará se někdo o ústřednu?“

„Ano.“

„Čekám důležitý hovor, má volat Danny Spear,“ vysvětloval Mason. „Myslím, že se nám podaří vypátrat, kdo Moxleyho zmáčkl kvůli penězům.“

„A vy ty lidi chcete najít, šéfe?“

„Nechci, aby jim okresní státní zástupce poslal soudní obsílku pod trestem,“ řekl. „Chci, aby odtud zmizeli.“

„Nebude to nebezpečné? Nedopustíte se tím závažného trestného činu nebo něčeho takového?“

Široce se na ni zazubil a ten úsměv sám byl dostatečnou odpovědí. Po chvíli Perry Mason tiše přiznal: „Radši mi to ani nepřipomínejte.“

Della si s úzkostlivým výrazem čmárala bezmyšlenkovitě nějaké vzory na stránky svého notesu. Nakonec se na něho podívala, a jak sledovala ustaraně jeho pochodování, zeptala se: „Nemyslíte, že by bývalo bylo lepší, kdybyste se orientoval na sebeobranu?“

Vztekle se k ní obrátil.

„To si pište,“ řekl. „Mohli jsme postavit obhajobu na sebeobraně a měli jsme případ v kapse. Nebyli bychom možná dosáhli zproštění viny, ale žaloba by byla zaručeně nikdy nebyla mohla dosáhnout odsouzení. Jenže Rhoda skočila okresnímu státnímu zástupci na špek a teď už nemůže tvrdit, že šlo o sebeobranu. Prohlašuje přece, že stála před venkovními dveřmi a zvonila, když došlo k vraždě.“

Della Streetová našpulila ústa a zeptala se zamyšleně: „Chcete říct, že policii nepověděla pravdu?“

„Samozřejmě, že jim nepověděla pravdu. Nabídli jí chutnou návnadu a ona jim ji zbaštila i s navijákem. Ještě neví, že se chytila, protože se okresnímu státnímu zástupci prozatím ještě nehodilo do krámu přitáhnout vlasec a rybičku zaseknout.“

„Ale proč jim vlastně nepověděla pravdu, šéfe?“

„Protože nemohla. Její případ patří k těm, kde se pravda zdá mnohem nesmyslnější než jakákoli lež, kterou si můžete vymyslet. To se někdy v trestních případech stává. Když je někdo vinen, přednese porotě výpověď, kterou si pro něho vymyslí šikovný advokát. Proto zní většinou výpověď obžalovaného dost přesvědčivě. Když je ale obžalovaný nevinný, nejsou často fakta zdaleka tak přijatelná jako nějaká vykonstruovaná báchorka. Při vymyšlené výpovědi se člověk snaží především neopominout hlavní princip, že musí jít o výpověď přesvědčivou. Když ale líčí události přesně tak, jak se staly, nevyznívá jeho výpověď už zdaleka tak přesvědčivě.“

„Nějak mi to nedochází,“ vzdychla Della Streetová.

„Copak jste nikdy neslyšela, že pravda je často mnohem absurdnější než nejbláznivější výplod fantazie?“

Přikývla.

„A my tu teď narazili na takový konkrétní případ tohoto známého faktu. Náhoda může namíchat v osudí nejroztodivnější kombinace milionů faktů.

V devětadevadesáti případech ze sta jsou tyto kombinace faktů přijatelné a přesvědčivé, ale v tom jednom případu ze sta je jejich důvěryhodnost na pováženou. Když je obžalovaný chycen do takovéto pasti, je to pro advokáta jeden z nejzapeklitějších oříšků, na jaké může narazit.“

„A co si počnete?“

„Pokusím se za daných okolností, aby výpovědi svědků obžaloby vyzněly nepravděpodobně,“ řekl. „Ba co víc, pokusím se prokázat Rhodino alibi.“

„Ale jak byste mohl prokázat její alibi,“ namítla. „Sám jste přece právě připustil, že svědkové obžaloby prokážou, že Rhoda Montaineová odešla z domova na schůzku s Gregorym Moxleym.“

S potlačovaným smíchem přikývl. „Proč se smějete?“ zeptala se.

„Ale, něco jsem nastražil,“ řekl, „a čekám, co z toho vzejde.“

Ozvalo se zaklepání na dveře a jedna z písařek, která dohlížela na ústřednu, když byla Della Streetová v Masonově soukromé kanceláři, hlásila tichým ustrašeným hláskem: „Právě volal nějaký Danny Spear. Řekl, že je detektiv od Paula Drakea a že nemůže čekat, až ho přepojím k vám. Povídal, že máte přijít co nejrychleji na Maple Avenue číslo 4620, kde na

vás bude před vchodem čekat. Pokoušel se prý už sehnat Paula Drakea, ale ten u sebe v kanceláři není. Hlavně si prý máte pospíšit.“

Perry Mason otevřel trhnutím vestavěnou skříň na kabáty, vytáhl odtud klobouk a narazil si ho na hlavu.

„Zdálo se vám podle hlasu, že je v nějakém maléru?“ zeptal se.

Dívka přikývla.

„Přepište načisto tu žalobu o rozvod, Dello,“ zavolal Perry Mason na Dellu, ještě než vypadl ze dveří. A pak už uháněl chodbou, chytil výtah a u vchodu do budovy, kde měl kancelář, zamával na taxíka: „Maple Avenue 4620, a pořádně na to šlápněte,“ žádal.

Danny Spear už čekal u obrubníku, když taxík zabočil k chodníku.

„Tak jsme tady, vašnosto,“ hlaholil taxikář. „Je to ten pajzlík tamhle napravo - hotel Greenwood.“

Mason sháněl po kapsách drobné.

„Opravdu pěkná díra,“ souhlasil.

Taxikář se zazubil. „Mám čekat?“

Mason zavrtěl hlavou, počkal, až taxík zajede za roh, a teprve potom se obrátil k Dannymu Spearovi.

Danny vypadal jako spráskaný pes se spoustou šrámů. Urvaný límeček od košile si přichytil spínacím špendlíkem, kravatu měl na cucky, levé oko mu zdobil monokl a dolní ret mu natekl do ruda.

„Co se stalo, Danny?“ zeptal se Perry Mason.

„Na něco jsem narazil,“ vysvětloval Danny Spear.

Mason si změřil jeho pomlácenou vizáž, přitakal a čekal na další vysvětlení.

Spear si posunul klobouk hlouběji do čela, zformoval střechu tak, aby mu kryla modřinu na oku, a s hlavou předkloněnou se vydal do hotelu Greenwood.

„Pojďme dovnitř,“ navrhl. „Proklouzněte rovnou kolem těch povalečů v hotelové hale. Já vím, kam jít.“

Vrazili do lítaček a vešli dovnitř. Několik mužských, kteří chytali lelky v úzké hale hotelu třetí třídy, na ně zvědavě civělo.

Danny Spear zamířil jako první kolem dlouhých řad křesel a bachratých mosazných plivátek k úzkému tmavému schodišti. Nalevo byla šachta zdviže oddělená silnou železnou mříží s kabinou asi tak velikosti telefonní budky, ne-li menší.

„Ušetříme čas, když půjdeme po schodech,“ zavolal Danny Spear přes rameno.

Když vyběhli do chodby v druhém poschodí, zamířil Danny k jedněm dveřím a otevřel je dokořán.

Byl to tmavý, zatuchlý pokojík. Vévodila mu bíle nalakovaná postel s tenoučkou prolezenou matrací, děravou na několika místech. Přes kovovou pelest postele byly hozené ponožky, jedna s velkou dírou na palci. Na toaletním stolku stála štětka na holení se zaschlou pěnou. Po straně zrcadla visela zmačkaná kravata. Na podlaze byl pohozený kus hnědého papíru, dost velký na zabalení balíku prádla, a hned vedle účtenka z prádelny. Na poflekané toaletce se povalovalo několik zrezivělých žiletek.

Nalevo od toaletky byla vestavěná skříň s pootevřenými dveřmi. Podlaha byla poseta úlomky rozštípaného dřeva z jejich vyříznuté a rozbité spodní části.

Danny Spear zavřel dveře do chodby, rozmáchl se paží a ukázal výmluvným gestem na pokoj.

„Jak vidíte, šlápl jsem do vosího hnízda.“

„Co se stalo?“ zeptal se Perry Mason.

„Když jste s Paulem vyšli z domu Balboa Apartments, přešli jste na druhý roh a chytili tam taxíka. Ta buchta vás asi pozorovala z okna, protože jste snad ještě ani nezahnuli za roh a

ona už vyběhla a spěchala k obrubníku a koukala po taxíku, na který by zamávala. Trvalo jí tři nebo čtyři minuty, než nějaký sehnala, a div přitom nelomila netrpělivostí rukama.

Nakonec jí zastavil u obrubníku jeden žluťásek. Asi jí nepřišlo vůbec na mysl, že by ji mohl někdo sledovat. Dokonce ji ani nenapadlo podívat se zadním okénkem, když se taxík rozjížděl. Uvedl jsem tu svou popelnici taky do chodu a hasil jsem si to kliďánko v těsném závěsu za nimi, abych je náhodou neztratil. Když přijela k tomuhle pajzlíku, zaplatila taxikáři a věru přitom na nějaký centík nekoukala.

Než ale vešla do hotelu, chovala se trochu nejistě. Ani snad ne jako by měla nějaké podezření, že ji sleduju, spíš jako by dělala něco nepatřičného. Mrkla se na obě strany ulice, chvíli váhala a teprve pak zapadla do hotelu.

Bál jsem se jít jí hned v patách, a když jsem konečně byl v hale, zmizela už někde nahoře. Výtah byl v druhém poschodí, a tak jsem usoudil, že ho tam nechala stát. V hale se poflakovalo u baru jen pár obvyklých štamgastů, a tak jsem se rozběhl po schodech do druhého poschodí, stoupl jsem si do stínu nouzového východu a tam jsem tiše čekal a pozoroval chodbu. Podle mého asi tak za deset minut otevřela dveře tohohle pokoje, chvilku ještě postávala v chodbě, aby se zase rozhlídla na obě strany jako předtím, a pak se vydala ke schodům. Výtahem nejela.

Zapamatoval jsem si, který pokoj to je, dal jsem jí pořádný náskok a pak jsem se pustil dolů za ní. Tentokrát si nevzala taxíka, a tak mi dalo trochu práce ji najít. Zahnula už za roh, než jsem ji objevil, a šla na zastávku. Nastoupila do tramvaje, která staví jen jeden blok od Balboa Apartments na West Ordway 721. Řekl jsem si, že chce nejspíš jen ušetřit peníze za taxíka a že se tedy raději vrátím a posvítím si na toho ptáčka, se kterým se setkala.

A právě v tu chvíli jsem se zachoval jako ten největší idiot pod sluncem.“

„Jak to?“ zeptal se Mason. „Poznal vás snad?“

„Ne, nepoznal, všechno hrálo do rukou mně, jen kdybych nebyl tolik chytračil.“

„Tak povídejte přece,“ pobídl ho netrpělivě Mason. „Vyklopte to už.“

„Vrátil jsem se tedy do hotelu, vyšlapal jsem schody a zaklepal jsem na dveře tohohle pokoje. Ke dveřím přišel nějaký hromotluk jen v košili. Měl na posteli položené zavazadlo a právě pakoval. Byl to takový ten laciný objemný kufr, který koupíte v každém venkovském krámku, a byl pořádně vybledlý, jako by byl stál hezkou dobu za nějakým výkladem, nebo jako by ho někdo nechal dlouho na slunci. Tomu chlápkovi bylo asi tak třicet, ramena měl samý sval, jako by celý život nakládal vidlemi seno.

Ale nějak mi na farmářského čeledína nepřipadal, spíš tak na automechanika. To mi jen tak blesklo hlavou, protože měl do rukou zažranou kolomaz, a taky způsob, jak měl vyhrnuté rukávy od košile, mi připomněl autodílnu.

Koukal zle jako kakabus, ale taky trochu ustrašeně, a tak jsem se na něho zašklebil a povídám: ‚Až se vrátí váš parťák, vyřiďte mu, že mám něco daleko lepšího, než je ta karamelová brynda ředěná vodou, co prodávají v dragstórech, a mám to za dobrou cenu.‘

Chtěl vědět, o čem to mluvím, a tak jsem na něho vytáhl starou fintu, že jako pašuju alkohol a kšeftuju tu s ním a že jsem se domluvil s chlápkem, co bydlel asi před dvěma nebo třemi týdny v tomhle pokoji a který mi tvrdil, že tu zůstává napořád, a proto jsem teď myslel, že asi bydlejí spolu.“

„Skočil na to?“ zeptal se Perry Mason.

„Skoro se zdálo, že jo,“ odpověděl Spear. „A jak jsem na něho pořád tak civěl, všiml jsem si, že má stejně zvláštní oči a stejně širokou kaprovkou pusu, jako má ta žena, kterou jsem sem sledoval. Dobře jsem si ji prohlédl, když platila taxikáři. Podle toho protaženého horního rtu a očí nemohla být mýlka.“

„Myslíte, že ten chlápek je její bratr?“ zeptal se Mason.

„Tutově to je její bratr a já jsem si řekl, že na něho vyzraju. Pamatoval jsem si, že se ta ženská jmenovala dříve Penderová a že přišla z Centerville. Bylo mi jasné, že tenhle ptáček

nejvýš tak vyslechne moji báchorku a potom mi zabouchne dveře před nosem. Napadlo mě, že kdybych to vzal za správný konec, mohl bych získat jeho důvěru a trochu mu rozvázat jazyk.

Byl to jen takový idiotský nápad, který kdyby vyšel, byl by za všechny prachy. Ovšem musel by vyjít. Pak by za něj člověka všichni poplácávali po zádech, jaký je pašák. Jenže když pak takový nápad náhodou neklapne, jak má, připadá všem úplně pošahaný a člověk aby se šel klouzat. Neměl jsem čas na rozmyšlenou. Prostě jsem na ten nápad vsadil.

Obličej se mi rozzářil poznáním a já spustil: ‚No ne, nejste vy náhodou z Centerville?'

Tak divně se na mě podíval, několikrát polkl a pak se zeptal: ‚Kdo jste?' A já povídám a šklebím se od ucha k uchu: ‚Už to mám! Vím, kam vás zařadit! Kryndy bryndy, vy jste přece pan Pender!' a s tím jsem k němu napřáhl ruku."

„A co on na to?"

„A právě v tu chvíli jsem mu naletěl. Pořádně mě doběhl."

„Jen pokračujte," Mason na to.

„Měl jsem ho za venkovského balíka," přiznal Spear smutně, „ale to jsem si dal, já pitomec pitomá! Sledoval jsem jako ostříž, jak bude reagovat. Na chvilku ztratil veškerý glanc, jako bych ho byl právě shodil z vánočního stromečku, a pak se mu najednou obličej rozzářil úsměvem a začal mi pumpovat rukou nahoru a dolů a vykřikovat: ‚Máš pravdu, kamaráde, taky si na tebe vzpomínám, pojď přece dál!'

Svíral moji pravici ve své a táhl mě do dveří. Culil se jako Santa Claus na Štědrý večer. Kopl levou nohou do dveří, aby je přibouchl, dvakrát nebo třikrát mi zapumpoval rukou a jak přitom tak hlaholil: ‚Co je doma nového?', ubalil mi levičkou takovou jednu do oka, že jsem div nešel rovnou k zemi. Potom konečně pustil moji pravou ruku a bacil mě do ksichtu, až jsem odletěl ke skříni, do které jsem narazil zády. Odrazil jsem se od ní právě včas, abych chytil jednu na solar, a to už jsem o život přestal mít zájem. Vzpomínám si jen, že se ke mně něco blížilo a praštilo mě do obličeje a uvědomil jsem si ještě, že to je ten špinavý koberec."

„A co udělal on?" zeptal se Perry Mason.

„Roztrhal na kusy povlak na polštář, vrazil mi pár hadrů do pusy, svázal mi ruce i nohy, otevřel dveře vestavěné skříně a šoupl mě dovnitř."

„Ztratil jste vědomí?"

„Ne úplně, jen jsem byl pořádně groggy. Ale aby nebylo mýlky, na tom, jestli jsem byl v bezvědomí nebo ne, houby záleželo. Toho chlápka jsem přeprat nemohl, na to jsem rozhodně neměl. Vládl pěstmi stejně bravurně, jako to děvče ve vaší kanceláři ovládá knoflíky na ústředně. Pohazoval si se mnou ve vzduchu jako nějaký japonský žonglér kulečníkovými koulemi."

„A jak to bylo dál?"

„Když mě strčil do té skříně, začal hrát divadýlko," pokračoval Danny posmutněle. „Jenže ať do mě třeba hrom bací, stejně nemůžu říct na beton, jestli to bylo nebo nebylo divadýlko. Sotva jsem zjistil, s kým mám tu čest, dělal jsem samozřejmě padavku, hrál jsem si na bezvládnýho, jako bych byl nadobro mimo. Ležel jsem jako mrtvý s tím, že se mi snad podaří kroutit trochu zápěstími a uvolnit maličko smyčku. Do skříně mě hodil, jako by ukládal do stodoly pytel zrní. Zavřel za mnou dveře a zarýgloval je - a řeknu vám, že to není jen ledajaký rýgl. Drží ty dveře ve zdi jako přikovaný."

„Jaké divadýlko hrál?" zeptal se Mason zvědavě.

„Víte, pakoval dál jako o závod. Mlátil zásuvkami, házel věci do kufru a pobíhal mezi postelí a prádelníkem, jako by mu u zadku hořela koudel. Každých pár minut si ale dal pohov, aby zavolal Garvanza třicet devět čtyři sta jedna. Chvilku vždycky u telefonu čekal, ale nikdo mu neodpovídal."

„To je číslo do Balboa Apartments," řekl Mason.

Danny Spear přisvědčil: „Já vím. Volal pořád tohle číslo a žádal slečnu Freemanovou."

„Takže se nakonec dovolal?“

„Jasně, někdo na druhém konci se mu ozýval, jenže když pak chtěl slečnu Freemanovou, tak po chvilce čekání stejné zavěsil. Dveře od toho šatníku jsou hodně tenké, a tak jsem slyšel každý jeho pohyb a každé jeho slovo.

Snažím se vám vlastně vysvětlit, že mi není jasné, jestli on věděl, že poslouchám, a proto to na mě jen hrál, nebo jestli si myslel, že jsem ještě v limbu, a proto mluvil bez zábran, anebo jestli mu už bylo úplně fuk, jestli ho slyším nebo ne.“

„Pořád vás ještě poslouchám a snažím se pochopit, co mi vlastně chcete povědět,“ řekl Mason trochu netrpělivě.

„Víte,“ pokračoval Danny Spear, „chtěl bych, abyste si udělal o celé situaci jasný obrázek, protože je důležité, abyste neměl zkreslený pohled. Pořád jen pakoval a přitom volal to číslo. Konečně dobalil. Slyšel jsem zavrzat pera, jak se posadil na kraj postele. Vytočil znovu totéž číslo, a když se zeptal na slečnu Freemanovou, konečně se mu ozvala. Slyšel jsem, jak říká: ‚Ahoj Doris, tady je Oscar.‘

Pravděpodobně ho varovala, aby do telefonu nemluvil, protože jí odpověděl, že je zle a že teď už na ničem nezáleží. Řekl jí, že se u něho objevil nějaký detektiv, který ví, kdo je. Pěkně jí vycinkal, že byla tak praštěná a nechala se sledovat detektivem k hotelu, a potom taky ještě tvrdil, že určitě prozradila těm dvěma detektivům, co za ní přišli, víc, než kolik přiznala jemu. Ta chudinka z toho byla zřejmě celá pryč, takže na ni za chvíli přestal řvát a místo toho ji začal konejšit a uklidňovat.

Na té jejich konverzaci mi bylo podezřelé, že se bavili tak dlouho a do všech podrobností. Kecali do telefonu, jako když farmáři vedou večer řeči se sousedy pro ukrácení dlouhé chvíle, a během toho rozhovoru se ho ona zřejmě zeptala, jestli jí pověděl pravdu. A on jí přísahal při všem, co je mu svaté, že jí řekl naprostou pravdu, dostal se prý jen ke dveřím k Moxleyho bytu a zazvonil, aby se pokusil ho vzbudit. Vypadalo to ale, že Moxley spí, protože z bytu nebylo nic slyšet. Soudí prý, že k vraždě muselo dojít dřív, než tam on přišel. Dívka si zřejmě myslela, že to pro ni všechno jen lakuje na růžovo, že ve skutečnosti vešel do pokoje a praštil Moxleyho po hlavě. On to ale stále popíral. Žvanili takhle dobrých deset minut.

A to je všechno. Vylíčil jsem vám celý průběh, protože kdo ví, co kdyby to bylo důležité? Mohl to tak sehrát jen naoko, kvůli mně. Jestli ano, pak je výborný herec. Ale jestli tam jen tak seděl a tlachal se sestřičkou, když měl už dávno vzít nohy na ramena, pak je to kus trouby. Můžete si vybrat podle libosti. Buď ho můžete považovat za horkokrevného svalnatce, co moc rozumu nepobral, nebo za fikaného chytráka, kterému pracuje mozek stejně rychle jako pěsti. A můžete mi věřit, že to je stejně rychle jako blesk.“

Mason se ho rázně zeptal: „A co se stalo pak?“

„Ještě chvilku tak po telefonu tlachali, a potom jí ten chlápek řekl, že budou muset vzít nohy na ramena.“

„Použil přesně toho výrazu?“ zeptal se Perry Mason.

„Ne. Řekl, že mají nejvyšší čas vydat se na cestu. Zřejmě nechtěla jet společně s ním, ale on tvrdil, že teď už jsou namočení oba až po uši a že se buď potopí, nebo budou plavat, a že nemá cenu se teď rozdělovat, protože by tak policajtům zůstaly dvě stopy, po kterých by se mohli pustit, když se ale budou držet pohromadě, zbyde policii jen jedna. Ohlásil, že on chytí taxíka a ona ať se zatím sbalí.“

„A co bylo pak?“ zeptal se právník.

„Pak přetahoval zavazadla sem a tam a nakonec jich několik popadl a vrhnul se do chodby. Vrtěl jsem se a kroutil, až jsem si konečně uvolnil ruce, zbavil se pout a pustil se do těch dveří. A to byla fuška. Byl bych se mohl odtamtud dostat, kdybych byl dělal kravál nebo kdybych byl vykopl ty výplně nohama, ale to bych tam byl přilákal spoustu lidí a já měl dojem, že vám jde o to, aby zůstalo všechno pěkně pod pokličkou. Vyndal jsem si tedy kapesní nůž a prořezal jsem tenké části výplní. Zbytek jsem vyrazil kopnutím, které

nezpůsobilo moc hluku. Bál jsem se odtud telefonovat, protože hovory jdou zřejmě přes ústřednu, a tak jsem běžel dolů a zatelefonoval jsem agentuře z rohu. Drake tam sice nebyl, ale dostal jsem k telefonu jednoho z chlapců, kterému jsem řekl, aby rychle obšancovali dům Balboa Apartments, hlídali na všech nádražích a zajistili letiště. Popsal jsem mu, jak ta dvojice vypadá. Nemohou si je splést, s těmi jejich ústy jako dědičným znakem rodiny Penderů, a pak ten chlapík stejně všude ční jako hora.“

„Možná, že ještě nestačili odjet z Balboa Apartments, když jste telefonoval,“ řekl Mason.

„Doufal jsem, že tam ještě budou,“ opáčil Danny Spear, „protože jsem na jeden den udělal už pitomostí až dost. Řekl jsem si, že nebude marné, když se jim dostanu na stopu a zjistím, kam mají namířeno.“

„Proč jste mi tohle všechno neřekl do telefonu?“ zeptal se Mason trochu nakvašeně.

„Protože jsem si musel vybrat,“ vysvětloval Spear, „a měl jsem na to jen chviličku. Nemohl jsem váhat. Věděl jsem, že záleží na každé vteřině, a tak jsem si řekl, že bych měl zavolat agenturu, aby se pustili po stopě, dokud je horká. Věděl jsem, že když se vám to pokusím vysvětlovat po telefonu, ztratím spoustu času. Když jsem zapojil do práce agenturu, říkal jsem si, že nemá cenu vysvětlovat vám všechny podrobnosti, protože stejně nemůžete nic dělat, a kdybych se byl pokusil líčit vám telefonem, co se stalo, nebyl byste z toho stejně moudrý, a proto jsem vás sem chtěl co nejrychleji dostat. Tak jste si totiž mohl podle mého nejlíp udělat vlastní úsudek. Připadá mi, že ty lidi asi nechcete zastavit?“

Perry Mason začal v podmračeném zamyšlení rázovat sem a tam po prošlapaném koberci. Pomalu zavrtěl hlavou a řekl vážně: „Ne, nechci je zastavit. Jen ať jedou a nezůstávají na jednom místě. Ale chci vědět, kde jsou, abych je sem mohl dotáhnout, kdybych musel. Ale momentálně jen ať si jedou.“

Danny Spear se podíval na hodinky.

„Dobrá,“ řekl. „Takhle se bohužel celá situace vyvinula. Můžeme za půl hodiny zavolat do agentury, jestli se je chlapcům podařilo vystopovat. Osobně bych dal pomalu krk na to, že ano, protože bych se vsadil, že si to z Balboa Apartments namíří rovnou na vlak. Patří přesně k těm lidem, co si myslí, že vlak nikdo nedohoní.“

Perry Mason se náhle zaculil.

„Fajn,“ řekl. „A teď honem do kanceláře. Mezitím už tam nejspíš bude Paul Drake.“

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Soudce Frank Munroe z Oddělení rodinných vztahů při Nejvyšším soudu zamířil ze svých místností k soudcovskému stolu, srovnal si brýle a zamžoural na nabitou soudní síň.

Soudní úředník odrecitoval formulku, kterou se zahajovalo soudní jednání. Sotva soudce Munroe klepl kladívkem, otevřely se dveře na obou stranách soudní síně a policisté přiváděli jedněmi dveřmi Rhodu Montaineovou a druhými Carla Montainea.

Oba byli zadrženi, Carl Montaine jako korunní svědek a Rhoda Montaineová jako obžalovaná v případu vraždy. Byla to první příležitost, kdy se ti dva od svého zatčení viděli.

„Případ Montaine versus Montaineová," ohlásil soudce Munroe. „John Lucas, náměstek okresního státního zástupce, zastupuje žalobce, Perry Mason zastupuje obžalovanou."

Rhodě Montaineové unikl bezděčně výkřik a udělala rychlý krok dopředu. Dozorcova paže ji strhla zpátky.

„Carle!" vykřikla.

Carl Montaine, na jehož obličeji se jevily stopy probdělých nocí a perných dnů, stiskl rozhodně rty do rovné čáry a vykročil k připravené židli, s očima upřenýma pouze vpřed, aby se posadil vedle dozorce, a svoji ženu tam nechal zoufalou a nevěřící stát s obličejem bílým jako křída.

Tichý šepot v soudní síni utišilo až rezolutní kladívko soudního koncipienta. Rhoda Montaineová tápala jako nevidomá k židli, která na ni čekala. Dozorce vedle ní ji musel vzít za loket a vést ji, protože měla oči oslepené slzami.

Perry Mason sledoval toto tiché drama bez jediného slova a pohybu. Chtěl, aby to, co se přihodilo, zapůsobilo na diváky co nejsilnějším dojmem, a dával si pozor, aby nevstoupil nevhodně na scénu.

Napětí v soudní síni prolomil až soudce Munroe.

„Obě strany tohoto sporu jsou zadrženy. Obžalovaná je obviněna z vraždy. Proslýchá se, že žalující strana má v tomto případě vraždy vystupovat jako svědek obžaloby. Soud zaznamenal, že žádost o toto soudní řízení podává za pana žalobce právní zástupce kanceláře okresního státního návladního. Soud proto považuje za nutné upozornit vás, pánové, že nestrpí jakékoli odbíhání od tématu projednávaného v tomto případu. Úkolem tohoto soudu je zabývat se řízením ve věci anulování manželství, na základě skutečnosti, že byl dřívější manžel naživu. Ani jednomu z právních zástupců nebude dovoleno, aby se snažil křížovým výslechem svědků protistrany získat informaci, kterou by mohl později použít v procesu Stát versus Rhoda Montaineová. Je vám to jasné, pánové?"

Perry Mason sklonil hlavu v tichém souhlasu.

John Lucas po něm triumfálně šlehl pohledem. Nemohlo být pochyb, že soudcův příkaz znamená výrazné vítězství pro kancelář okresního státního zástupce.

Své mandantce mohl totiž Perry Mason vždycky poradit, aby na otázky neodpovídala s odůvodněním, že by její odpověď svědčila proti ní. Soudcova připomínka tedy znamenala především zkrácení Masonova práva podrobit křížovému výslechu Carla Montainea.

„Povolejte Carla Montainea jako prvního svědka obžaloby," řekl Lucas.

Carl Montaine se zaryl rukou do ramene svého otce, který zaujímal u stolu právního zástupce místo hned vedle syna. Mladík pak vykročil pevně a důstojně k místu pro svědky, zvedl pravou ruku, a když složil přísahu, podíval se tázavě na Lucase.

„Jmenujete se Carl W. Montaine?"

„Ano."

„Bydlíte tady ve městě, pane Montaine?"

„Ano."

„Znáte obžalovanou Rhodu Montaineovou?"

„Ano.“

„Kdy jste se s ní poprvé seznámil?“

„V nemocnici Sunnyside. Zaměstnával jsem ji jako svoji ošetřovatelku.“

„A později jste se s ní oženil?“

„Ano.“

„Můžete nám říci přesné datum svatebního obřadu?“

„Osmého června.“

„Tohoto roku?“

„Ano.“

Lucas se otočil s pokynutím ruky k Perrymu Masonovi.

„Prosím, svědek je váš,“ řekl.

Perry Mason se uhlazeně usmál.

„Nemám žádné otázky,“ řekl.

Svědek byl zřejmě pečlivě instruován, že má očekávat neúprosný křížový výslech. Lucas byl už celý ve střehu, jak vyskočí s námitkou, kdyby Mason položil nějaké důležité otázky. Oba muži se teď zatvářili překvapeně.

„To je vše,“ řekl ostře soudce Munroe. „Sestupte, pane Montaine.“

Lucas vyskočil.

„Vaše ctihodnosti,“ prohlásil. „Podle občanského soudního řádu máme právo povolat ke křížovému výslechu za svědka obžalovanou jako protistranu, a to dříve, než ji bude vyslýchat její obhájce. Rád bych tedy povolal na svědeckou lavici Rhodu Montaineovou.“

„Čeho přesně chcete výslechem této svědkyně docílit?“ zeptal se Perry Mason.

Lucas se zamračil. „Nemyslím si,“ řekl, „že je nutné, abych odhaloval svůj plán postupu ani důvod výslechu.“

„Měl jsem právě v úmyslu navrhnout,“ řekl Perry Mason se zdvořilým úsměvem, „že by vzhledem k upozornění soudu bylo podle mého názoru dobře prokázat, čeho vlastně chcete výslechem této svědkyně docílit.“

„Jestlipak vy prokážete skutečnost,“ zeptal se Lucas ostrým, útočným a nepřátelským tónem, „že osmého června, kdy vstoupila obžalovaná do manželského svazku s Carlem Montainem, byla ještě vázána dřívějším sňatkem s jiným mužem, s mužem, který se jmenoval Gregory Lorton alias Gregory Moxley a byl zabit v časných ranních hodinách šestnáctého června tohoto roku?“

„Ano, prokážu,“ odpověděl Perry Mason.

Lucas se zatvářil udiveně. Soudce Munroe se zamyšleně mračil. V nabité soudní síni to jen zašumělo.

John Lucas prohlásil s očima upřenýma na soudce: „Velice rád bych také položil svědkyni pár otázek o identitě osoby, která byla pohřbena v únoru devatenáct set dvacet devět pod jménem Gregory Lorton.“

Úsměv Perryho Masona se změnil ve zlomyslné ušklíbnutí.

„Vezmeme-li v úvahu, že jsme už prokázali,“ řekl, „že onen Gregory Lorton, který byl ženatý s obžalovanou v tomto případu, byl k tomuto datu živý, je v tomto řízení naprosto irelevantní, kdo vlastně byl pohřben pod jménem Gregory Lorton. Jestliže chcete vést toto šetření v trestní věci, máte na to právo. A máte bohužel také právo vést toto šetření tím způsobem, že poskytujete tisku vyjádření, ve kterých naznačujete, že obžalovanou podezíráte z otrávení oné osoby.“

Lucas rudý v obličeji se prudce obrátil.

„To je nespravedlivá insinuace!“ vykřikl. „Nemůžete...“

Soudce Munroe praštil kladívkem do stolu.

„Pane advokáte,“ obrátil se k Perrymu Masonovi. „Vaše námitka je sice správná, ale vaše poznámky byly naprosto nepatřičné.“

„Omlouvám se soudu,“ řekl Perry Mason.

„A právnímu zástupci,“ navrhl Lucas.

Perry Mason výmluvně mlčel.

Munroe klouzal pohledem z obličeje jednoho z nich k druhému. V jeho očích zableskla jakási jiskérka pobavení.

„Pokračujte,“ pobídl je.

„Toto jsou naše argumenty,“ skončil Lucas a posadil se.

Perry Mason řekl: „Povolejte na svědeckou lavici paní Bessii Holemanovou.“

Mladá, asi dvaatřicetiletá žena s unavenýma očima pokročila k místu pro svědky, zvedla pravou ruku a složila přísahu.

„Dostavila jste se k ohledání ostatků Gregoryho Moxleyho alias Gregoryho Lortona, muže, který byl zabit šestnáctého června letošního roku?“

„Ano.“

„Viděla jste jeho ostatky?“

„Ano.“

„Poznala jste, čí jsou?“

„Ano.“

„Kdo byl ten muž?“

„Byl to člověk, za kterého jsem se provdala pátého ledna 1925.“

Diváci vyjekli údivem. Lucas se pozvedl ze židle, ale pak zase dosedl zpátky, aby hned nato znovu vyskočil. Po chvilce zaváhání pomalu zaprotestoval.

„Vaše ctihodnosti, toto zaměření svědectví mě naprosto zaskočilo. Nicméně navrhuji, aby byla odpověď vyškrtnuta, protože neodpovídá na otázku, je nepřípustná, irelevantní a nepodstatná. Není důležité, kolikrát byl snad tento Moxley ženatý, než si vzal Rhodu Montaineovou. Mohl mít třeba pár desítek žen, které dosud žijí. Rhoda Montaineová mohla zažádat u soudu o zrušení manželství, dokud žil. Ale ona to neudělala. V momentě jeho smrti se stala vdovou. Jinými slovy, její manželství s Lortonem není napadnutelné a nedá se zvrátit.“

Perry Mason se usmál.

„Zákon tohoto státu říká, že pozdější manželství uzavřené jakoukoli osobou za života dřívějšího manžela nebo manželky této osoby s jakoukoli jinou osobou než s dřívějším manželem nebo manželkou je nezákonné a nulitní od samého počátku. V Gregorsonově majetkovém řízem, 160 Cal. 61 je řečeno, že neplatné manželství je napadnutelné a dá se zvrátit. Je jasné, že Gregory Lorton nemohl uzavřít platné manželství s Rhodou Montaineovou, pokud žila předchozí Lortonova manželka. Proto také dřívější manželství této obžalované, které je neexistující a neplatné, nebylo žádnou překážkou pro následující manželství s Carlem Montainem.“

„Návrh na vyškrtnutí se zamítá,“ rozhodl soudce Munroe.

„Byla jste někdy rozvedena s mužem, kterého známe střídavě jako Gregoryho Moxleyho nebo Gregoryho Lortona, po pátém lednu 1925?“ zeptal se Perry Mason.

„Ano.“

Perry Mason rozložil úřední dokument a předal jej okázale Lucasovi.

„Dávám panu právnímu zástupci k nahlédnutí ověřené soudní rozhodnutí o rozvodu a upozorňuji jak soud, tak pana právního zástupce na skutečnost, že rozhodnutí o rozvodu bylo vydáno později, než došlo k uzavření sňatku obžalované s Gregorym Lortonem. Nabízím toto ověřené rozhodnutí jako důkaz.“

„Schvaluje se,“ rozhodl soudce Munroe.

„Můžete začít s křížovým výslechem,“ ohlásil Perry Mason.

Lucas pokročil k svědkyni, na kterou se upřeně zahleděl, než se jí zeptal: „Jste si jistá totožností muže, kterého jste viděla v márnici?“

„Ano.“

Lucas pokrčil rameny a oznámil soudci Munroeovi: „To je vše.“

Soudce se naklonil přes stůl a řekl soudnímu koncipientovi: „Přineste mi ten kalifornský spis číslo sto šedesát a šestnáctý svazek kalifornské jurisprudence.“

Když se koncipient odebral do soudcových úředních místností, panovalo v napjaté soudní síni ticho jako v kostele, dokud se nevrátil s dvěma knihami, které soudce zamyšleně studoval.

Když soudce Munroe od knih vzhlédl, vyřešil případ jedinou větou.

„Zapište, že rozsudek vyzněl jasně ve prospěch obžalované. Žádost o zrušení manželství se zamítá. Soud končí.“

Když se Perry Mason otočil, zachytil pohled Montainea staršího, pohled, ve kterém to mrazivě blýskalo. Obličej staršího muže byl naprosto neproniknutelný. John Lucas se tvářil zdrceně. Carl Montaine vypadal trochu omráčeně, jen C. Phillip Montaine si zachovával klid. Bylo těžké říci, jestli ho rozhodnutí překvapilo.

V soudní síni to bzučelo jako v úle. Novináři pádili ven k telefonům. Lidé se strkali ve zvědavých hloučcích a mluvili jeden přes druhého.

Perry Mason řekl zástupci šerifa, který dozíral na Rhodu Montaineovou: „Rád bych odvedl svoji mandantku do porotní místnosti, abych se s ní poradil. Jestli si přejete, můžete sedět ve dveřích.“

Vzal Rhodu Montaineovou za paži a zavedl ji do porotní místnosti, a když jí podržel židli, posadil se sám s konejšivým úsměvem ke stolu proti ní.

„Co to všechno znamená?“ zeptala se.

„Znamená to,“ vysvětloval Perry Mason, „že soudce prohlásil vaše manželství s Carlem Montainem za naprosto platné a závazné.“

„A co dál?“

„Dál,“ řekl Perry Mason a vytáhl z kapsy žalobu, „podáte na něho žalobu o rozvod s odůvodněním, že na vás byl váš muž velice krutý, že vás neprávem nařkl z vraždy, že jste k němu ztratila důvěru, když se k vám několikrát při různých příležitostech zachoval krutě a nelidsky. Tady v žalobě některé ty případy a příležitosti vyjmenovávám. Vy nemusíte dělat nic jiného, než to podepsat.“

Oči se jí zalily slzami.

„Ale já se s ním přece nechci rozvést,“ namítala. „Copak nechápete, že mu při jeho povaze leccos toleruju? Říkám vám, že ho miluju.“

Perry Mason se k ní naklonil co nejblíže, aby se jí mohl zahledět přímo dg očí.

„Rhodo,“ řekl jí tiše. „Namluvila jste jim pohádky. Dala jste okresnímu státnímu zástupci podepsanou výpověď. Teď se už z toho, co jste jim napovídala, nemůžete vykroutit. S tím stojíte nebo padáte.

Okresnímu státnímu zástupci se prozatím sice nepodařilo objevit člověka, který fakticky stál před Moxleyho domem a zvonil na zvonek jeho bytu ve chvíli, kdy Moxleyho někdo vraždil, ale objevil jsem ho já. Dokonce jsem neobjevil jen jednoho, ale hned dva. Jeden z nich možná lže. Ale zrovna tak mohou oba mluvit pravdu. Svědectví kteréhokoli z nich vám vynese trest smrti.“

Dívala se na něho se zděšeným výrazem.

„Jeden z nich je Oscar Pender,“ pokračoval Perry Mason, „jakýsi chlapík z Centerville, který se pokoušel vydolovat z Moxleyho peníze. Ty peníze chtěl Pender pro svoji sestru, kterou Moxley okradl o její úspory.“

„O takovém člověku jsem nikdy neslyšela,“ řekla Rhoda Montaineová. „A kdo je ten druhý?“

Masonovy oči se upíraly do jejích. Pronesl pomalu: „Tím druhým je doktor Claude Millsap. Nemohl usnout. Věděl o vaší schůzce, a tak vstal a zajel k Moxleyho domu. Vy jste tam byla, vaše auto parkovalo ve vedlejší ulici za rohem. Když zvonil, byla všude tma.“

Až na rty byla Rhoda Montaineová bílá jako křída.

„Claude Millsap!“ šeptla.

„Do téhle kaše jste se dostala, protože jste se neřídila mojí radou,“ řekl jí Mason. „Ale teď budete dělat, co vám řeknu. To soudní řízení ve věci zrušení manželství jsme vyhráli. Váš muž tedy proti vám nemůže svědčit. Okresní státní zástupce ovšem poskytl novinám podepsané výpovědi s plným svědectvím vašeho manžela. Zadržoval vašeho muže jako korunního svědka bůhvíkde, takže jsem s ním já mluvit nemohl, ale zato každým novinám ve městě poskytl okresní státní zástupce možnost si s ním popovídat.

Musíme se s touhle propagandou poprat. Teď podáme žalobu o rozvod. Postavil jsem ji na tvrzení, že se proti vám váš manžel provinil krutostí tím, že vás očernil spoustou lží u okresního státního zástupce, lží, které vás zapletly do vraždy, ačkoli jste nevinná.“

„A co pak?“ zeptala se.

„Tisk si na tom smlsne, ale hlavní věc je, že můžu já vyrukovat na Carla Montainea se soudní obsílkou pod trestem a tak ho přinutím, aby přišel a podal neveřejné slyšení pod přísahou. Než kanceláři okresního státního zástupce vůbec dojde, co se stalo, zjistí, že jsem ušil na Carla pěknou boudu. Jestli totiž nezmění svoji výpověď, dočkáte se vy nejspíš bohatých alimentů. A jestli ji změní, bude to pro kancelář okresního státního zástupce ostuda jako hrom.“

V Rhodiných očích byl strach, když se zeptala: „Mohou to jeho neveřejné slyšení použít proti mně v tom případu vraždy?“

„Ne.“

„Ale já se s ním nechci rozvést,“ řekla. „Vím, že má různé chyby. Ale já ho i přes ty chyby miluju. Ráda bych z něho udělala chlapa. Moc se s ním párali. Naučili ho, aby spoléhal na svého papínka a na své předky. Přes noc nikoho nepředěláte. Nemůžete čekat, že stačí odkopnout mu jeho berličky a že se hned postaví na vlastní nohy. Nemůžete...“

„Poslouchejte mě dobře,“ řekl Mason. „Je mi jedno, co cítíte ke Carlovi. Teď momentálně jste obviněná z vraždy. Okresní státní zástupce se pokusí napařit vám trest smrti a za okresním státním zástupcem stojí někdo se značnou inteligencí, značnou sebejistotou a bez sebemenších skrupulí. Je ochoten obětovat jakoukoli potřebnou finanční částku, jen aby se mu povedlo vás odsoudit, a to právě k trestu smrti.“

„Koho máte na mysli?“ zeptala se.

„C. Phillipa Montainea,“ odpověděl.

„To snad ne,“ opáčila. „Nemá mě v lásce, ale přece by...“

Policista ve dveřích významně zakašlal.

„Už končete,“ ozval se.

Perry Mason před Rhodu postrčil žalobu o rozvod a podal jí své plnicí pero.

„Podepište to tady na té lince,“ řekl.

Podívala se na něho prosebně.

„Ale je to přece Carlův otec,“ namítla. „Přece by...“

„Podepište to rychle,“ naléhal Mason.

Policista se k nim už blížil.

Rhoda Montaineová vzala plnicí pero. Její prsty byly jako kus ledu, když se jimi lehce dotkla hřbetu Masonovy ruky. Rozechvěle se podepsala a podívala se vlhkýma uslzenýma očima na policistu.

„Můžeme jít,“ řekla.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Perry Mason bubnoval prsty na okraji svého psacího stolu. Upíral v chladném soustředění nehybné oči na obličej Paula Drakea. „Tvoji chlapci je objevili na nádraží, Paule?“

„Ano. Našel je jeden z nich asi deset minut před odjezdem jejich vlaku. Nasedl do stejného vlaku jako oni a zatelegrafoval mi pak z jedné předměstské zastávky. Sedl jsem si rychle k telefonu a zařídil jsem, aby jednotliví mí chlapci nastupovali v různých místech do toho vlaku jako posila. Nespustili jsme ty dva z očí od chvíle, kdy nasedli.“

„Potřebuju, aby se nikde dlouho nezdržovali a aby byli pořád na útěku,“ řekl Mason.

„To mi vyřizovala už Della Streetová. Nebyl jsem si ale jistý, že jsem dostal opravdu tvůj vzkaz správně. Chtěl jsem se radši ujistit, co vlastně chceš.“

Mason odpověděl pomalu: „Chci, abyste se na ně pověsili a nahnali jim strach, aby brali pořád do zaječích. Kdykoli někam zajdou a zapíší se pod falešnými jmény, chci ta jména znát. Chci dostat snímky hotelových záznamů.“

„Ty chceš, aby věděli, že jsou jim detektivové na stopě?“

„Ano, ale musíte postupovat chytře. Nechci, aby si mysleli, že jsou jim detektivové přímo v patách. Chci, aby si mysleli, že detektivové jen tápou, a proto obcházejí s jejich popisem různé hotely, nebo něco podobného.“

Drake několik vteřin tiše pokuřoval a pak vyhrkl: „Myslím, že ses zbláznil, Perry!“

„Proč?“

„Nic mi do toho není,“ prohodil Drake pomalu, „ale ten chlap Pender přece určitě byl v době vraždy na místě činu. Telefonoval sestře a přiznal se, že zvonil na zvonek k Moxleyho bytu asi ve čtvrt na tři v noci. Měl k zabití Moxleyho motiv. Tutově Moxleymu vyhrožoval. Rhodě Montaineové by u veřejnosti náramně prospělo, kdybys dal toho chlapa radši zadržet a poštval na něj kluky od novin, místo aby ses staral o jeho útěk.“

„A co by bylo pak?“ zeptal se Mason.

„Pak by byl okresní státní zástupce v pěkné bryndě. Mohl bys požadovat Penderovo zatčení. Mohl bys požadovat, aby ho okresní státní zástupce předvolal jako svědka.“

„A co pak?“

„Pak bys ho přece dostal před porotu a mohl bys ho rozcupovat na kousky,“ uvažoval Drake. „Mohl bys dokázat, že sem přišel, aby pumpnul Moxleyho o peníze, a že na něho šel s výhrůžkami. Mohl bys ho donutit, aby se buď přiznal, že byl na místě činu přibližně v době, kdy došlo k vraždě, nebo bys mohl zpochybnit jeho důvěryhodnost poukazem na jeho konverzaci se sestrou. Mohl bys vyrukovat s tím, jak se zachoval k mému detektivovi.“

Mason se usmál.

„Ano, všechno tohle bych mohl,“ řekl. „Chvilku bych sice byl na koni, ale co by se stalo při procesu? Okresní státní zástupce by povolal Pendera na svědeckou lavici a nechal by ho, aby se přiznal, že volal Moxleymu a snažil se ho pumpnout o peníze, popřípadě aby se přiznal, že Moxleymu vyhrožoval. Potom by nechal Pendera dosvědčit, že šel k Moxleymu do bytu někdy po druhé hodině v noci, protože mu Moxley řekl, že se setká ve dvě hodiny s Rhodou Montaineovou a ta že mu přinese pro Pendera peníze. A tak si Pender šel ty peníze vyzvednout. To je naprosto přirozené. A Pender by dosvědčil, že stál před domovními dveřmi, které vedou k Moxleyho schodišti, a ačkoli zvonil u dveří několikrát za sebou, nikdo na to nereagoval.

To by se shodovalo s výpovědí svědků, kteří žijí v sousedním domě, a než by se Rhoda Montaineová dostala na svědeckou lavici a pokusila se přísahat, že zvonila ona, když došlo k vraždě, považovala by ji porota za lhářku. Potom by začal okresní státní zástupce mávat porotě před nosem tím klíčem od garáže a Rhoda Montaineová by byla verdiktem poroty uznána vinná z vraždy prvního stupně.“

Drake zamyšleně přikyvoval.

„Ale proč mají ti dva brát pořád roha?“

„Dříve nebo později totiž okresnímu státnímu zástupci dojde, co je v celém případě skutečně podstatné,“ řekl Mason. „Že totiž někdo opravdu stál před domovními dveřmi k Moxleyho bytu a zvonil právě ve chvíli, kdy došlo k vraždě. To dosvědčí korunní svědkové obžaloby. A ať už to byla žena nebo muž, té osobě se vražda nedá přišít, protože člověk evidentně nemůže zvonit u domovních dveří a současně v bytě v horním poschodí a v zadní části domu někoho mlátit po hlavě.

Na druhé straně osoba, která u dveří zvonila, nebude příliš ochotná předstoupit a připustit, že se nacházela někde poblíž místa vraždy právě v době, kdy k ní došlo, ale až tu dotyčnou osobu jednoho krásného dne okresní státní zástupce polapí, poví mu ochotně, jak to bylo.

Máme tu tedy dva lidi, kteří se budou o ten zvonek u dveří přetahovat. Jeden z nich nejspíš skutečně stál před domovními dveřmi a zvonil a druhý právě vraždil Moxleyho ve chvíli, kdy zvonek zvonil. Oba tito lidé budou tvrdit, že právě oni zvonili u dveří.

Rhoda Montaineová se přihlásila, že zvonila jako první. Její tvrzení ovšem velmi podstatně oslabuje fakt, že se v Moxleyho bytě našel její klíč od garáže, to ovšem ještě neznamená, že by jí porota nutně neuvěřila. Kdyby se ale okresnímu státnímu zástupci podařilo najít někoho, kdo jako svědek nezvratně odpřisáhne, že u dveří zvonil právě on, oslabí to argumenty pro Rhodu Montaineovou.“

Drake přikyvoval.

„Jestli se Pender dostane okresnímu státnímu zástupci do rukou,“ pokračoval Mason, „a vystoupí se svojí verzí, udělá z něho okresní státní zástupce hlavní svědeckou atrakci ve prospěch obžaloby. Mně pak nezbyde než pokusit se při křížovém výslechu porotě dokázat, že právě on je vrah a že není tím, kdo skutečně zvonil u dveří. Je nabíledni, že když budu muset vést křížový výslech tohohle chlápka obvyklým způsobem, totiž jen dokazovat, že lže, nedostanu se moc daleko. Okresní státní zástupce ho určitě bude velice důkladně instruovat. Ale když budu mít možnost dokázat o něm porotě při jeho křížovém výslechu, že prchá po celé zemi pod falešnými jmény, že opouští různá místa uprostřed noci a plíží se od města k městu jako sprostý zločinec, mohu jeho svědectví vtisknout stigma lži.

A přesně tohle je můj plán s Oscarem Penderem a jen tak mimochodem taky s jeho sestrou. Dávám jim možnost, aby zpochybnili svoji důvěryhodnost před porotou. Čím víc míst navštíví a ve spěchu opustí, čím víc různých jmen použijí, čím víc se budou pokoušet zamést za sebou stopy a ukrýt se, tím spíše porota uvěří v jejich vinu. To platí o to víc, že Pender nejspíš už zapomene, kde všude byl a jaká jména uvedl. Až předložím hotelové záznamy, abych zpochybnil důvěryhodnost jeho svědectví, pak ho můžu rozcupovat.“

„Ty tedy chceš, aby okresní státní zástupce Oscara Pendera nakonec objevil?“ zeptal se Drake.

„Můžu to ve vhodnou chvíli zařídit tak, aby Oscar Pender padl okresnímu státnímu zástupci do rukou,“ připustil Perry Mason, „ale chci, aby bylo na mně, jestli mu ho předhodím nebo ne, podle toho, jak se mi to bude hodit.“

Drake s přikývnutím pomalu poznamenal: „Podle tebe budou tedy dvě osoby tvrdit, že byly na místě vraždy a zvonily u dveří. Jedna z nich bude vrah. Ta druhá bude ten, kdo skutečně u dveří zvonil. Už jsme ty dva lidi našli. Jedním z nich je Oscar Pender a druhým Rhoda Montaineová. Jeden z těch dvou musí tedy být vrahem.“

Výraz Perryho Masona se změnil v pozvolném úsměvu.

„Výborná logika, Paule,“ řekl, „až na to, že u těch dveří náhodou nezvonily jen dvě osoby, ale tvrdí to o sobě hned tři.“

„Tři?“ podivil se detektiv. „Kdo je ta další?“

„To ti nemůžu prozradit, Paule, povím ti jen, že je to někdo, o kom okresní státní zástupce ví. Protože je to ale člověk, který chce zachránit Rhodu, nedostal z něho prozatím okresní státní zástupce žádné přiznání, ale až ho nakonec udolá, potom bude Rhoda v pěkné bryndě.

Okresní státní zástupce se bude rozhodně dopodrobna rýpat v té záležitosti se zvonkem u dveří a v té chvíli jim já právě předhodím Oscara Pendera a zdůrazním, jak provinile se chová. Ukážu jim, jaký měl motiv, a celý případ tak důkladně zamotám, že už okresní státní zástupce nebude ani vědět, o co vlastně jde, a porotu zmatu tak beznadějně, že nakonec ženu osvobodí a spokojí se s tím, aby si to mezi sebou rozdali dva chlapi.“

Drake pozoroval zamyšleně koneček své cigarety. Pak se otočil a obrátil oči k právníkovi.

„Narazil jsem ještě na něco,“ poznamenal.

„A na co?“

„Po Penderovi jde ještě někdo jiný.“

„Jak to víš?“

„Nechal jsem chlapce hlídat ten pajzlík, kde Pender bydlel, i byt jeho sestry pro případ, že by se tam ukázal ještě nějaký další komplic.

Včera večer se tam najednou vyrojila spousta detektivů a vrhli se na celé to místo jako mouchy na láhev sirupu. Hemžili se všude a dělali všechno možné, aby zjistili, kde teď Pender a jeho sestra jsou.“

V Masonových očích se objevil zájem.

„Byli od policie?“ zeptal se.

„Ne, byli od nějaké agentury a zjevně netoužili přilákat svými aktivitami pozornost policie.“

„Bylo jich hodně?“

„To si piš. Někdo na ten případ rozhodně nešetří penězi.“

Perry Mason přimhouřil oči.

„C. Phillip Montaine,“ řekl, „je nebezpečný protivník. Myslím, že trochu vytušil, co mám za lubem. Nevím, jak narazil na Penderovu stopu. Možná stejným způsobem jako ty, Paule.“

Drake řekl pomalu: „Ty myslíš, že starý Montaine pracuje na tom případu nezávisle na okresním státním zástupci?“

„Dal bych na to krk.“

„Proč?“

„Za prvé proto,“ odpověděl Mason pomalu, „že když bude Rhoda zproštěna viny, zůstane zákonnou manželkou jeho synáčka a já bych se vsadil, že C. Phillip Montaine má manželskou budoucnost svého synáčka velmi jasně naplánovanou úplně jinak.“

Detektiv zíral na Perryho Masona nevěřícím pohledem.

„Copak to může být pro někoho dost silný motiv,“ namítl, „aby mu stál za pokus nechat nějakou ženu odsoudit za vraždu?“

Masonovy rty se zavlnily v úsměvu.

„Taky jsem o tom, Paule, pochyboval, dokud za mnou nepřišel starý Montaine s návrhem, že mi zaplatí peněz jako železa za zastupování Rhody, jestli budu souhlasit, že ji vmanévruju do situace, kdy bude její obhajoba podstatně oslabená.“

Detektiv tiše hvízdl.

Chvíli zamyšleně mlčel a potom řekl: „Kde myslíš, Perry, že Pender ve skutečnosti byl, když někdo vraždil Moxleyho?“

„Není vyloučeno,“ odpověděl Mason, „že fakticky stál před domovními dveřmi a zvonil. Právě proto bych taky chtěl mít v rukou dost munice, abych mohl při křížovém výslechu Pendera rozcupovat.“

Drake na něho upřeně zíral.

„Nezdá se mi, že bys příliš věřil na nevinu své mandantky,“ poznamenal.

Mason se uculoval, ale mlčel. Della Streetová otevřela dveře, a když vklouzla do místnosti, podívala se významně na Drakea a řekla Perrymu Masonovi: „V přední kanceláři je jakási Mabel Stricklandová, sestra od doktora Millsapa. Tvrdí, že s vámi musí hned mluvit, a brečí.“

„Brečí?“ zeptal se Mason.

Della Streetová přisvědčila.

„Má oči červené jako králík a po obličeji se jí řinou slzy, které ne a ne přestat. Brečí tak vydatně, že pro slzy málem ani nevidí.“

Mason se zamračil a ukázal hlavou na dveře do chodby. Drake vyklouzl přes opěradlo z křesla se slovy: „Ahoj Perry, uvidíme se později.“

Jakmile se za detektivem zavřely dveře, kývl Mason na Dellu Streetovou.

„Uveďte ji dovnitř,“ řekl.

Della Streetová otevřela dveře s vyzváním: „Pojďte dál, slečno Stricklandová.“ Pak trochu poodstoupila, takže právník viděl, jak uplakaná žena tápe ke dveřím. Della Streetová ji dovedla dovnitř a doprovodila ji k židli.

„Tak copak je?“ zeptal se Mason.

Ošetřovatelka se marně pokoušela promluvit a jen si držela u nosu kapesník.

Perry Mason mrkl na Dellu Streetovou, která vyklouzla nenápadně z kanceláře.

„Co se stalo?“ vyptával se Perry Mason. „Klidně mluvte, jsme tu sami.“

„Dostal jste doktora Millsapa do pořádné kaše,“ vzlykala.

„Co se mu stalo?“ zeptal se Mason.

„Unesli ho.“

„Unesli?“

„Ano.“

„Povězte mi, jak to bylo,“ dožadoval se právník a unavené oči mu zpozorněly.

„Minulý večer jsme měli dlouho do večera práci v ordinaci,“ začala, „skoro až do půlnoci. Doktor mě měl zavézt domů. Když jsme jeli autem, zatlačilo nás jiné auto na obrubník. Seděli v něm dva muži. Nikdy dřív jsem ani jednoho z nich neviděla. Měli zbraně. Nařídili doktoru Millsapovi, aby nastoupil do jejich auta, a potom s ním odjeli.“

„Jaké auto to bylo?“ zeptal se Perry Mason.

„Buick sedan.“

„Všimla jste si jeho čísla?“

„Ne.“

„Jakou mělo barvu?“

„Černou.“

„S vámi nemluvili?“

„Ne.“

„Nic po vás nechtěli?“

„Ne.“

„Ohlásila jste případ policii?“

„Ano.“

„A co se stalo pak?“

„Policisté přišli a vyptávali se mě a pak zajeli na místo, kde ti chlapi naše auto zastavili. Prohlíželi to tam, ale nic neobjevili. Potom ohlásili případ policejnímu ředitelství, ale okresní státní zástupce si zřejmě myslí, že v tom máte prsty vy.“

„V čem že mám prsty?“ zeptal se Mason.

„Prý jste se zmocnil doktora Millsapa, aby nemohl při procesu svědčit proti vaší mandantce.“

„On proti ní snad chtěl svědčit?“

„O tom nic nevím. Vím jen, co si myslí okresní státní zástupce.“

„Jak víte, co si myslí?“

„Podle otázek, které mi kladl.“

„Měla jste strach?“

„Ano, samozřejmě.“

„Jaké zbraně měli ti muži?“

„Automatické pistole. Velké černé automatické pistole.“

Perry Mason vstal od stolu, obešel oboje dveře, aby se přesvědčil, že jsou zavřené, a pak začal pochodovat po kanceláři.

„Podívejte,“ řekl. „Doktor Millsap nechtěl svědčit.“

„Ne?“

„Však víte, že nechtěl.“

„Opravdu?“

„Myslím, že to víte.“

„Ale to snad nemá s jeho únosem nic společného, nebo ano?“

„Já nevím,“ řekl Perry Mason zamyšleně. „Doporučil jsem mu, aby si vyjel za zdravím na cestu po moři.“

„Ale to přece nemohl. Okresní státní zástupce pro něho doručil nějakou soudní obsílku.“

Mason přikývl. Rázoval sem a tam po kanceláři a díval se, jak se dívce otřásají ramena. Pak náhle vztáhl paži a vytrhl jí z ruky kapesník. Zvedl si ho k nosu a zhluboka se nadechl.

Vyskočila, chňapla po jeho ruce, ale netrefila se, a tak ho popadla za paži a šmátrala po ní, dokud nenahmatala jeho ruku. Škubala za kapesník, ale Mason se nehodlal toho kousku slzami promáčeného lnu vzdát. Popadla kapesník za jeden cípek a zuřivě za něj škubla. Ozval se zvuk trhající se látky a pak se jeden růžek kapesníku utrhl a zůstal jí v ruce. Větší části kapesníku se ale zmocnil Mason.

Právník si přejel hřbetem ruky přes oči a pochmurně se zasmál. V očích se mu také objevily slzy, které mu začaly stékat po tvářích.

„Tak je to tedy?“ řekl. „Postříkala jste si kapesník trochou slzného plynu, než jste vešla do kanceláře.“

Mlčela.

„Postříkala jste si ho taky tím plynem, než jste mluvila s policií?“ zeptal se jí Mason a prohlížel si ji uslzenýma očima.

„To nebylo prve třeba,“ odpověděla a hlas se jí vzlykavě zadrhl, „oni mě t-t-tak vy-vyděsili, že to nebylo třeba.“

„Nachytala se policie na tu vaši báchorku?“ zeptal se Perry Mason.

„Myslím, že ano, protože usoudili, že to mohli být detektivové, které jste vy najal. Pátrají po všech buickách v celém městě, jestli některý nepatří nějakému detektivovi, který by mohl pracovat pro Paula Draka.“

Mason tam stál a zkoumavě si ji prohlížel.

„K čertu s tím slzným plynem, mám před očima všechno rozmazané.“

„Dala jsem tam pořádnou dávku,“ přiznala se.

„A byl vůbec nějaký automobil?“ zeptal se.

„Jak to myslíte?“

„Přitlačili vás opravdu dva muži k obrubníku svým autem, jak jste vyprávěla?“

„Ne, pan doktor Millsap jen odjel. Chtěl ale, abyste věděl, že nebude u procesu svědčit.“

„Kdyby se něco důležitého stalo,“ řekl Perry Mason pomalu, „můžete se s ním spojit?“

„Kdyby se něco důležitého stalo, můžete mi zavolat,“ odpověděla. „Ale musíte mluvit zřetelně, abych poznala váš hlas, jinak bych neuvěřila, že jste to vy.“

Perry Mason se smíchem nahmatal knoflík na svém stole a zmáčkl ho.

Della proklouzla dveřmi z přední kanceláře.

„Dello,“ řekl Perry Mason, „zaveďte slečnu Mabel Stricklandovou dolů na taxík.“

Della Streetová se zajíkla.
„Ale bože, šéfe, vy pláčete!!!“
Perry Mason se rozesmál.
„Je to nakažlivé,“ řekl jí.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Soudce Markham, veterán tisíce závažných trestních procesů, seděl upjatě a vážně za umné vyřezávanou mahagonovou „stolicí“. Zahleděl se upřeně do nabité soudní síně, podíval se zkoumavě na trpělivého Perryho Masona s jeho neproniknutelným výrazem, pak obrátil zrak k energickému Johnu C. Lucasovi, náměstkovi v trestních věcech, který byl vybrán, aby zastupoval práva státu, a hořel už nedočkavostí.

„Případ Stát versus Rhoda Montaineová,“ pronesl soudce Markham.

„Obžaloba je připravena,“ vyhrkl Lucas.

„Obhajoba také.“

Rhoda Monlaineová seděla vedle zástupce šerifa. Byla celá v tmavě hnědém oblečení, které oživovalo pouze bílé lemování u krku a na rukávech.

Z jejího nervózního chování bylo patrné, že je duševně vyčerpaná. Těkala neklidným pohledem po celé soudní síni a rejdila rychle očima sem a tam, ale něco v držení hlavy a ve stisku rtů prozrazovalo i tomu nejpovrchnějšímu pozorovateli, že si nehledě na duševní vypětí zachová rovnováhu a sebeovládání, a to i kdyby zněl verdikt poroty „vražda prvního stupně.“

John Lucas pohlédl na obžalovanou a zamračil se.

Podporovat takový postoj u ženy obviněné z vraždy bylo pro obhájce nebezpečné, daleko lepší je instruovat ji, aby využila všech výsad svého pohlaví - aby z ní vyzařovala ženskost a slabost, aby dělala dojem, že je na pokraji zhroucení. Tvrdá, schopná žena může lehko spáchat vraždu, ale ta, která je ženský křehká a jejíž nervy jsou otřesené jen z pouhého kontaktu se soudní síní, u té se nedá tak lehko předpokládat, že by chladnokrevně zabíjela.

Jednotvárný koncipientův hlas povolával jednotlivé muže na lavici porotců.

Lucas povstal a po stručném shrnutí základních údajů o případu pohlédl na soudce Markhama.

„Zákon od soudu požaduje,“ řekl Markham, „aby soud položil budoucím porotcům několik předběžných otázek, pokud jde o jejich způsobilost zastávat funkci porotců. Tyto otázky mohou být doplněny dalšími otázkami od pana obhájce a pana žalobce.“

Obrátil se k porotě, aby splnil rutinní povinnost, která neměla, pokud šlo o výběr porotců, sebemenší smysl.

Zeptal se porotců hlasem, který neskrýval, že soud splňuje jen bezvýznamný úkol, zda si utvořili či vyjádřili nějaký názor týkající se skutkové podstaty tohoto případu, a pokud by tomu tak bylo, zda jsou nutné důkazy, aby ustoupili od svého názoru, nebo zda dokážou svůj názor potlačit, budou-li vybráni za porotce, a přistoupit k přelíčení případu se spravedlivou a otevřenou myslí. Jak se dalo očekávat, k žádnému vyřazení po těchto otázkách nedošlo. Porotci, kteří naslouchali monotónnímu recitování soudcova monologu, čas od času s tichým souhlasem přikývli.

Soudce Markham se obrátil k oběma právním zástupcům.

„Jsem si vědom,“ řekl, „že když zákonodárci umožnili, aby budoucí porotci byli prověřováni soudem a aby toto prověření popřípadě doplnili svými otázkami pan obhájce a pan žalobce, šlo jim o uspíšení procesů. Jsem si také vědom, že v určitých náležitých mezích je k účelu zjištění způsobilosti porotců mnohem efektivnější právě prověření obhájcem a žalobcem než dotazování soudu. Obhajoba se může ptát.“

Soudce Markham se opřel ve svém křesle a pokynul Masonovi.

Perry Mason povstal a otočil se obličejem k prvnímu porotci, který byl povolán na lavici porotců.

„Pane Simpsone,“ oslovil porotce jménem, „prohlásil jste, že jako porotce v tomto případě budete jednat spravedlivě a nestranně.“

„Ano, pane.“

„Nenadržujete ani jedné straně a nejste zaujatý ani proti jedné z nich?“

„Ne, pane.“

„Zdá se vám, že se můžete k obžalované v tomto případě chovat spravedlivě a nestranně?“

„Ano, jistě.“

Perry Mason zvýšil hlas a rozhodil ruce v dramatickém gestu.

„V tom, co teď řeknu, pane Simpsone, nehledejte žádnou osobní narážku,“ spustil. „Cítím se povinován položit tuto otázku v zájmu své mandantky. Je to otázka, kterou považuji za nutnou z toho důvodu, že historie soudních pří se jen hemží případy, při nichž nepřímé důkazy vedly k odsouzení, které se zakládalo na náhodném shluku okolností, okolností, které posléze byly beze zbytku objasněny, aniž se shledalo, že by měly sebemenší podezřelý význam, ale které nicméně mezitím vedly k odsouzení nevinného člověka. A proto se vás ptám, pane Simpsone, kdybyste se nějakou nešťastnou náhodou octl shlukem okolností na židli, kde nyní sedí obžalovaná, a byl byste obžalován z vraždy prvního stupně, přál byste si, či nepřál svěřit svůj osud do rukou dvanácti osob, které by k vám cítili totéž, co vy teď cítíte k této obžalované?“

Omráčený porotce naslouchající tomuto dramatickému seskupení slov, kterému porozuměl jen v hrubých rysech, aniž chápal význam každého slova jednotlivě, pomalu přikývl.

„Ano,“ řekl.

Perry Mason se obrátil k ostatním členům poroty.

„Je v této porotě nějaký její člen,“ zeptal se, „který by neodpověděl na tuto otázku stejně, jako na ni odpověděl pan Simpson? Jestliže ano, nechť zvedne ruku.“

Ostatní porotci, kteří čekali, až na ně přijde řada a budou jednotlivě podrobeni slovním dotazům, byli tímto nenadálým obratem událostí konsternováni a hledali v pohledech jednoho na druhého vzájemnou oporu. Nikdo z nich otázce plně neporozuměl. Nikdo z nich nechtěl vypadat podezřele tím, že by zvedl ruku.

Perry Mason se obrátil k soudu s vítězoslavným úsměvem.

„V tom případě, vaše ctihodnosti, si nemůžeme nic lepšího než tuto porotu přát. Její sestavení akceptuji.“

John Lucas vyskočil a spustil nevěřícím hlasem.

„Chcete říct,“ zeptal se, „že vám stačí v případě vraždy jen tak povrchní prověření, abyste akceptoval sestavení poroty?“

Soudce Markham uhodil svým kladívkem.

„Slyšel jste, co řekl pan obhájce, pane Lucasi,“ namítl.

Ale i on sám se zadíval do Masonova obličeje v rozpačitém zadumání. Soudce Markham zažil už příliš často Masonovu rychlou strategii u soudu, než aby si neuvědomil, že má právník zřejmě v rukávu nějaký mistrovský trik, jak ale má odhadnout, o jaký trik může v tomto případě jít.

John Lucas si natočil židli a s hlubokým povzdechem řekl: „Budiž.“

„Můžete porotce prověřit,“ obrátil se k němu soudce Markham.

John Lucas se pustil do podrobného prověřování porotců. Nebylo nejmenších pochyb o jeho podezření, že Perry Mason „propašoval“ do poroty nějakou osobu, která je mu velice přátelsky nakloněna. A protože Lucas znal pověst člověka, proti kterému se dostal do ringu, považoval za naprosto nezbytné tohoto přátelsky nakloněného porotce odhalit. A tak celé nekonečně dlouhé odpoledne kladl porotcům jednu otázku za druhou, aby se dobral jejich spravedlivosti a nestrannosti.

Soudní síň pomalu nabývala dojmu, že Perry Mason, ač obhájce, se spokojil se slovem porotců, že jsou spravedliví a nestranní, zatímco kancelář okresního státního zástupce na ně útočí jako vosa, aby je zastrašila a mohla je nařknout ze lži.

Jak odpoledne plynulo, vkrádala se do chování Johna Lucase jasná známka nevraživého nepřátelství.

Z tváře soudce Markhama pomalu mizelo napětí. Párkrát, při nějakém zvlášť flagrantním případu vzájemné nedůvěry mezi porotci a tazatelem, zacukal dokonce v jeho obličeji málem úsměv, a když byl večer soud odročován, podíval se soudce na Perryho Masona a v očích mu hrálo.

John Lucas trápil porotce ještě i příští dopoledne. Teprve v jedenáct skončil a akceptoval sestavení poroty. Kromě toho Lucas zřejmě už pochopil, že ztrácí bitvu, do které se pustil, a u čtyř porotců, které zamítl bez udání důvodu, ustoupil. Perry Mason nejenom že nenaléhal na zamítnutí bez udání příčiny, ale navíc k tomu poznamenal, že „jemu tato porota od počátku vyhovuje“.

Johna Lucase provázela pověst člověka, který má rychlé duševní reakce a hluboké právní znalosti. Právě pro jeho bystrého ducha ho okresní státní zástupce zařadil na seznam těch, které posílal na kolbiště proti dosud neporazitelnému Perrymu Masonovi. Lucas se vrhl do bitvy se sveřepým odhodláním nenechat se od Perryho Masona doběhnout, jenže právě toto odhodlání, které bylo pro každého v soudní síni naprosto očividné, zaslepilo náměstka okresního státního zástupce do té míry, že si neuvědomil, jakým dojmem na porotce působí.

Ale Perry Mason, jak se zdálo, nechtěl nikoho doběhnout. Byl klidný, vážný a zdvořilý a nedával tak za pravdu pověstem, které o něm kolovaly, že totiž je právnický eskamotér, kejklíř, který dovede manipulovat fakty, jako manipuluje svými neživými figurkami loutkář.

Ti, kteří byli u soudu jako doma a znali právníkovu brilantní techniku, si uvědomovali, že právě když se tváří jako beránek, je třeba dávat si na něho největší pozor. Ale členům poroty připadalo, že je klidný a má důvěru jak ve svůj případ, tak ve svou mandantku, zatímco žaloba se jim zdála značně neslaná nemastná.

Když bylo zahájeno odpolední zasedání soudu, projevovalo se na Johnu Lucasovi nervové vypětí, zatímco Perry Mason byl příjemný, zdvořilý a očividně pln důvěry, že nevina jeho klientky vyjde ze svědeckých výpovědí jasně najevo.

Na svědeckou lavici byl povolán policista Harry Exter. Svědčil s důrazností a bojovností člena policie, který dává obhájci pohrdavě najevo, jen ať si zkusí jím otřást. Řekl, že je členem sboru městské policie. Že byl jedním z policistů, kteří objížděli s rádiovým vozem svůj okrsek v autě číslo 62. Ve dvě dvacet ráno šestnáctého června že zaslechl v rádiu volání, a proto se rychle vydal do Colemont Apartments na Nořwalk Avenue 316. Když vešel do bytu, našel tam muže v bezvědomí a zavolal ambulanci, která muže odvezla. Potom svědek čekal v bytě, až přijde fotograf a vyfotografuje to tam. A taky že čekal, dokud příslušní policisté neprohledají byt kvůli otiskům prstů. Nikdo kromě policie do bytu po jeho příchodu nevstoupil. Všiml si na zemi koženého pouzdra na klíče s několika klíči. Klíče ležely na koberci částečně pod postelí. Kdyby klíče znovu viděl, prý by je poznal.

Lucas předložil kožené pouzdro na klíče, podržel je před Perrym Masonem a zazvonil klíči.

„Chcete si je prohlédnout, pane obhájce?“ zeptal se.

Perry Mason zavrtěl hlavou. Vypadal naprosto lhostejně.

Svědek si vzal klíče do ruky a identifikoval je jako klíče, které našel v bytě. Obžaloba zařadila klíče jako doklad A. Svědek identifikoval fotografie pokoje, v němž bylo nalezeno tělo, ukázal, v jaké poloze leželo, a když dosvědčil ještě pár jednotlivých detailů, byl předán ke křížovému výslechu Perrymu Masonovi.

Perry Mason nepozvedl ani hlas, ani oči. Seděl na židli uvolněně, se skloněnou hlavou.

„Byl v pokoji budík?“ zeptal se konverzačním tónem.

„Ano.“

„Co se s ním stalo?“

„Byl zajištěn jako předmět doličný.“

„Kdo ho zajistil?“

„Jeden z kriminalistů mordparty.“

„Poznal byste ten budík, kdybyste ho znovu viděl?“

„Ano.“

Perry Mason se otočil k Johnu Lucasovi.

„Máte ten budík?“ zeptal se.

„Ano, máme,“ odpověděl Lucas zmateně.

„Předložíte ho?“ zeptal se Perry Mason.

„Až to budeme považovat za vhodné,“ odpověděl Lucas.

Perry Mason pokrčil rameny a věnoval svoji pozornost znovu svědkovi.

„Všiml jste si na budíku něčeho?“ zeptal se.

„Ano.“

„A co to bylo?“

„Buzení bylo nastaveno na dvě hodiny v noci nebo snad na minutu či dvě před druhou.“

„Hodiny šly?“

„Ano.“

„Podívejte se na tuto fotografii,“ řekl Perry Mason, „a ověřte si, jestli na fotografii, kterou obžaloba uvádí jako doklad B, je vidět budík.“

„Ano, je,“ řekl svědek.

„Byl byste tak laskav a ukázal ho porotě?“

Porotci natahovali krky a nakláněli se kupředu, aby viděli fotografii ve svědkově ruce, na níž jim ukazoval budíka.

„Mohu požádat, aby byl budík předložen nyní?“ zeptal se Perry Mason.

„Bude předložen, až budeme považovat jeho předložení za vhodně,“ oznámil John Lucas.

Perry Mason se podíval na soudce Markhama.

„Rád bych podrobil svědka křížovému výslechu, právě pokud jde o budíka,“ řekl.

„Obžaloba dosud s určitostí otázku budíka do případu nevnesla,“ namítl soudce Markham. „Domnívám se, že nebudu nutit obžalobu, aby svůj případ rozvíjela v přeházeném sledu. Jestliže si budete ještě přát položit svědkovi další otázky, až bude budík předložen, může být svědek znovu předvolán k dalšímu křížovému výslechu.“

„Souhlasím,“ reagoval Perry Mason bez zájmu, „nemám další otázky.“

John Lucas se rychle propracovával dál. Povolal členy mordparty, členy posádky ambulance. Prokázal smrt muže odneseného z bytu, předložil hrůzně zakrvavený pohrabáč, který se našel v bytě a na němž ulpély na nánosu mouru chomáčky vlasů.

Perry Mason seděl bez hnutí jako nějaký ohromný medvěd, který si lebedí ve spánku na slunci a ani v nejmenším nevnímá, že je obklíčen blížícími se lovci. Nevyužil křížového výslechu k otázkám.

A tak si John Lucas krok za krokem formoval případ podle svého, až povolal na svědeckou lavici Franka Lanea.

Frank Lane byl bystrý, živý, asi pětadvacetiletý mladík. Dosvědčil, jak se jmenuje, kde bydlí, a jako své povolání uvedl, že je zaměstnancem v autodílně. Když pak udal místo, kde se tato autodílna nachází, upřesnil je z hlediska polohy domu Rhody Montaineové. Na otázku, zda viděl někdy po půlnoci z patnáctého na šestnáctého června tohoto roku Rhodu Montaineovou, energicky přisvědčil.

„Kdy?“ zeptal se John Lucas.

„Ve tři čtvrtě na dvě po půlnoci.“

„Co dělala?“

„Řídila chevrolet kupé.“

„Všiml jste si na jejím kupé něčeho zvláštního?“

„Ano, pane.“

„Čeho?“

„Mělo prázdnou pravou zadní pneumatiku.“

„A co dělala paní Montaineová, pokud něco dělala?“

„Dojela s autem do dílny a požádala mě, abych jí vyměnil kolo.“

„A co jste udělal vy?“

„Dal jsem auto na zvedák, uvolnil jsem šrouby, sundal jsem kolo, uvolnil jsem šrouby na rezervním kole a nasadil jsem ho vpravo dozadu. Když jsem potom spustil auto ze zvedáku, viděl jsem, že je rezerva skoro prázdná. Při poslechu jsem uslyšel, jak z ní uniká vzduch malou dírkou.“

„Co jste tedy udělal?“

„Dal jsem auto znovu na zvedák, sundal jsem rezervu a dal jsem do ní novou duši.“

„Mluvil jste během té doby s obžalovanou?“

„Ano.“

„O čem?“

„Zeptal jsem se jí, jestli si přeje, abych píchlou duši spravil, ale ona mi řekla, že má schůzku, na kterou se už i tak opozdila, a nemůže tedy čekat. Požádala mě, abych dal do pneumatiky novou duši a spravil tu starou, že se pro ni později zastaví.“

„Vystavil jste jí nějaký lístek jako stvrzenku?“

„Ano, pane.u

„Je to tato stvrzenka?u

„Ano.“

„V kolik hodin odjela obžalovaná z vaší dílny?“

„Bylo přesně deset minut po druhé v noci.“

„Zkontroloval jste nějak přesný čas?“

„Ano, pane, zkontroloval. Zapsal jsem ho do knihy, kam zaznamenávám opravy, které čekají na denní směnu.“

„A obžalovaná vám řekla, že jede na schůzku?“

„Ano.“

„A řekla vám, na kterou hodinu má schůzku domluvenou?“

„Na dvě hodiny v noci.“

„Řekla vám, kde?“

„Ne.“

John Lucas se obrátil k Perrymu Masonovi se sarkastickým gestem.

„A co tenhle svědek, na něho nějaké otázky máte?“ zeptal se.

Perry Mason sice pohlédl na svědka, ale jinak se ani nepohnul, když zazněl soudní síní jeho zvučný hlas s otázkou: „Obžalovaná přijela k vám do dílny ve tři čtvrtě na dvě?“

„Ano.“

„Přesně ve tři čtvrtě na dvě?“

„Téměř na minutu. Snad mohlo být o několik vteřin dříve nebo později. Podíval jsem se na hodinky, když přijela.“

„A odjela ve dvě hodiny deset?“

„Na vteřinu.“

„Mezi tři čtvrtě na dvě a dvěma deseti byla tedy ve vaší dílně?“

„Ano.“

„Pozorovala vás při práci?“

„Ano.“

„Vzdálila se někdy po tu dobu z vašeho dohledu?“

„Ne, byla tam stále.“

„Je sebemenší možnost, že se mýlíte v tomto zjištění?“

„Ne, absolutně ne.“

„Jste si jistý?“

„Naprosto.“

„To je všechno,“ řekl Perry Mason.

John Lucas povolal jako svědka Bena Crandalla.

„Vaše jméno.“

„Benjamin Crandall.“

„Kde bydlíte, pane Crandalle?“

„Bydlím zde ve městě na Norwalk Avenue 308 v domě Bellaire Apartments.“

„Bydlel jste tam také šestnáctého června?“

„Ano.“

„Byl jste tu noc ve svém bytě od půlnoci do půl třetí?“

„Ano.“

„Znáte byt označovaný jako byt B v domě Colemont Apartments na Norwalk Avenue 316?“

„Ano.“

„Předložím vám teď nákres, na kterém vám chci ukázat dům Colemont Apartments a také dům Bellaire Apartments, a požádám vás, abyste vyznačil na tomto nákresu svůj byt a také polohu bytu B v domě Colemont Apartments z hlediska polohy vašeho bytu.“

Lucas se podíval na soudce Markhama.

„Chci prohlásit, vaše ctihodnosti, že přesnost tohoto plánku prokážu dodatečně.“

„Proti plánku ani otázkám nejsou žádné námitky,“ ozval se Perry Mason.

„Pokračujte, prosím,“ řekl soudce Markham.

Svědek vyznačil polohu obou bytů.

John Lucas vyndal z kapsy měřítko.

„Máme tu vzdálenost něco přes sedm metrů měřeno vzdušnou čarou,“ řekl a stavěl přitom okázale na odiv, s jakou úzkostlivou přesností přikládá měřítko na plánek, „mezi vaším bytem a bytem B v domě Colemont Apartments.“

Perry Mason si na své židli trochu poposedl. Jeho hluboký hlas zaburácel soudní síní.

„To ovšem, vaše ctihodnosti, platí za prvé za předpokladu, že je tento plánek přesný, a za druhé za předpokladu, že mezi oběma byty není žádný výškový rozdíl. Jinými slovy, tento plánek nám udává pouze přibližnou vzdálenost. Měří jen vzdušnou čáru mezi oběma byty na půdorysném průmětu, aniž bere v úvahu jakýkoli sklon či výškový rozdíl mezi okny v obou bytech.“

Soudce Markham pohlédl na Johna Lucase.

„Máte nějaký nákres nebo plánek výškového převýšení v řezu, pane žalobce?“ zeptal se soudce Markham.

Lucas si skousl ret.

„Obávám se, vaše ctihodnosti,“ řekl, „že takový plánek nemám.“

„Námitce se vyhovuje,“ řekl soudce.

„Můžete nám povědět podle vlastního odhadu, jak daleko to je?“ zeptal se John Lucas svědka.

„Na metry a centimetry těžko,“ odpověděl svědek.

Chvíli bylo ticho.

„Je to asi sedm metrů?“ zeptal se John Lucas značně podrážděně.

„Námitka, otázka je navádějící a sugestivní,“ zahlaholil Perry Mason.

„Vyhovuje se,“ pronesl úsečně soudce Markham.

John Lucas se na chvilku zamyšleně odmlčel.

„Vaše ctihodnosti,“ řekl, „beru svoji otázku zpět. Rád bych v této chvíli požádal, aby byli páni porotci odvedeni přímo na místo, a rozhlédli se tam na vlastní oči.“

„Obhajoba proti tomu nemá námitek,“ ozval se Perry Mason.

„Dobrá,“ souhlasil soudce Markham. „Ptejte se tedy svědka na ostatní věci a v půl čtvrté budou páni porotci odvedeni na dané místo, aby si je prohlédli.“

John Lucas se vítězoslavně usmál.

„Pane Crandalle,“ začal, „slyšel jste něco z toho, co se odehrávalo v bytě B v domě Colemont Apartments v noci z patnáctého na šestnáctého června tohoto roku?“

„Ano.“

„Co jste slyšel?“

„Slyšel jsem zvonit telefon.“

„A co jste slyšel potom?“

„Slyšel jsem rozhovor, jak někdo mluvil telefonem.“

„Víte, kdo mluvil?“

„Ne, vím jen, že jsem slyšel nějaký hlas, mužský hlas, a že přicházel z bytu B v domě Colemont Apartments.“

„A co v tom telefonním rozhovoru říkal?“

„Zmínil se o jakémsi ženském jménu - jsem si téměř jistý, že řekl Rhoda. Příjmení ale vyslovil takovým způsobem, že jsem ho nepochytil, ale připadalo mi cizokrajné, končilo jakoby na ayne nebo na něco takového - právě tím, jak je vyslovil, vyznívalo cizokrajně, ale jistý si nejsem. Říkal, že k němu ta žena přijde ve dvě hodiny v noci a přinese mu nějaké peníze.“

„Co jste slyšel potom?“

„Už jsem dřímal, když jsem uslyšel nějaké podivné zvuky.“

„Jaké zvuky to byly?“

„Zvuky rvačky, skřípot a rámus a potom zvuk úderu a ticho. Připadalo mi taky, že pak slyším šepot.“

„Zaslechl jste v té době ještě něco jiného?“ zeptal se Lucas.

„Ano, pane.“

„A co to bylo?“

„Vytrvalé, neustávající zvonění zvonku od domovních dveří.“

„Opakovalo se to zvonění vícekrát?“

„Ano, opakovalo.“

„Můžete nám povědět kolikrát?“

„Ne, jen že se opakovalo několikrát.“

„Kdy zvonil ten zvonek v porovnání se zvuky zápasu?“

„Během celého zápasu a ve chvíli, kdy jsem uslyšel ten úder.“

John Lucas se obrátil k Perrymu Masonovi.

„Můžete zahájit křížový výslech,“ vyštěkl.

Perry Mason se na židli trochu napřímil.

„Upřesněme si ještě, jak to bylo,“ řekl. „Nejdříve jste slyšel zvonit telefon?“

„Ano.“

„Jak jste věděl, že to je zvonek telefonu?“

„Podle způsobu zvonění.“

„A jaké bylo?“

„Zvonil automaticky. Však víte, jak zvoní telefon - vteřinu nebo dvě zvoní, pak je dvě nebo tři vteřiny ticho a pak zvoní znovu.“

„A to vás probudilo?“

„Asi ano. Byla teplá noc. Okna byla dokořán a já měl lehké spaní. Nejdřív mě napadlo, že zvoní telefon u nás v bytě...“

„Je lhostejné, co jste si myslel,“ přerušil ho Perry Mason. „Co jste dělal, co jste viděl a co jste slyšel, to jediné nás zajímá.“

„Slyšel jsem zvonit telefon," spustil svědek bojovně. „Vstal jsem a poslouchal. Ale pak jsem si uvědomil, že to zvoní telefon v bytě severně od nás - v domě Colemont Apartments. Pak jsem slyšel, jak mluví do telefonu nějaký hlas."

„A později jste slyšel zápas?" zeptal se Mason.

„Ano."

„A během toho zápasu jste slyšel domovní zvonek?"

„Správně."

„Nemohl to být opět telefon?"

„Ne, to rozhodně ne."

„Proč jste si tak jistý, že to nebyl telefon?"

„Protože to nebyl zvuk telefonního zvonku - byl to naprosto jiný typ zvonku. Za prvé trochu víc drnčel. Za druhé zvonil v delších intervalech než telefonní zvonek."

Perry Mason se zdál odpovědí značné rozladěný.

„Mohl byste odpřisáhnout," zeptal se, „že jste rozhodně, na sto procent neslyšel telefon?"

„Ano, přísahám."

„Přísaháte, že to nebyl telefon?"

„Ano."

„Jste si tak jistý, že to nebyl telefon, jako jste si jistý kterýmkoli jiným svým svědectvím, které jste poskytl v tomto případu?"

„Naprosto."

„Víte, kolik bylo hodin?" zeptal se Perry Mason.

„Bylo někdy kolem druhé v noci. Přesně to nevím. Když jsem se konečně víc probral, uvědomil jsem policii. To bylo dvě hodiny dvacet sedm minut po půlnoci z patnáctého na šestnáctého června. Mohlo mezitím uplynout snad patnáct nebo dvacet minut, kdy jsem podřimoval - nevím přesně, jak dlouho to bylo."

Perry Mason si pomalu stoupl.

„Nevíte, že je fyzicky nemožné," řekl, „aby někdo v bytě 269 v domě Bellaire Apartments slyšel zvonit zvonek u dveří bytu B v domě Colemont Apartments?"

„Není to nemožné. Já ho slyšel," namítal svědek sveřepě.

„Chcete říct, že jste slyšel zvonit nějaký zvonek. Nevíte, že to byl domovní zvonek."

„Vím, že to byl domovní zvonek."

„Jak to víte?"

„Protože jsem ten zvonek poznal po sluchu. Vím, že to byl domovní zvonek."

„Ale nepamatujete si, že byste slyšel zvonit z toho bytu domovní zvonek někdy dřív?"

„Ne. Byla hrozně horká noc, tichá a klidná. Bez zvuků. Všechna okna byla dokořán."

„Odpovězte na otázku," vyzval ho Perry Mason. „Nikdy dřív jste z toho bytu domovní zvonek zvonit neslyšel?"

„Nevzpomínám si."

„A neposlouchal jste od té doby, jestli ten domovní zvonek neuslyšíte, abyste se ubezpečil, že to byl opravdu právě ten, který jste slyšel?"

„Ne, neposlouchal. K čemu taky? Poznám přece domovní zvonek, když ho slyším."

Perry Mason klesl do židle, věnoval porotcům úsměv, kterým jako by pohrdavě kritizoval svědkovu výpověď, úsměv, který mimochodem neprobudil v očích porotců žádnou odpovídající reakci.

„To je všechno," řekl.

John Lucas se ujal svědka k dalšímu přímému výslechu po výslechu křížovém.

„Bez ohledu na měření metrů a centimetrů můžete posoudit," zeptal se, „zda to pro vás je příliš velká vzdálenost, abyste slyšel domovní zvonek?"

Perry Mason byl ihned na nohou.

„Námitka, vaše ctihodnosti," řekl. „Tento další přímý výslech není náležitý, je argumentativní, předpokládající fakty, které nejsou předloženy jako důkaz, je zavádějící a sugestivní. Svědek prohlásil, že podle svého nejlepšího vědomí nikdy zvonek z tohoto bytu neslyšel. Proto mu nenáleží, aby uváděl, zda domovní zvonek mohl nebo nemohl být slyšet. Tento závěr si má udělat porota. Jestliže někdo nikdy neslyšel nějaký domovní zvonek, je jasné, že nemůže zodpovědět, zda tento domovní zvonek mohl slyšet zvonit. Jde z jeho strany pouze o předpoklad."

Soudce Markham zamyšleně přikývl se slovy: „Námitce se vyhovuje."

Lucas se zamračil a po chvíli se zeptal: „Telefon jste mohl slyšet, když zvonil?"

„Ano."

„Slyšel jste telefon jasně, nebo jen slabě?"

„Slyšel jsem ho jasně. Slyšel jsem ho tak zřetelně, že jsem ho považoval za svůj telefon."

Lucas se zeptal rychle: „Jsou podle vaší zkušenosti telefonní zvonky a domovní zvonky přibližně stejně silné?"

„Námitka," zasáhl Perry Mason, „otázka je navádějící, sugestivní a nabádá k závěrům..."

Soudce Markham přikývl a prohlásil jednoznačně: „Námitce se vyhovuje, pane žalobce. Otázka je nenáležitá."

John Lucas chvíli přemýšlel, naklonil se k jednomu ze zástupců šerifa, který seděl vedle něho, a několik vteřin mu něco šeptal. V tváři měl prohnaný výraz. Při šeptání se párkrát usmál.

Zástupce šerifa přikývl.

Lucas se na židli napřímil a ohlásil: „To je všechno."

„Přejete si nový křížový výslech?" zeptal se soudce Markham.

Perry Mason zavrtěl hlavou.

„Blíží se doba, kterou jsme určili pro porotu k prohlídce určeného místa," řekl soudce Markham. „Teď si tedy uděláme přestávku a odebereme se na určené místo, které bude porotě ukázáno. Po tuto dobu nebude nikdo svědectví ani poskytovat, ani je nebude přijímat. Pan obhájce a pan žalobce se mohou spolu dohodnout na určitých věcech, na něž se mají páni porotci zvlášť upozornit. Páni porotci si tyto věci prohlédnou a prozkoumají určené místo. Potom se vrátíme k soudu pokračovat v dalších svědeckých výpovědích. Auta k dopravě poroty a soudních činitelů na určené místo jsou připravena. Soud se bude snažit splnit svoji povinnost tím, že dohlédne, aby byla tato vyjížďka vyřízena co nejrychleji a aby mohl případ pokračovat svým obvyklým rychlým tempem."

Soudce Markham se obrátil k porotcům.

„Během chystané vyjížďky si vy, pánové, zapamatujete dřívější připomínku soudu, že nemáte o případu mluvit a že nepřipustíte, aby o něm někdo mluvil s vámi. Nebudete si ani sami utvářet, ani vyjadřovat jakýkoli názor na vinu či nevinu obžalované,"

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Úředníci z šerifovy kanceláře připravili předem půdu, aby mohli porotci prozkoumat určené místo.

Porotci se shlukli do houfu na chodníku a prohlíželi si prostor mezi oběma domy. Po dohodě s obžalobou a obhajobou jim zástupce šerifa ukázal, která okna patří k bytu Crandallových a která k bytu B domu Collemont Apartments. Pak se porotci odebrali nahoru do bytu místa činu. Šerifovi zástupci se předem dohodli se Sidneym Otisem, že jim byt pro tuto prohlídku otevře.

John Lucas pokynul soudci Markhamovi, odvedl ho stranou a kývl také na Perryho Masona.

„Můžeme je upozornit na zvonek a zmáčknout tlačítko?“

„Nemám námitky,“ řekl Perry Mason.

Zástupce šerifa ukázal na tlačítko zvonku, a když je zmáčkl, ozvalo se z horního bytu slabé zvonění.

Perry Mason namítl: „Jestliže se budou dělat s tím domovním zvonkem nějaké experimenty, měl by být odmontován, řádně identifikován a zařazen mezi důkazy.“

John Lucas chvíli váhal.

„Uděláme to, až se vrátíme k soudu.“

Obrátil se k šerifovu zástupci.

„Jak se jmenuje současný nájemník bytu?“ zeptal se.

„Sidney Otis.“

„Doručte mu soudní obsílku pod trestem,“ nařídil John Lucas vznešeným tónem veličenstva, které je zvyklé udílet rozkazy a čeká bezvýhradnou poslušnost. „Přiveďte ho k soudu. A odmontujte zvonek a přineste ho k soudu.“

„A teď,“ řekl Lucas polohlasně, „odvedeme porotce do bytu 269 v domě Bellaire Apartments, aby se mohli podívat směrem sem, do oken tohoto horního bytu.“

Obrátil se s významným pohledem k šerifovu zástupci.

„A zatímco budeme tam nahoře, můžete vy odpojovat domovní zvonek.“

Aby se dostali do bytu Crandallových, musela jet porota výtahem nadvakrát a pokaždé byl výtah plně vytížený a namačkaný. Ve chvíli, kdy se konečně všichni porotci shromáždili na místě a natlačili se k otevřeným oknům, aby se podívali přes prostranství do bytu, kde došlo k vraždě, přerušilo ticho ostré ječeni zvonku. Po krátkém intervalu se zvonek rozezněl znovu dlouze a vytrvale.

Perry Mason popadl Johna Lucase za paži a strkal ho rychle před soudce Markhama, kterému řekl tak, aby ho porota neslyšela: „Vaše ctihodnosti, tohle není rozhodně solidní jednání. Nedohodli jsme se, že bude zvonek zvonit, až se porotci shromáždí tady nahoře. Je to totéž jako přijímat svědectví.“

John Lucas měl v obličeji nevinný a bezelstný výraz.

„Je to pro mě velké překvapení,“ řekl. „Rozhodně jsem nevěděl, že ten zvonek zazvoní. Pravda, dal jsem šerifovu zástupci pokyn, aby domovní zvonek odpojil. Asi zmáčkl při odpojování tlačítko, a proto začal zvonek zvonit.“

Perry Mason zamyšleně poznamenal: „Dobře jsem si všiml, že jste si s ním něco špital, když vyvstala u soudu otázka, jestli svědek mohl slyšet zvonit domovní zvonek přes prostor mezi oběma domy. Všiml jsem si také významného pohledu, kterým jste se podíval na šerifova zástupce, než jste odešel z toho druhého domu.“

„Má to být obvinění?“ vybuchl Lucas.

Soudce Markham řekl pomalu: „To by stačilo, pánové. Promluvíme si o celé věci později. Zvýšili jste hlasy, takže porotci mohou slyšet, o čem tu mluvíme.“

„Podám návrh,“ řekl Perry Mason tiše, „aby byla porota poučena, že nemá brát na vědomí zvonění domovního zvonku.“

Lucas se zasmál, a byl to smích vítězoslavný.

„Ze zápisů to můžete nechat vyškrtnout,“ řekl, „ale z povědomí porotců to nevyškrtnete nikdy.“

Soudce Markham se na něho zamračil, podíval se na Perryho Masona a řekl tiše: „Velice mé mrzí, co se stalo, ale pan náměstek okresního státního zástupce má nepochybně pravdu. Nedá se napravit, k čemu už jednou došlo. Nemůžete vymazat z povědomí porotců, co slyšeli.“

Mason se ohradil: „Měl jsem právo využít tohoto tématu při obhajobě a argumentovat, že bylo fyzicky nemožné, aby bylo zvonění zvonku zřetelně slyšet.“

Přestože se John Lucas snažil nedat svým zdvořilým výrazem nic najevo, v očích mu triumfálně zajiskřilo.

„Můžete přece stále ještě na toto téma argumentovat,“ namítl.

Soudce Markham zavrtěl důrazně hlavou.

„Pánové,“ řekl, „je třeba tento rozhovor ihned skončit. Pokud o tomto problému chcete dál mluvit, potom jedině u soudu.“

John Lucas přikývl a poodešel. Perry Mason váhal.

Z místa vraždy se znovu rozezněl domovní zvonek a zvonil bez ustání několik vteřin. John Lucas se rozběhl k oknu a zařval: „Nechtě už toho zvonění! Porotci správně neměli domovní zvonek slyšet.“

Jeden z porotců se hlasitě zahihňal.

Perry Mason stiskl rty do rozhodné, rovné linky.

Soudce Markham poznamenal šeptem: „Samozřejmě, že budete-li si přát vyšetřit, zda náhodou nedošlo k domluvě mezi šerifovým zástupcem a kanceláří okresního státního zástupce, pane obhájce...“

Perry Mason se sarkasticky zasmál.

„Víte dobře, co bych zjistil,“ řekl roztrpčené.

Soudce Markham si udržel výraz soudcovské nezúčastněnosti.

„Budeme ještě něco prohlížet?“ zeptal se.

John Lucas zavrtěl hlavou.

„Ne,“ prohodil stručně Perry Mason.

„Vraťme se tedy k soudu,“ nařídil soudce Markham. „Nejspíš ještě stihneme před večerním odročením nějaké svědectví navíc.“

Porotci se rozhodli, že raději schody sejdou, než aby jeli výtahem. Auta, která na ně čekala, odfrčela k soudní síni, kde zaujal každý porotce rychle na lavici porotců své místo.

„Pokračujte, prosím,“ zahájil soudce Markham.

„Povolávám Ellenu Crandallovou,“ ohlásil John Lucas.

Ellena Crandallová se pro tuto příležitost s patřičnou péčí vyparádila. Kráčela kupředu vědoma si pohledů nabité soudní síně. Zachovávala neměnný výraz, který si pro tuto příležitost nepochybně pečlivě nacvičila. Jako by chtěla vyjádřit před diváky, že si je vědoma vážnosti situace a také důležitosti svědectví, které má podat.

Když ji John Lucas vyslýchal, dosvědčila naprosto shodné skutečnosti, o jakých vypovídal už její manžel, až na to, že ona byla v době, kdy se odehrála ona rvačka, pravděpodobně v bdělejším stavu než on. Slyšela zvuk úderu zřetelněji a byla si naprosto jistá, že po úderu zaslechla nějaký kradmý šepot.

John Lucas právě dokončoval svůj přímý výslech, když nastal čas večerního odročení.

Perry Mason vstal.

„Po připomínce vaší ctihodnosti porotcům," řekl, „bych chtěl se soudem a s panem žalobcem projednat jednu záležitost, která se týká jiné stránky případu, a měla by se asi projednávat bez přítomnosti porotců."

„Dobrá," souhlasil soudce Markham a obrátil se k porotcům se slovy: „Zřejmě už nastal obvyklý čas večerního odročení. Soud nebude porotu během soudního projednávání tohoto případu držet v izolaci, ale chce vám nicméně důrazně připomenout vaši zodpovědnost jako součást soudní mašinérie. Líčení se odročuje do deseti hodin zítra dopoledne. Během tohoto odročení budete dbát toho, abyste mezi sebou o případu nemluvili a nepřipustili, aby ve vaší přítomnosti o případu mluvil kdokoli jiný. Nebudete si sami utvářet či vyjadřovat názor na vinu či nevinu obžalované. Nebudete číst jakékoli novinové články o procesu a ohlásíte neodkladně soudu každého, kdo by se pokusil o tomto případě ve vaší přítomnosti diskutovat, nebo kdo by vám dělal nějaké návrhy."

Soudcovo kladívko uhodilo do mramorové desky, která pokrývala soudcovský stůl, a porotci začali jeden po druhém odcházet ze soudní síně.

Když byla porota pryč, vstal Perry Mason a přistoupil k soudci Markhamovi.

„Vaše ctihodnosti," řekl. „Rhoda Montaineová podala žádost o rozvod s Carlem Montainem. V zájmu řádné přípravy soudního rozvodového řízení se ukazuje jako nutné, abych vyslechl Carla Montainea v neveřejném slyšení pod přísahou. Toto slyšení je úředně ohlášeno na zítřek. Pro usnadnění celé záležitosti jsem se domluvil, že mohu vyslechnout Carla Montainea v neveřejném slyšení pod přísahou během polední přestávky. Kdyby se stalo, že bych potřeboval trochu víc času na dokončení slyšení, budu v takovém případě prosit soud o poshovění."

Jízlivý, sebejistý John Lucas rozhodil netrpělivě rukama.

„Pan obhájce dobře ví," řekl, „že jediným účelem tohoto neveřejného slyšení pod přísahou je vytáhnout co nejvíc informací ze svědka obžaloby ještě dříve, než ho obžaloba povolá na svědeckou lavici."

Perry Mason se Lucasovi výsměšně uklonil.

„Ze svědka, kterého si obžaloba chová od smrti Gregoryho Moxleyho jako v bavlnce."

„To by stačilo, pánové," přerušil je soudce Markham. „Pan obhájce má právo vyslechnout svědka v neveřejném slyšení pod přísahou, jestliže si to přeje. Tak zní litera zákona. Jestliže je toto neveřejné slyšení úředně ohlášeno na zítřek, bude zítra projednáno."

„Po dohodě s právním zástupcem Carla Montainea," řekl Perry Mason, „bude toto neveřejné slyšení poněkud neformální. Projednáme je před slečnou Dellou Streetovou, mojí sekretářkou, která je jak úřední notářkou, tak zručnou stenografkou. Slyšení se zúčastní právní zástupce Carla Montainea a já. Toto neveřejné slyšení pod přísahou je čistě občanskoprávní záležitost. Nedomnívám se, že by pan žalobce Lucas usiloval o to, zúčastnit se ho. Jestli..."

„Mám právo se zúčastnit, když budu chtít," vybuchl Lucas.

„Ne, nemáte," namítl Perry Mason. „Je to čistě občanskoprávní záležitost. Nezastupujete nyní pana Montainea jako jeho občanskoprávní zástupce. Proto si musel najmout jiného právního zástupce a ten se mnou souhlasí, že jde o čistě občanskoprávní záležitost a..."

Kladívko soudce Markhama udeřilo o stůl.

„Pánové, tahle diskuse je naprosto zcestná. Soud se vám zítra přizpůsobí, abyste mohl vyslechnout svědka v neveřejném slyšení pod přísahou, pane Masone. Jednání soudu se odročuje."

John Lucas, celý rozzářený z triumfu tohoto dne, kdy se mu povedlo postavit případ proti obžalované tak, že se Perrýmu Masonovi nepodařilo jím otřást, se na Masona jízlivě ušklíbl a pronesl dosti hlasitě, aby to bylo slyšet ve většině soudní síně: „Nezdá se, Masone, že byste měl dnes svůj den, kde je váš obvyklý bojový zápal? Podle mého jste nezískal moc ani při křížovém výslechu Crandallových, když jste se vyptával na ten domovní zvonek."

Mason odpověděl zdvořile: „Zapomínáte, že jsem s křížovým výslechem ještě neskončil.“

John Lucas mu odpověděl jen vyzývavým smíchem.

Perry Mason se zastavil u telefonní budky, aby zavolal do hotelu, kde sídlil chicagský milionář C. Phillip Montaine.

„Je pan Montaine ve svém pokoji?“ zeptal se.

Po chvíli se mu dostalo ujištění, že se pan Montaine ještě do svého pokoje nevrátil.

„Až se vrátí, předejte mu, prosím, vzkaz od Perryho Masona,“ řekl. „Vyřiďte mu, že když si udělá čas a bude v mé kanceláři zítra v půl osmé večer, myslím, že se s ním mohu dohodnout o otázkách majetkového vypořádání v rozvodovém řízení jeho syna. Mohu se spolehnout, že mu můj vzkaz vyřídíte?“

„Jistě,“ ubezpečil ho telefonista.

Pak zavolal Perry Mason Delle Streetové.

„Dello,“ řekl. „Nechal jsem v hotelu vzkaz pro C. Phillipa Montainea, že když přijde ke mně do kanceláře zítra v půl osmé večer, vyřídím s ním kompletní majetkové vypořádání mezi Rhodou a Carlem. Nevím, jestli vzkaz dostane. Nemohla byste mu dnes večer zavolat a ověřit to?“

„Jistě, šéfe,“ odpověděla Della. „V kanceláři se nestavíte?“

„Ne.“

„Poslechněte, šéfe,“ zajímala se Della. „Carl Montaine za vámi ale do kanceláře přijít nemůže. Má ho přece pod zámkem okresní státní zástupce, nebo nemá?“

Perry Mason se tiše zasmál.

„To víte, že má, Dello.“

„Ale jestli tomu správně rozumím, chcete i tak, aby sem C. Phillip Montaine přišel?“

„Ano.“

„Dobrá, postarám se, aby váš vzkaz dostal,“ ujistila ho.

Vedoucí místní rubriky listu Chronicle zkoumal ten večer ostřížím žurnalistickým zrakem přepis soudního jednání z téhož dne, a protože už zažil Perryho Masona v akci leckdy dřív, věděl, že právník dokáže nastražit obžalobě v její strategii případu s mistrovskou technikou časované bomby vybuchující se smrtícím účinkem v nejnevhodnějších chvílích, a neušlo mu teď proto, jak zvláštním způsobem formuloval Perry Mason otázky o domovním zvonku. Poslal proto do terénu své dva nejlepší lokálkáře s tím, že mají advokáta sehnat a získat od něho interview, které by se zaměřilo na význam této specifické stránky případu. Lokálkáři sice prošmejdili celé město, ale vrátili se s nepořízenou. Perry Mason se na veřejnosti vůbec neobjevil až do druhého dne dopoledne, kdy se soud znovu sešel. Pak, čerstvě oholený a s jistým furianstvím, proběhl lítačkami soudní síně přesně pět vteřin předtím, než soudce zahájil jednání.

Soudce Markham zasedl na své místo za stolem a po konstatování, že se všichni porotci dostavili a obžalovaná že je v soudní síni přítomna, vybídl paní Crandallovou, aby se dostavila znovu na lavici svědků ke křížovému výslechu.

Perry Mason se obrátil k soudu.

„Vaše ctihodnosti,“ spustil, „včera se zástupci obžaloby i obhajoby spolu dohodli, že bude domovní zvonek, který byl odmontován z bytu, kde Gregoryho Moxleyho zastihla smrt, zaražen mezi důkazy. Hodlám tuto svědkyni podrobit křížovému výslechu o zvuku onoho zvonku, a proto jsem požádal jednoho elektrikáře, aby připravil a svorkami patřičně spojil sadu suchých baterií, na které se dá napojit zvonek, takže potom mohu v soudní síni na onen zvonek zvonit a oživit tak vzpomínku svědkyně na to, jakým způsobem zvonil zvonek tehdy. Soud si jistě pamatuje, že manžel svědkyně včera podal jen povšechné svědectví o zvuku zvonku, řekl, že to byl naprosto jiný typ zvonku. Za prvé trochu víc drnčel, za druhé zvonil v delších intervalech než telefonní zvonek. Toto cituji, vaše ctihodnosti, ze svědecké výpovědi

pana Crandalla, jak ji zaznamenal soudní zapisovatel. Je jasné, že taková výpověď reprezentuje pouze svědkovu domněnku a vzhledem k tomu, že paní Crandallová vypovídala podobně, zdá se mi, že bych měl mít možnost podrobit teď tyto svědky křížovému výslechu přímo v záležitosti zvonku jako předmětu doličného. Vzhledem k tomu, že byl zvonek přinesen k soudu, žádám soud o povolení, aby tato svědkyně opustila svědeckou lavici na tak dlouho, než bude mít obžaloba možnost zařadit zvonek jako důkaz, identifikovat ho a dát ho tak k dispozici k podobným zkouškám.“

Soudce Markham se podíval na Johna Lucase.

„Nějaká námitka?“ zeptal se.

John Lucas rozhodil v rozmáchlém gestu doširoka rukama, jako by chtěl nabídnout porotě pohled na svá prsa. Choval se s otevřenou agresivitou.

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl, „jsme jen rádi, když předložíme své důkazy způsobem, který panu obhájci co nejvíce pomůže při křížovém výslechu našich svědků. Chceme, aby měla obhajoba co nejširší příležitost ke křížovému výslechu.“

Poté se se samolibým úsměvem znovu posadil.

Soudce Markham pokynul paní Crandallové.

„Opusťte laskavě na chvíli svědeckou lavici, paní Crandallová,“ řekl a potom kývl na Johna Lucase.

„Dobrá, pane žalobce,“ řekl dostatečně studeným hlasem, aby dal Lucasovi najevo, za jakýkoli další pokus předvádět se před porotou nenechá soud bez odezvy. „Pokračujte prosím a zařaďte zvonek mezi důkazy.“

„Zavolejte Sidneyho Otise,“ požádal Lucas.

Když se elektrikář jako hora klátil pomalu kupředu, zabloudil zrakem k Perrymu Masonovi, ale hned zase zrak odvrátil. Se sklopenýma očima pozvedl ruku a poslouchal, jak ho berou do přísahy. Potom se posadil na samý krajíček židle pro svědky a pohlédl vyčkávavě na Johna Lucase.

„Vaše jméno?“ zeptal se John Lucas.

„Sidney Otis.“

„Kde bydlíte?“

„V bytě B na Norwalk Avenue 316 v domě Colemont Apartments.“

„Jaké máte povolání?“

„Elektrikář.“

„Kolik je vám let?“

„Čtyřicet osm.“

„Kdy jste se nastěhoval do bytu, kde teď bydlíte, pane Otisi?“

„Myslím, že to bylo asi tak dvacátého června.“

„Znáte domovní zvonek od bytu, kde bydlíte, pane Otisi?“

„Jistě.“

„Jako elektrikář jste si ho možná důkladně, nebo alespoň zběžně prohlédl?“

„Ano, to je pravda.“

„Nemanipuloval někdo s tím zvonkem nebo ho nevyměnil od té doby, kdy jste se do bytu nastěhoval?“

Sidney Otis se na svědecké lavici nepokojně zavrtěl.

„Od té doby, kdy jsem se do bytu nastěhoval, tak ne,“ řekl.

„Říkáte, že zvonek nebyl vyměněn od té doby, kdy jste se do bytu nastěhoval?“ vyptával se zmatený Lucas.

„Je to tak.“

„Víte o tom, že by byl někdo zvonek vyměnil nebo s ním manipuloval, dříve než jste se nastěhoval do bytu?“

„Ano.“

John Lucas se rázem vztyčil a zůstal stát jako solný sloup.

„Co to povídáte?“ zeptal se.

„Že byl zvonek vyměněný,“ odpověděl Sidney Otis.

„Co že byl?“

„Byl vyměněný.“

„Jak? Jakým způsobem?“ vyptával se John Lucas a obličej mu pomalu rudl záchvatem vzteku.

„Jsem elektrikář,“ vysvětloval Sidney Otis prostě. „Když jsem se stěhoval do bytu, dal jsem si tam zvonek, který jsem si přinesl ze svého krámu.“

Na tváři náměstka okresního státního zástupce se objevil výraz úlevy.

„Takže jestli tomu dobře rozumím, vy jste si tam chtěl dát jeden ze svých zvonků?“

„Ano.“

„Tak to tedy bylo,“ poznamenal Lucas už s úsměvem.

„A zvonek, který jste odmontoval, když jste přidělával zvonek svůj, jste si nejspíš ponechal?“

„Ano, ponechal jsem si ho,“ souhlasil Otis. „Nebyl to ovšem zvonek, ale bzučák.“

V soudní síni nastala chvíle napjatého, dramatického ticha. Jak oči soudce, tak oči porotců i diváků se stočily k otevřené poctivé tváři Sidneyho Otise a pak se zahleděly zpět na Johna Lucase, jehož tvář zrudlá záchvatem vzteku se zkřivila zlostí. Svíral rukama kraj stolu obžaloby tak pevně, až mu pokožka na kloubech zbělela.

„Kdy jste se do bytu nastěhoval?“ zeptal se zlověstně.

„Asi dvacátého či jednadvacátého června - někdy v té době.“

„A těsně předtím, než jste se tam nastěhoval, jste vyměnil zvonek?“

„Správně. Odmontoval jsem bzučák a dal jsem tam zvonek.“

Lucas se zhluboka nadechl.

„Podívejte se, vy jste elektrikář, že?“ řekl.

„Ano, pane.“

„Měl jste možnost vejít do ostatních bytů v domě?“

„Ne, pane.“

„Takže nemůžete fakticky vědět, jestli jsou v ostatních třech bytech zvonky a jestli nešlo o jedinou velice pozoruhodnou výjimku, že jste objevil právě v bytě, kam jste se stěhoval, bzučák?“

„Nevím, jestli vám dobře rozumím,“ řekl Sidney Otis. „Ale jestli máte na mysli, že byl můj byt jediný, který měl bzučák, pak jste na omylu, protože i druhý byt nahoře má bzučák.“

„Jak to víte, když jste v tom bytě nikdy nebyl? Řekl vám to někdo?“

„Ne, pane. Ale víte, když jsem přidělával zvonek do svého bytu, začal jsem kontrolovat dráty a zmáčkl jsem přitom tlačítka od ostatních bytů. Nevím, co je ve dvou dolních bytech, ale ten druhý byt nahoře má bzučák, protože moje žena slyšela jeho zvuk, když jsem zmáčkl tlačítko.“

John Lucas stiskl energicky rty se zlověstnou rozhodností.

„Však já se tomu dostanu na kloub,“ vyhrožoval.

Otočil se jako na obrtlíku k šerifovu zástupci.

„Běžte tam a zjistěte, jestli jsou v těch druhých bytech bzučáky,“ přikázal mu hlasem, který porota jasně slyšela.

Soudce Markham zakročil kladívkem.

„Pane žalobce,“ řekl, „pokud jste před porotou u tohoto soudu, omezíte své připomínky na otázky kladené svědkům a poznámky určené soudu.“

Lucas se třásl vzteky. Sklonil hlavu, aby tak dal tiše najevo, že bere na vědomí soudcovu připomínku, a pak se obrátil k Perrymu Masonovi, jenže se chvilku nemohl spolehnout na svůj hlas, takže řekl až po nezdařeném pohybu rtů: „Můžete začít s křížovým výslechem.“

Perry Mason naznačil rukou, že svědka propouští.

„Já ovšem žádné otázky nemám," řekl. „Jsem fakticky ve značných rozpacích, jak mám vlastně dál pokračovat, protože jsem si chtěl právě s tím zvukem původně něco vyzkoušet, jenže teď se zdá, že tenhle zvonek není ten, který byl v bytě při Moxleyho vraždě."

John Lucas se hbitě otočil k svědkovi.

„To je všechno, pane Otisi, můžete jít," řekl. „Jako svého dalšího svědka povolám, když soud dovolí..."

„Asi jste zapomněl," přerušil ho Perry Mason, „že byla na svědecké lavici paní Crandallová a já ji podroboval křížovému výslechu. Teprve jsem s ním začal, když byla odvolána, abyste mohl vy povolat jako svého svědka Sidneyho Otise."

„Dobrá," souhlasil soudce Markham. „Můžete pokračovat v křížovém výslechu paní Crandallové. Prosím, paní Crandallová, zaujmete místo pro svědka."

Ellena Crandallová, která se dostavila znovu na lavici svědků, vypadala značně zmateně.

„Chtěl bych obrátit vaši pozornost ke zvonku, který jste slyšela současně se zvuky zápasu z bytu, ve kterém došlo k oné vraždě," řekl Perry Mason. „Jste ochotna stoprocentně dosvědčit, že to, co jste slyšela, nebyl zvonek telefonu?"

„Nemyslím, že by to byl zvonek telefonu," řekla paní Crandallová.

„Proč si to nemyslíte?"

„Protože to neznělo jako zvonek telefonu. Telefon zvoní krátce a po chvíli ticha zvoní znovu. Je to automatické zvonění a je to zvonek s vyšším zvukem. Tenhle víc drnčel."

„Nechci vám klást žádné nástrahy, paní Crandallová, ale kdyby se ukázalo, že v tom bytě žádný domovní zvonek nebyl, že tam byl bzučák, pak byste samozřejmě nebyla mohla slyšet domovní zvonek."

John Lucas vyskočil.

„Námitka," ohlásil. „Otázka je argumentativní."

„Otázka snad je argumentativní," souhlasil soudce Markham, „ale já ji připustím. Křížový výslech je veden nesporně solidním způsobem, i když uznávám, že vlastní formulace otázky mohla zavdat podnět k námitce. Námitka se tedy zamítá."

„Připadalo mi to jako domovní zvonek," řekla paní Crandallová.

„Obrátím teď vaši pozornost k fotografii, dokladu obžaloby B, a ukážu vám, že je na té fotografii taky budík. Nebylo by možné, paní Crandallová, že zvonek, který jste slyšela v noc vraždy současně se zvuky zápasu a střetu, byl zvonek budíka?"

Obličej paní Crandallové se rozzářil.

„Ale jistě," řekla, „to mohl být. Když o tom tak přemýšlím, snad to byl budík. Musel to být budík."

Perry Mason se obrátil k soudu.

„Vaše ctihodnosti," řekl, „hodlám zaměřit křížový výslech této svědkyně na to, že si poslechne stejný typ zvonku, ale od budíku. Vrylo se jí do paměti, že slyšela tu noc, kdy došlo k vraždě, zvonit domovní zvonek z bytu, ve kterém žila oběť vraždy. Teď se ukazuje, že v té době v tomto bytě domovní zvonek nebyl. Avšak budík v tomto bytě byl, jak vyplývá ze svědectví samotné obžaloby. Trvám proto na tom, aby nám obžaloba teď hned tento budík předložila."

Soudce Markham pohlédl shora na Johna Lucase.

„Jsou nějaké námitky?" zeptal se.

„To bych prosil, že jsou!" zařval John Lucas a vyskočil. „Budeme svůj případ předkládat tak, jak považujeme za nutné. Nedáme se zastrašovat nebo obelstít..."

Soudce Markham nepřestával bušit svým kladívkem.

„Pane žalobce, sedněte si," nařídil. „Vaše poznámky jsou nevhodné jak v argumentačním, tak ve faktickém smyslu.

Byl zde vysloven požadavek, aby žaloba předložila předmět, který byl odnesen z pokoje, kde došlo k vraždě. Obžaloba připustila, že má tento předmět v péči. Vzhledem k svědectví, které nám bylo předloženo při přímém výslechu této svědkyně a které se týkalo zvonění nějakého zvonku v onom bytě, jsem přesvědčen, že je v mezích legitimity křížového výslechu, aby se pan obhájce zeptal svědkyně na jakýkoli zvonek, který byl v bytě, a aby jí umožnil poslechnout si ho a mít tak možnost ubezpečit se, zda slyšela nebo neslyšela tento konkrétní zvonek. Nařizuji proto, aby byl budík přinesen k soudu.“

John Lucas seděl nehnutě jako socha.

„Máte ten budík ve své péči vy?“ zeptal se soudce Markham.

„Má ho šerif,“ odpověděl John Lucas s přemáháním. „A vaše ctihodnosti,“ spustil rozzuřený žalobce, který najednou vyskočil a ve svém rozhořčení nabyl náhle na výmluvnosti, „vidíte přece, jak je celá tahle záležitost zmanipulovaná. Nechali jsme se nachytat a přistoupili jsme na přerušení křížového výslechu paní Crandallové, a teď to máme, najednou je před námi překvapení, které pan právní zástupce druhé strany zřejmé anticipoval. Křížový výslech svědkyně, zmatené tímto efektním vývojem, který jsem já neměl sebemenší možnost důkladně prošetřit, probíhá takovým kalupem, že jí není dána ani možnost, aby se poradila se zástupcem obžaloby...“

Soudce Markham zasáhl přísným hlasem: „Pane žalobce, vaše poznámky jsou nenáležité a nemají opodstatnění. Posaďte se, prosím.“

Soudce Markham se obrátil k porotě s připomínkou: „Porota se poučuje, aby na poznámky pana žalobce nebrala zřetel,“ a pak se obrátil k soudnímu úředníkovi: „Přineste k soudu onen budík.“

Úředník vyšel ze soudní síně. Po malé chvilce ticha se rozsyčely sykavky ve vzrušeném šepotu a zašustily šaty, jak se lidé v nadšeném vytržení vrtěli. Zezadu ze soudní síně se ozvalo ostré hysterické zachichotání.

Kladívko soudce Markhama si zjednalo ticho.

Následovala chvíle poměrného klidu, kdy se do napjatého ovzduší vkrádal jen sem tam nějaký šepot, nezřetelné zvuky, které se nedaly jasně lokalizovat, které však přesto svou kradmostí přispívaly k nervóznímu napětí.

Šerifův zástupce přinesl k soudu budík.

Perry Mason převracel budík v rukou, aby si ho prohlédl.

„Když soud dovolí, na hodinách je přilepený štítek,“ řekl, „který označuje, že to jsou hodiny odnesené z bytu Gregoryho Moxleyho ráno šestnáctého června tohoto roku.“

Soudce Markham přikývl.

„Předpokládám tedy,“ řekl Perry Mason, „že je mohu použít při křížovém výslechu paní svědkyně.“

„Vzhledem k tomu, že nám je předložila obžaloba na příkaz soudu, který jí nařídil, aby předala do vašich rukou právě ty hodiny, které byly odneseny z onoho pokoje,“ řekl soudce Markham, „můžete je použít. Jestliže má pan náměstek okresního státního zástupce nějaké námitky, přednese je hned teď.“

John Lucas seděl velice vzpřímeně a velice nastraženě u stolu určeném pro zástupce obžaloby. Nepohnul se a nevydal ani hlásku.

„Pokračujte,“ vybídl Masona soudce Markham.

Perry Mason se přiblížil s budíkem v rukou ke svědecké lavici.

„Věnujte, prosím, pozornost skutečnosti, že je buzení nařízeno na druhou hodinu,“ řekl a podal budík paní Crandallové. „Dále si všimněte, že hodiny teď nejdou. Je jasné, že se zastavily. Chci taky upozornit soud a pana žalobce na to, že je buzení podle všeho vyzvoněno.“

„Žádný div,“ odsekl Aicas sarkasticky, „samozřejmě že je vyzvoněno. Ve dvě hodiny ráno mohl těžko někdo v šerifově kanceláři slyšet zvonit budík.“

„Polemiku si odpustíme, prosím," zasáhl soudce Markham. „Co chcete dělat s tím budíkem, pane obhájce?"

„Chci natáhnout buzení," odpověděl Perry Mason. „Chci otáčet hodinovou a minutovou ručičkou budíku tak, aby se dalo nezvratně zjistit, na kdy bylo buzení nařízeno. Rád bych, aby si paní svědkyně poslechla zvuk budíka a potom podala svědectví, jestli to, co slyšela, nebyl právě tento zvonek."

„Dobrá," souhlasil soudce Markham. „Natáhněte buzení a nastavte ručičky pod dohledem soudu. Jestli si přejete, pane Lucasi, zaujmout místo před soudcovským stolem v době, kdy bude pan obhájce natahovat hodiny, prosím, abyste sem přistoupil,"

John Lucas seděl nehnutě.

„Nechci s tím mít nic společného," řekl. „Je to neregulérní, jde o lest obhajoby."

Soudce Markham se zamračil.

„Pane žalobce, vaše argumenty nemají daleko k pohrdání soudem," prohodil zlověstně.

Pak se obrátil k Perrymu Masonovi.

„Přistupte, prosím, s tím budíkem ke mně, pane obhájce."

Najednou Perry Mason v soudní síni dominoval. To tam bylo jeho dřívější nemastné neslané chování. Teď byl on hlavním aktérem, který pózuje pro titulní stránky. Uklonil se soudci, otočil se, aby se usmál na porotu, a přikročil k soudcovskému stolu. Natáhl buzení a pomalu nařizoval ručičky. Když ukazovaly za dvě minuty dvě, začal budík drnčet.

Perry Mason postavil budíka na soudcův stůl, obrátil se a poodešel, jako by mu už stačilo, co udělal.

Budík drnčel několik vteřin, potom nastala delší pauza, než se rozdrnčel znovu, opět se odmlčel a posléze zaječel hlasitě ještě jednou.

Perry Mason popošel kupředu, aby buzení zastavil, a pak se obrátil s úsměvem k paní Crandallové.

„Tak tedy, paní Crandallová, protože se zdá, že to, co jste slyšela, nemohl být domovní zvonek," řekl jí, „a protože jste si stejně jistá, že to, co jste slyšela, nebyl zvonek telefonu, nemyslíte, že jste musela slyšet zvonek budíka?"

„Ano," odpověděla omámeně, „myslím, že to musel být zvonek budíka."

„Jste si jistá, že to byl on?"

„Ano, musel to být on."

„Jste ochotná odpřisáhnout, že to byl on?"

„Ano."

„Když o tom teď zauvažujete, jste si stejně jistá skutečností, že to, co jste slyšela zvonit, musel být zvonek budíka, jako si jste jistá kterýmkoli jiným svým svědectvím, které jste v tomto případě poskytla?"

„Ano."

Soudce Markham vzal budík do ruky a zamračeně ho zkoumal. Pohrával si s klíčkem, kterým se natahovalo buzení, a pak najednou začal bubnovat prsty o stůl. Zamračené si měřil Perryho Masona a potom se znovu podíval zakaboněně na budíka.

Perry Mason se uklonil směrem k Johnu Lucasovi.

„Končím s křížovým výslechem," řekl a posadil se.

„Přeje si obžaloba další přímý výslech po křížovém výslechu?" zeptal se soudce Markham náměstka okresního státního zástupce.

John Lucas si stoupl.

„Vy teď přísaháte," zařval, „v rozporu se svým dřívějším svědectvím, že jste neslyšela domovní zvonek, ale zvonek budíka?"

Paní Crandallová byla trochu omráčena jeho zuřivým výpadem.

Perry Mason se zasmál dobromyslným, ale zároveň blahosklonným a urážlivým smíchem.

„Ale vaše ctihodnosti,“ řekl. „Pan žalobce se dopouští omylu. Snaží se podrobit křížovému výslechu vlastní svědkyni. To přece není moje svědkyně, ale svědkyně povolaná obžalobou.“

„Námitce se vyhovuje,“ rozhodl soudce Markham.

John Lucas nabral zhluboka dech a ovládal se jen s největším úsilím.

„Takže to, co jste slyšela, byl tento budík?“ zeptal se.

„Ano,“ odsekla mu svědkyně s náhlou bojovností a důrazem.

John Lucas si rychle sedl se zabrumláním: „To je všechno.“

„Vaše ctihodnosti,“ ozval se Perry Mason, „mohl bych znovu povolat pana Crandalla a položit mu jedinou otázku v dalším křížovém výslechu?“

Soudce Markham přikývl.

„Za daných okolností,“ rozhodl, „to soud povoluje.“

Napjaté dramatické ticho v soudní síni bylo tak působivé, že těžké kroky Benjamina Crandalla zněly, když se vydal uličkou k svědecké lavici, jako dunění nějakého osudového bubnu.

Crandall zasedl znovu na svědeckou lavici.

„Slyšel jste svědeckou výpověď své manželky?“ zeptal se ho Perry Mason.

„Ano, pane.“

„Slyšel jste budíka?“

„Ano, pane.“

„Hodláte odporovat svědectví své manželky, totiž tomu, že slyšela budíka, nebo...“

John Lucas vyskočil.

„Námitka!“ vykřikl. „Otázka je argumentativní. Není to náležitý křížový výslech a pan obhájce to dobře ví.“

Soudce Markham přikývl.

„Námitce se vyhovuje,“ řekl vážným a zlověstným tónem. „Pan obhájce se při výslechu bude ukázněně držet legitimní sféry otázek. Pan obhájce si je jisté vědom nenáleži-tosti takové otázky.“

Perry Mason přijal výtku pokorně, ale přesto s úsměvem.

„Jistě, vaše ctihodnosti,“ řekl tiše a obrátil se k svědkovi.

„Zeptám se vás tedy takto, pane Crandalle,“ řekl. „Jelikož z věcných faktů případu zřejmě vyplývá, že jste nemohl slyšet domovní zvonek, a protože jste jasně vypověděl, že to, co jste slyšel, nebyl zvonek telefonu, nemyslíte, že jste zřejmě musel slyšet tohoto budíka?“

Svědek se hluboce nadechl. Bloudil zrakem po soudní síni, až se nakonec zahleděl do upřených očí své ženy, která seděla na místě u uličky.

John Lucas vznesl sice námitku, ale tak rozechvělým hlasem, že málem nedokázal promluvit.

„Vaše ctihodnosti,“ řekl, „ta otázka je sugestivní. Pan obhájce snáší pečlivě tomuto muži argumenty tím, že je zahrnuje do svých otázek. Mává neustále manželovi před nosem svědectvím jeho manželky. Tak nemá křížový výslech tohoto svědka vypadat. Proč se ho prostě a jednoduše nezeptá rovnou, bez všeho toho úvodního kličkování, jestli slyšel nebo neslyšel domovní zvonek?“

„Domnívám se, vaše ctihodnosti, že jde o legitimní křížový výslech,“ bránil se Perry Mason.

Ještě než o tom mohl soudce Markham rozhodnout, vyhrkl odpověď sám svědek.

„Jestli si, pánové, myslíte, že snad budu odporovat své ženě, pak jste blázni,“ ohlásil.

Soudní síň vybuchla v bouřlivý, spontánní smích, který soudce Markham nemohl utišit ani bušením svého kladívka. Po vypjaté dramatičnosti předchozí situace přivítali diváci možnost trochu ze sebe setřást rozechvělé napětí.

Když byl jakž takž znovu nastolen pořádek po hrozbě soudce Markhama, že dá vyklidit soudní síň, jestli dojde k nějaké další výtržnosti, ozval se John Lucas hlasem ublíženého dítěte, které si stěžuje matce: „Právě tohle se snažil pan Mason zafixovat v svědkové mysli. Snažil se, aby svědek pochopil, do jakého postavení by dostal svoji manželku, kdyby nesvědčil tak, jak si přeje pan Mason.“

Soudce Markham se neudržel, aby mu nezacukal úsměv v koutcích úst, když odpovídal: „Ať už to tak bylo nebo ne, je teď jasné, že si svědek tuto okolnost přinejmenším uvědomil. Námitce ale vyhovím. Pan obhájce bude klást jen otázky, které nejsou sugestivní.“

Perry Mason se uklonil.

„Slyšel jste domovní zvonek,“ zeptal se, „nebo jste slyšel budíka?“

„Slyšel jsem budíka,“ odpověděl Crandall bez zaváhání.

Perry Mason se posadil.

„Končím křížový výslech,“ oznámil.

„Přejete si další přímý výslech?“ zeptal se soudce obžaloby.

Lucas se vydal k svědkovi a třásl přitom tak divoce budíkem, který svíral v levé ruce, že se celou soudní síní nesl cinkot kovu o kov.

„Chcete tvrdit této porotě,“ zeptal se, „že jste slyšel tohoto budíka?“

„Jestli je to ten budík, který byl v onom pokoji,“ pronesl svědek pomalu, „pak je to ten, který jsem slyšel.“

„A rozhodně to nebyl domovní zvonek?“

„Nemohl to být domovní zvonek.“

Lucas si změřil svědka se zoufalstvím v očích.

„To je všechno,“ řekl.

Crandall sestoupil z místa pro svědky. Lucas se, stále ještě s budíkem v ruce, otočil a zamířil ke stolu pro obžalobu. Uprostřed cesty se náhle zastavil, jako by ho bylo najednou něco napadlo. Pozvedl budíka, chvíli na něj nehnutě zíral a potom se otočil a pohlédl do tváře soudci Markhamovi. Ze rtů se mu řinula slova plná rozhořčení.

„Vaše ctihodnosti,“ spustil, „je jasné, co pan obhájce touto zkouškou sledoval. Jestliže bylo buzení nařízeno na za pět minut dvě a jestliže budík zvonil přesně ve chvíli, kdy došlo k vraždě Gregory ho Moxleyho, obžalovaná Rhoda Montaineová nemohla rozhodně vraždu spáchat, vždyť sami svědkové obžaloby vypovídají, že na místě činu v té době nemohla být, protože byla tu noc, kdy došlo k vraždě, až asi do deseti minut po druhé, v dílně stále na očích zaměstnance, který ověřil pečlivě čas.

Ve světle této skutečnosti se zdá, vaše ctihodnosti, že nejdůležitější a stěžejní moment celé této situace se točí kolem otázky, jestli bylo buzení na těchto hodinách zastaveno, nebo jestli doběhlo do konce. Upozorňuji, že pan obhájce převzal tohoto budíka z rukou šerifova zástupce. Upozorňuji, že podle jeho tvrzení měl být budík vyzvoněný, ale nemáme žádný důkaz, že vyzvoněný byl. Pro pana obhájce nemohlo být nic jednoduššího, než aby pohnul páčkou, zatímco natahoval buzení a točil ručičkami hodin. Navrhuji proto, aby bylo celé toto svědectví vyškrtnuto.“

Soudce Perrymu Masonovi naznačil, aby mlčel, a pak se upřeně zahleděl na Johna Lucase.

„Nemůžete tato svědectví vyškrtnout,“ řekl, „protože svědkové teď nezvratně dosvědčili, že slyšeli budíka. Bez ohledu na to, co je přimělo, aby vypovídali právě tak, je jisté, že tak vypovídali a jejich svědecké výpovědi musí zůstat v platnosti. Soud by ale rád konstatoval, pane Lucasi, že kdyby byla žaloba opravdu chtěla chránit zájmy státu proti jakékoli podobné manipulaci s budíkem, soud panu žalobci tuto svobodnou možnost poskytl. Soud pana žalobce zvlášť vyzval, aby přistoupil k soudcovskému stolu a pozoroval pana obhájce, až bude hodiny natahovat a nařizovat. Jestli si správně vzpomínám, choval jste se jako trucovité dítě. Zůstal jste u stolu obžaloby, zakaboněně jste trucoval a odmítl jste se podílet na ochraně

zájmu státu, jak vám bylo soudem nabídnuto. Soud vám vyslovuje tuto výtku v přítomnosti poroty, protože i vaše obvinění pana obhájce z nesprávného počínání bylo vysloveno v přítomnosti poroty. Porota se poučuje, aby nebrala na vědomí ani poznámky soudu, ani poznámky pana žalobce týkající se průkaznosti důkazů v této kauze. Způsob, jak je svědek veden při své výpovědi, je pod kontrolou soudu. Na porotcích pak je, aby posoudili závažnost svědeckých výpovědí.“

John Lucas tam stál se spuštěnýma rukama a s obličejem jako křída a jen zatínal a rozevíral pěsti.

„Vaše ctihodnosti,“ řekl sotva slyšitelným hlasem, „tento případ vzal nečekaný obrat. Možná že si zasloužím výtku soudu, ale mohl bych přesto požádat soud o povolení, aby líčení pokračovalo až zítra?“

Soudce Markham zaváhal a pohlédl nerozhodně na Perryho Masona s otázkou: „Má obhajoba námitky?“

Perry Mason usměvavě a zdvořile odpověděl: „Obhajoba nemá sebemenší námitku. Podobně jako řekl pan žalobce dříve při projednávání tohoto případu, že si žaloba přeje, aby měla obhajoba co nejširší příležitost předložit případ podle svých hledisek, obhájce ujišťuje nyní se stejným potěšením soud, že si přeje, aby měla obžaloba co nejširší příležitost pokusit se vypracovat případ proti obžalované - jestli může.“

Soudce Markham si dal ruku před ústa, aby porota nezahlédla případné zachvění koutků jeho úst.

„Dobrá,“ souhlasil. „Líčení se odročuje do deseti hodin zítra dopoledne. Během této pauzy bude mít porota na paměti připomínku soudu a nebude o případu mluvit, ani nepřipustí, aby se o něm mluvilo v její přítomnosti, nebude si sama utvářet či vyjadřovat jakýkoli svůj názor na vinu či nevinu obžalované.“

S tím se soudce Markham otočil v křesle a vykročil s vlajícím talárem ke svým místnostem.

Mezi diváky byli ovšem jedinci, kteří zahlédli soudcův profil těsně předtím, než zašel do svých místností, a kteří později přísahali se škodolibou radostí, že se soudce velice lidsky culil od ucha k uchu.

KAPITOLA DVACÁTÁ

Světla v soukromé kanceláři Perryho Masona dopadala na nehybnou tvář C. Phillipa Montainea a na kamenný výraz Perryho Masona. Očividně vzrušená Della Streetová držela na koleně otevřený blok.

„Viděl jste dnes odpoledne svého syna, pane Montaine?“ zeptal se Mason.

Montaineův obličej byl neproniknutelný, hlas pěkně modulovaný a lehce pohrdavý.

„Ne, však víte, že ne,“ odpověděl. „Víte přece, že ho okresní státní zástupce zadržuje jako korunního svědka a že k němu nikdo nemůže.“

Mason prohodil téměř jen tak mimochodem: „A není náhodou váš syn zadržován na váš návrh, pane Montaine?“

„Samozřejmě že ne.“

„Nezdá se vám dost divné,“ namítl Mason, „že okresní státní zástupce sice ví, že nemůže povolat Carla Montainea jako svědka, jelikož podle zákona manžel nemůže být povolán jako svědek proti své manželce, ale přesto drží Carla pod zámkem jako korunního svědka?“

„Nepřikládám této souvislosti žádný zvláštní význam,“ řekl Montaine. „A rozhodně s tím já sám nemám nic společného.“

„Jen mě tak napadlo,“ řekl Mason, „jestli za tím vším není něco jiného, jestli se náhodou někdo nesnaží zabránit mi, abych Carla pořádně propral při křížovém výslechu.“

Montaine mlčel.

„Víte, že jsem ho dnes odpoledne viděl?“ zeptal se Mason.

„Vím, že jste ho měl vyslechnout ve věci rozvodu v neveřejném slyšení pod přísahou, ano, to vím.“

Perry Mason pronesl pomalu a důrazně: „Pane Montaine, požádám Dellu Streetovou, aby vám přečetla, co se při tomto neveřejném slyšení stalo.“

Montaine se chystal promluvit, ale pak si to rozmyslel. Jeho obličej byl jako maska.

„Začněte,“ pobídl Perry Mason Dellu Streetovou.

„Chcete, abych to četla přesně tak, jak to mám tady v notesu?“

„Ano.“

„Otázky i odpovědi?“

„Ano, čtěte prostě, co tam máte.“

„Otázka: Jmenujete se Carl W. Montaine?

Odpověď: Ano.

Otázka: Jste manželem Rhody Montaineové?

Odpověď: Ano.

Otázka: Je vám jasné, že Rhoda Montaineová podala žádost o rozvod s vámi pro nařčení z krutosti?

Odpověď: Ano.

Otázka: Je vám jasné, že jedním z uvedených důvodů této žádosti je skutečnost, že jste ji křivě nařkl z vraždy Gregoryho Moxleyho?

Odpověď: Ano.

Otázka: Bylo to křivé nařčení?

Odpověď: Ne, nebylo.

Otázka: Takže na tomto nařčení trváte?

Odpověď: Ano.

Otázka: Jaké máte důvody pro takové nařčení?

Odpověď: Mám spoustu důvodů. Pokusila se mi podstrčit omamný prostředek, aby si zajistila, že budu v posteli, až ona půjde na schůzku s Moxleym. Tajně vyjela autem z garáže, spáchala vraždu, a když se vrátila, zalezla do postele, jako by se nechumelilo.

Otázka: Je pravda, že jste o Moxleym všechno věděl, ještě než vaše žena vyklouzla z domova ve dvě hodiny v noci?

Odpověď: Ne, není.

Otázka: Tak moment. Je pravda, že jste si najal takzvaného anděla, aby vaši ženu špehoval, že ji ten anděl sledoval den před vraždou do mé kanceláře a že ji sledoval k bytu Gregoryho Moxleyho?

Odpověď: (Svědek váhá a neodpovídá.)

Otázka: Odpovězte přece na otázku a nezapomínejte, že jste pod přísahou. Není to pravda?

Odpověď: Dobrá, najal jsem si někoho, aby ji sledoval. Ano.

Otázka: A když vaše žena vyjela z garáže asi tak v půl druhé v noci, mělo její auto prázdnou gumu, že?

Odpověď: Prý ano.

Otázka: A v rezervě byl hřebík, že?

Odpověď: Prý ano.

Otázka: Ale vzduch z té rezervní pneumatiky úplně neunikl?

Odpověď: Asi to tak bylo. Ano.

Otázka: Řekl byste nám laskavě, pane Montaine, jak by se mohl dostat hřebík do rezervní gumy, která je vzadu na autě skoro metr nad zemí, kdyby ho tam někdo nezarazil úmyslně?

Odpověď: To nevím.

Otázka: Když vaše žena vracela auto do garáže, nemohla zavřít vrata, že?

Odpověď: Ano.

Otázka: Ale když z garáže vyjížděla, musela zasunovací vrata jak otevřít, tak zavřít?

Odpověď: Ano, myslím, že ano.

Otázka: Jak to, že myslíte, copak to nevíte? Slyšel jste přece, jak vrata otevírá a zavírá.

Odpověď: Ano.

Otázka: Když vaše žena z garáže vyjela, šla ta vrata lehko zavřít?

Odpověď: Ano.

Otázka: A nebylo to tak, že potom podruhé nešla vaší ženě vrata zavřít, když se o to pokoušela, protože se vrata zachytila o nárazník vašeho vozu, který stál také v garáži?

Odpověď: Ano.

Otázka: A je tedy pravda, že s vaším vozem musel někdo hýbat během té doby, kdy auto vaší ženy nebylo v garáži, a že s ním ten dotyčný potom nezajel dost daleko dovnitř, aby zůstala vrata volná?

Odpověď: Nemyslím.

Otázka: Věděl jste, že vaše žena půjde ve dvě hodiny v noci ven?

Odpověď: Ne, nevěděl.

Otázka: Přiznáváte, že jste se podíval do manželčiny kabelky a našel tam telegram podepsaný ‚Gregory‘?

Odpověď: Ano, ale to bylo až později.

Otázka: A je pravda, že na telegramu byla poznamenaná adresa Gregoryho Moxleyho?

Odpověď: Ano.

Otázka: Nevěděl jste, že se vaše žena chystá na schůzku s Gregorym Moxleym? Nerozhodl jste se, že půjdete na adresu Gregoryho Moxleyho, abyste viděl, co spolu vaše žena a Gregory Moxley mají? Není snad pravda, že jste úmyslně chtěl zdržet svoji ženu, abyste měl sám dost času, až ona vyjede, dostat se na místo jako první? Nevypustil jste proto vzduch z pravé zadní pneumatiky jejího vozu a nezarazil jste do rezervy hřebík, aby odtud vduch pomalu unikal a pneumatika byla sice poloprázdná, ale v jakém je skutečně stavu, aby se poznalo, teprve až ji někdo nasadí na auto? Když se vaše manželka oblékla a vyjela z garáže, neskočil jste do svého vozu a nejel na adresu Gregoryho Moxleyho, zatímco si vaše žena v

dílně nechávala opravit auto? A nevydal jste se zadním schodištěm a nevstoupil jste do vedlejšího, severního bytu v prvním poschodí? Neukryl jste se tam a nečekal jste, až přijde vaše žena na schůzku s Moxleym? A nepřelezl jste potom přes zábradlí, které oddělovalo kryté vchody či verandy obou bytů a nevstoupil jste tudy do Moxleyho kuchyně a neslyšel jste, jak od vaší ženy Moxley požaduje, aby sehnala peníze za každou cenu, i kdyby vás měla třeba otrávit a získat tak vaši pojistku?

Neslyšel jste, jak vaše žena říká, že mi chce zatelefonovat? A potom zvuky zápasu? A nevypnul jste hlavní pojistku na rozvodné desce vzadu za dotyčným bytem, takže se byt ponořil do tmy, a to všechno proto, že jste najednou dostal hrůzu, aby nebylo vaše jméno a jméno vaší rodiny nějak pošpiněno a aby tím nebyl potupen, ať už doopravdy nebo jen ve vaší fantazii, váš otec? A když jste pak slyšel úder a úprk vaší ženy z Moxleyho bytu, nevtrhl jste tam vy sám? Nevplížil jste se do pokoje, kde byl Moxley, a neškrtl jste sirkou, abyste viděl, co se stalo? Nebylo to tak, že Moxley právě vstával ze země, kam upadl omráčený ranou pohrabáčem do hlavy? A nesebral jste z náhlého popudu ten pohrabáč a nezasadil jste Moxleymu tak silnou ránu do hlavy, že se skácel k zemi? Nevydal jste se potom chodbou a nesvítil jste si na cestu sirkami, které jste sebral v kuřáckém koutku v Moxleyho bytě? Nepotkal jste pak v předsíni ještě jinou osobu? Muže, který zvonil na domovní zvonek, a když mu nikdo neodpovídal, obešel dům a vstoupil do bytu stejnou cestou jako vy? Nebyl to nějaký Oscar Pender z Centerville, který se pokoušel donutit Moxleyho, aby vrátil peníze jeho sestře? Neradili jste se vy dva potom šeptem a nevysvětlil jste tomuto Penderovi, že jste oba ve velice prekérní situaci? Netvrdil jste mu, že jste našel Moxleyho mrtvého, když jste vešel k němu do bytu, ale že vám policie nikdy neuvěří? Nepoužili jste potom nějaké hadříky a neotřeli jste všechny otisky prstů z klik a ze smrtící zbraně, abyste po sobě zahladili stopy? Nevydali jste se pak do zadní části domu, kde vás napadlo, že vaše žena mohla třeba vyběhnout zadním vchodem a přelézt do chodby vedlejšího bytu? Nesestoupil jste tedy tou chodbou a neškrtal jste přitom sirkami, abyste si posvítil, a když jste zjistil, že je chodba prázdná, nevrátil jste se na krytý vchod před Moxleyho bytem, kde jste škrtl poslední sirkou a odhodil jste prázdný obal? Nenahodil jste potom znovu hlavní pojistku, takže se v Moxleyho bytě světla opět rozsvítila? Neopustili jste pak oba dva, Pender i vy, spěšně dům? Neskočil jste do svého auta a nehnal jste se jako o závod domů, kam jste se dostal jen o pár vteřin před svojí ženou, a ve svém spěchu jste nedal pozor a nezajel jste dostatečně hluboko do garáže, aby se obojí vrata volně zasouvala? Vy jste sice vrata za svým autem mohl posunovat volně sem tam, ale když se posunula oboje vrata z druhé strany garáže, zachytila se jedna jejich část o váš nárazník a vaše žena proto nemohla vrata garáže zavřít?

Odpověď: Ano, panebože, bylo to tak! A já to v sobě tak dlouho tutlal, div mě to nepřivedlo do blázince. Jen s tím zabitím to bylo jinak. Vypnul jsem světla, abych Rhodě pomohl, ale potom jsem se lekl, že by ji mohl Moxley přemoct. Slyšel jsem ve tmě úder. Slyšel jsem někoho padat. Škrtal jsem sirkami a tápal jsem místnostmi. Moxley byl už na nohou, nebyl vážné raněný, ale zuřil jako pominutý a vrhl se proti mně. Na stole ležel pohrabáč. Upustil jsem zápalku, popadl pohrabáč, rozpřáhl jsem se a udeřil jsem ve tmě plnou silou. Potom jsem volal na Rhodu. Neodpovídala. Neměl jsem už žádné zápalky. Jak jsem tápal tmou, upustil jsem zřejmě klíče od garáže a od auta. Asi jsem vytáhl kožené pouzdro z kapsy. V té chvíli jsem si to neuvědomil. Pak zapálil sirku ještě někdo jiný. Byl to Pender. Všechno ostatní se odehrálo přesně, jak jste to popsal. Dal jsem Penderovi peníze, aby mohl zmizet. V té době jsem nechtěl obvinit Rhodu. Zjistil jsem, co se stalo, teprve když už jsem byl skoro doma a začal jsem hledat klíče od garáže.

Otázka: Takže jste nechal garáž nezamčenou, zajel jste do ní autem, šel jste do ložnice, a když se pak vrátila vaše žena a usnula, vstal jste, otevřel jste její kabelku a vzal jste její klíče od garáže a od obou aut. A mně jste v mé kanceláři ukázal její kožené pouzdro na klíče. Je to tak?

Odpověď: Ano, pane, je. Řekl jsem si, že když se bude Rhoda bránit sebeobranou, porota jí uvěří. Šel jsem k vám dřív než na policii, protože jsem věděl, že ji z toho můžete dostat.

Otázka: A jestli tomu rozumím správně..."

Perry Mason pozvedl ruku.

„To už, Dello, stačí," řekl. „Na zbytku nezáleží. Teď nás můžete nechat o samotě,"

Sekretářka zavřela blok a zmizela v přední kanceláři.

Mason se postavil před C. Phillipa Montainea.

C. Phillipe Montaine se s pobledlým obličejem zarýval rukama do opěradla křesla a mlčel.

„Jistě jste četl odpolední noviny/4 poznamenal Perry Mason. „Bylo od vás celkem prozřetelné, pane Montaine, že jste nešel k soudu, ale víte samozřejmě, co se stalo. Rhodě Montaineové obstarali alibi vlastní svědkové obžaloby. Porota ji nikdy neodsoudí.

Já slovům vašeho syna věřím," pokračoval Mason pomalu, „ale neuvěří mu žádná porota - rozhodně ne poté, jak se v celém případě váš syn zachoval, ne poté, kdy se pokusil sám vyklouznout a svalit vinu na Rhodinu hlavu.

Znám trochu Carlův charakter. Poznal jsem ho z Rhodina vyprávění. Vím, že je impulzivní slaboch. Vím, že se bojí vašeho nesouhlasu víc než čehokoli jiného na světě. Vím, že si cení svého rodinného jména, protože jste ho naučili, aby si ho cenil.

Vím, že jestli si někdo zasloužil smrt, pak to byl Moxley. Vím, že váš syn nikdy v životě necelil žádné skutečné obtíži samostatně. Byl jste tu vždycky vy, aby se o vás opřel. Vím, že šel zpočátku do Moxleyho bytu, protože byl přesvědčen, že má jeho žena s Moxleym milostné pletky. Jakmile mu ale došlo, jaká je skutečnost, jednal z náhlého popudu, a když se vrátil zpanikařený domů, zjistil, že jeho klíče od garáže zůstaly v Moxleyho bytě. Nezamkl vrata od garáže, když s autem vyjížděl, a měl dost rozumu, že je nechal odemčené, když se vrátil, aby je Rhoda našla nezamčené. Protože v té chvíli už věděl, že nechal své klíče v Moxleyho bytě, vymyslel plán krádeže Rhodiných klíčů, aby to vypadalo, že to pouzdro, které se v bytě našlo, patřilo Rhodě. Tenhle případ pro něho byl skutečným prubířským kamenem a ukázal, že váš syn nemá ani dost filipa, ani dost mužnosti, aby situaci zvládl. Shodil vinu na Rhodu.

Kdyby byl váš syn měl dost prosté mužné odvahy, aby šel na policii a přiznal se, jak to bylo, prošlo by mu to rozhodně jako případ sebeobrany. Ale v této situaci to už nejde. Nikdo mu neuvěří. Já osobně vašeho syna neodsuzuji za zabití. Odsuzuji ho za to, že se pokusil svalit vinu na někoho jiného.

A odsuzuji vás. Jsem si jistý, že jste buď věděl, nebo tušil, co se stalo. Proto jste taky za mnou přišel a pokusil jste se oslabit Rhodinu obhajobu tím, že by váš syn proti ní svědčil a mně byste přitom svázal ruce, abych ho nemohl rozcupovat při křížovém výslechu. Věřte nebo nevěřte, ale právě to byl jeden z prvních momentů, který vzbudil mé podezření. Nedovedl jsem pochopit, proč by se mě někdo s vaším charakterem a inteligencí pokoušel podplatit, abych nechal svoji klientku odsoudit k smrti. Musel vás k tomu vést opravdu silný motiv, jen jsem pořád nechápal, jaký. A potom mi najednou došlo, že jste mohl mít jen jediný dost silný motiv, abyste tímto způsobem rozehrál svoji partii. Tím motivem byla touha zachránit vlastního syna."

Montaine nabral zhluboka dech.

„Prohrál jsem na celé čáře," přiznal. „Teď je mi už jasné, že jsem se při Carlově výchově dopouštěl osudových chyb. Vím, že nemá nijak silný charakter. Když mi zatelegrafoval, že se oženil s nějakou ošetřovatelku, chtěl jsem zjistit, co to je za ženskou. A chtěl jsem to zjistit takovým způsobem, abych dokázal syna přesvědčit, že udělal chybu, a zároveň získat trumfy proti ní. Proto jsem přijel sem do města, ačkoli si syn myslel, že jsem ještě v Chicagu.

Nechal jsem ji ve dne v noci sledovat. Byl jsem zpraven o každém jejím kroku. Moji muži nebyli normální detektivové. Byli to spolehliví vyšetřovatelé, které jsem si najal jako své stálé zaměstnance."

Mason svraštil zamyšlené obočí.

„Jak to," řekl, „vždyť ten chlap, který ji sledoval od mé kanceláře, byl nejhorší amatér."

„To byla, pane advokáte," vysvětloval Montaine, „jedna z těch podivuhodných náhod, které zmaří i nejpečlivěji připravené plány. Když Rhoda Montaineová odcházela z vaší kanceláře, sledoval ji jeden z mých lidí. Byl tak šikovný, že nevzbudil nejmenší podezření ani u Paula Drakea. Ale nezapomínejte, že byl podezíravý taky Carl. Ten si najal ke sledování Rhody takzvané soukromé očko, což byl jen nějaký trochu lepší amatér. Od toho se taky dozvěděl o doktoru Millsapovi - nevím přesně co."

Mason pomalu přikývl.

„Ano, sotva se Carl přede mnou zmínil o doktoru Millsapovi, věděl jsem jistě, že tu informaci nemohl získat jinak, než že si najal nějakého detektiva," poznamenal.

„Jeden z mých mužů měl právě hlídku, když Rhoda odjížděla z domova na schůzku s Moxleym," pokračoval Montaine. „Snažil se ji sledovat, ale ztratila se mu. Nezapomínejte, že bylo pozdě a ulice byly prakticky opuštěné. Neodvažoval se jet těsně za ní. Když ji ztratil, vrátil se ke Carlovu domu a schoval se. Byl tam včas, aby viděl Carla vracet se do garáže, nechat tam auto a vejít do domu."

„Vám samozřejmě závažnost této skutečnosti neunikla?"

„Sotva mi můj detektiv podal zprávu," odpověděl Montaine, „uvědomil jsem si, jak smrtelně důležitá informace to je. Jenže bylo příliš pozdě, abych něco podnikl. Noviny už vyšly a Carl se odebral na policii. Víte, chtěl jsem si právě to ráno trochu přispat a moji detektivové mě neprobudili, aby mě informovali. Nařídil jsem totiž, aby mě nikdo za žádných okolností nerušil. To byla první opravdu vážná chyba, které se ten detektiv za celou dobu dopustil. Respektoval mé nařízení."

„A jemu samotnému nejspíš nedošlo, jak smrtelně důležitou informaci objevil?" usoudil Mason.

„Teprve, když si přečetl pozdější vydání novin," řekl Montaine.

Pokrčil rameny.

„Jenže to všechno je vedlejší, pane advokáte. Jsem ve vašich rukou. Předpokládám samozřejmě, že chcete peníze. Chcete ještě něco jiného? Je bezpodmínečně nutné, abyste všechny tyto skutečnosti sdělil okresnímu státnímu zástupci?"

Perry Mason zavrtěl hlavou.

„Ne," řekl. „Já okresnímu státnímu zástupci nic nepovím. To slyšení pod přísahou jsme projednávali neveřejně. Já mluvit nebudu a Della Streetová taky ne. Právní zástupce, který zastupoval vašeho syna, mluvit nesmí, protože je profesionálně vázán chránit Carla. Nebylo by ale marné, kdybyste mu dal slušnou zálohu na palmáre pro případ, že by bylo přece jen nutné, aby Carla obhajoval.

A pokud jde o peníze - já žádám peníze za práci, kterou jsem vykonal pro Rhodu Montaineovou. Chci ty peníze dostat od vás. To ovšem není nejvyšší položka. Chci dostat hlavně peníze pro Rhodu."

„Jak velkou částku?" zeptal se Montaine.

„Obrovskou," ujistil ho Mason pochmurně. „Váš syn ji nenapravitelně poškodil. Jemu odpustit můžeme, protože je slaboch. Ale nenapravitelně jste ji poškodil i vy, a ví sám bůh, že vám odpustit nemůžeme! Jste inteligentní, mocný člověk, a proto budete platit."

Oči Perryho Masona se hněvivě upíraly do očí multimilionářových.

C. Phillip Montaine vyndal šekovou knížku. Z jeho tváře se rty stisknutými do úzké linky se nedalo nic vyčíst.

„Tak se mi zdá," řekl, „že jsme oba, jak můj syn, tak já, přičítali příliš velkou váhu svým předkům. Zdá se, že už je nejvyšší čas, aby někdo naši rodinu vykoupil."

Vytáhl z kapsy plnicí pero, odšrouboval ho, podepsal rozvážně dva bianko šeky a podal tyto podepsané šeky Perrymu Masonovi.

„Je na vás, pane advokáte,“ řekl s chvějícími se rty, ale pevným hlasem, „abyste vy sám stanovil výši pokuty.“

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

Pozdní odpolední slunce proudilo okny soukromé kanceláře Perryho Masona a zalévalo velký psací stůl skvrnami zlatého světla.

Advokát zastrčil klíč do dveří, které vedly z chodby přímo do jeho soukromé kanceláře, otevřel je dokořán, pak poodstoupil a pokynul Rhodě Montaineové, aby vešla dovnitř.

Ženina tvář jevila stopy přestálého nervového vypětí. Tváře jí však hořely ruměncem a oči jí jiskřily.

Stála u psacího stolu a rozhlížela se po kanceláři. Do očí jí vstoupily slzy.

„Vzpomněla jsem si na svoji poslední návštěvu v téhle kanceláři, jak jsem si připadala samostatná, jak jsem se pokoušela vás obelhat a co všechno se od té doby stalo. A nebýt vás, odsoudili by mě za vraždu.“

Zachvěla se.

Perry Mason jí pokynul, aby se posadila, a když klesla do ohromného koženého křesla, padl i on na svou otáčecí židli a sáhl po cigaretě.

„Nemám slov,u řekla Rhoda Montaineová, „abych vám vylíčila, jak se za sebe stydím. Byl byste to měl mnohem jednodušší, kdybych byla dbala vašich pokynů. Věděla jsem, že jsem v hrozné bryndě, ale vy byste mě z ní byl bez velkých problémů vytáhl, kdybych byla měla dost rozumu, abych se svěřila do vašich rukou a dbala vašich pokynů.

Ale okresní státní zástupce opakoval pořád dokolečka, že někdo stál dole a zvonil na domovní zvonek právě v momentě vraždy Gregoryho Moxleyho. Věděla jsem, že okresní státní zástupce může dokázat, že jsem se tam někde potloukala právě přibližně v době, kdy k vraždě došlo, a tak jsem si řekla, že stačí odpřisáhnout, že jsem u těch dveří zvonila já, a trvat na svém.“

„Problém s podobným postupem uvažování,“ řekl Perry Mason s úsměvem, „je v tom, že i všichni ostatní uvažovali stejně.“

Otevřel zásuvku stolu, vyndal odtud šek a předal jí ho.

Civěla na něj vykuleně nevěřícím pohledem.

„Proboha, co to je?“ podivila se.

„Tohle je příspěvek C. Phillipa Montainea,“ řekl Mason, „jako náhrada za všechno, co vám způsobil. Právnicky tomu budeme říkat majetkové vypořádání mezi vámi a Carlem Montainem. Ve skutečnosti to je pokuta vyměřená bohatému muži za to, že pozbyl morální vidění.“

„Ale já to nechápu,“ namítla.

„Ani nemusíte,“ odpověděl jí. „Mně pan Montaine zaplatil kromě toho mé palmáre a rád vám prozradím, že nebylo zdaleka zanedbatelné. Takže tyhle peníze patří beze zbytku vám, až na jednu výjimku. Je tu jedna položka, kterou musíte zaplatit.“

„A co to je?“

„Ta žena,“ řekl Perry Mason, „ta Penderová se provdala za Gregoryho Moxleyho, který tenkrát vystupoval pod jménem Freeman. Gregory ji okradl o její peníze. Přijela sem, aby je získala zpátky a na pomoc jí přišel její bratr. Její bratr mi na srdci neleží, ale ona ano. Pro úspěch vaší obhajoby bylo mimo jiné také nutné, abychom je oba zahnali na útěk a abychom je na útěku drželi. Proto bych vás chtěl požádat, abyste jí vrátila peníze, které jí Gregory vzal. Jsou už v tom šeku zakalkulované. Započítal jsem je tam, když jsem určoval, na jakou sumu má šek znít.“

„Ale já to nechápu,“ řekla. „Proč by mi měl C. Phillip Montaine dávat nějaký šek? A na tak obrovskou částku?“

„Myslím, že všechno pochopíte trochu lépe, až si přečtete včerejší výpověď vašeho muže při neveřejném slyšení pod přísahou.“

Dal znamení zmáčknutím knoflíku na stole a téměř ihned se otevřely dveře od přední kanceláře, kterými přispěchala Della Streetová. Když uviděla Rhodu Montaineovou, tak se na chvíli zarazila, ale potom pokročila kupředu s nataženýma rukama.

„Gratuluju," řekla.

Rhoda Montaineová vzala její ruku do své.

„Negratulujte mně, gratulujte panu Masonovi."

„To taky udělám," usmála se Della, otočila se k právníkovi, podala mu obě ruce a dlouhou chvíli tam jen stála a dívala se mu do očí.

„Jsem na vás hrdá, šéfe."

Vyprostil jednu ruku, aby k sobě Dellu přivinul a pohladil ji po rameni.

„Díky, Dello."

„Okresní státní zástupce ustoupil od projednávání případu?" zeptala se Della Streetová.

„Ano, byli nahraní a vzdali to... Přepsala jste ten průběh neveřejného slyšení, Dello?"

„Ano."

„Chtěl bych, aby si to přečetla paní Montaineová, ale potom to zničte."

„Hned to bude," řekla Della.

Stiskla mu ještě rychle ruku a odběhla do přední kanceláře, odkud se vrátila s několika listy strojopisu.

„Přečtěte si to," řekl Mason Rhodě Montaineové. „Tu první část můžete jen prolétnout a soustřeďte se na tu dlouhou otázku a na následné odpovědi."

Rhoda Montaineová se pustila do čtení zápisu z neveřejného slyšení pod přísahou. V obličeji jí zazářil zájem a oči jí klouzaly rychle po stránce z jednoho konce strojopisných řádek na druhý.

Della Streetová, která stála vedle Perryho Masona, se dotkla rukou jeho paže. Polohlasně se ho zeptala.

„Šéfe, s tím zvonkem to bylo všechno v pořádku?"

Usmál se do jejích ustaraných očí.

„Proč by nemělo?" zeptal se.

„Mám jen pořád strach," řekla stále stejně tichým hlasem, „že to jednoho krásného dne přeženete a někdo vám to potom může otlouct o hlavu. Víte..."

Se smíchem ji přerušil.

„Pravda, mám nekonvenční metody, ale doposud nikdy nepřekročily zákon. Možná, že používám různé finty, ale jsou to legitimní finty, ke kterým právník sáhnout smí. Při křížovém výslechu svědka mám právo na jakékoli experimenty, které mě napadnou, na jakýkoli výmysl, který je v mezích zákona."

„Já vím," odpověděla mu tichým hlasem rychle, „ale okresní státní zástupce je naštvaný. Kdyby mohl dokázat, že jste vstoupil jen jednou nohou do toho domu bez povolení majitele, dal by vás zavřít. Neváhal by..."

Perry Mason vytáhl vážně z kapsy složený papír.

„Tohle můžete zařadit mezi naše stvrzenky."

Dívala se na složený papír.

„Je to stvrzenka za nájem," vysvětloval právník, „domu na Norwalk Avenue číslo 316. Rozhodl jsem se investovat do nějaké nemovitosti."

Prohlížela si papír očima rozšířenýma údivem. Když jí pomalu došlo, o co jde, usmála se s šibalským výrazem.

„Taky mě to mohlo napadnout;' řekla tichounce.

Delší chvíli vládlo ticho.

„Co je nového, Dello?" zeptal se nakonec Perry Mason s očima upřenýma na Rhodu Montaineovou a s uchem nakloněným k Delle Streetové.

„Telefonoval nějaký člověk," řekla. „Je zoufalý. Prohlašuje, že se s vámi musí hned setkat,"

„Proč?"

„Kvůli skleněnému oku."

„Kvůli čemu?" nevěřil Perry Mason svým uším.

„Kvůli skleněnému oku. Někdo mu ukradl skleněné oko a on to zjistil teprve dnes ráno."

Perry Mason se zasmál a řekl: „To si z vás někdo vystřelil, Dello. Někdo mu ukradne skleněné oko a on na to nepřijde? Něco takového přece musí každý ihned postrádat."

„Víte," vysvětlovala, „jak jsem z jeho líčení v telefonu vyrozuměla, má vlastně ty skleněné oči dvě. Jedno je trochu podlité krví. To užívá, aby se mu hodilo k jeho zdravému oku, když se vrátí, jak on řekl, z nějakého tahu, a kromě toho má své jasné oko, které se hodí k jeho zdravému oku, když se v noci dobře vyspí. Někdo mu ukradl to oko podlité krví."

Perry Mason se zatvářil nadšeně.

„Případ pro nás jako stvořený!"

„A to ještě není všechno," pokračovala Della Streetová. „Ten člověk tvrdí, že ten zloděj, který mu to oko ukradl, mu tam nechal padělek."

„Pořád lepší a lepší!" vykřikl Mason. „Něco takového jsme tu ještě neměli. Případ padělaného oka"

Rhoda Montaineová vyskočila z křesla a hodila zápis ze slyšení na stůl. Ruce v rukavičkách měla zaťaté. Prohlížela si Perryho Masona planoucím zrakem.

„Tak tohle tedy provedli!" zvolala.

Perry Mason pomalu přikývl.

Z očí jí sršel vztek.

„To mě vyléčilo," řekla už pomalu. „Chtěla jsem za muže slabocha, abych ho mohla hýčkat. Nechtěla jsem druha, chtěla jsem dítě. Jenže muž nemůže být dítětem. Může být jen sobeckým slabochem. Carl neměl dost odvahy postavit se situaci tváří v tvář. Pokusil se shodit vraždu na mě. Ukradl mi z kabelky moje klíče, udal mě policii, přišil mi vraždu a jeho otec se pokusil nechat mě odsoudit, aby zachránil svého synáčka. To mě vyléčilo. Tím jsem s nimi skončila."

Perry Mason ji beze slova pozoroval.

„Byla jsem původně rozhodnutá," pokračovala a slova se jí teď z úst jen řinula, „že se jaktěživa nedotknu ani jediného centu z peněz Montaineových. Chtěla jsem šek Carlovu otci vrátit. Ale teď..."

Když se odmlčela, měla rozšířené chřípí a ramena se jí zvedala. Potom se zahleděla do očí Delly Streetové.

„Nemohla byste mi někoho zavolat telefonem?"

„Samozřejmě, paní Montaineová."

Z očí Rhody Montaineové pomalu mizel tvrdý výraz a její ústa prozrazovala náhlou nedočkavost.

„Zavolejte mi, prosím, doktora Clauda Millsapa," řekla.